

ရုရှားရိုးရာ
ပုံပြင်ပေါင်းချုပ်
လင်းထွန်း

BURMESE
CLASSIC
COM

Tales From Russia

လက်ထွန်းစာပေ

စာပေစကား
နေ့တိုင်းကြားက
ထူးခြားလှစွာ
ရှိသည်သာတည်း။

BURMESE
CLASSIC
.COM

တန်ဖိုး ၃၅၀ ကျပ်

စောင်ရေ ၁၀၀၀ အုပ်

ပထမအကြိမ်
ဩဂုတ်လ ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊

အဖုံးပုံနှိပ်

ဒေါ်ခင်စိ (မေတ္တာမိုးပုံနှိပ်တိုက်)၊

၂၂ ဓမ္မဝိဟာရလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးရွှေထွန်းအောင် (လုပ်အားပုံနှိပ်တိုက်)၊ အမှတ် - ၅၊ လမ်း ၁၀၀၊
လွတ်လပ်ရေးရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ရွှေပင့်ကူစာပေ၊ ဦးသောင်း (၀၁၁၁၄)၊

အမှတ် ၅၂၅/ခ၊ ၈၊ ရပ်ကွက် ၂၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

လင်းထွန်းစာပေ

စာမူခွင့်ပြုမှတ် ၇၀၉/၉၅ (၁၁)

အဖုံးခွင့်ပြုမှတ် ၂၇၉ / ၉၆ (၆)

စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ
ရုရှားဇိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ်

လင်းထွန်း

TALES FROM RUSSIA

စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ
ရုရှားရိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ်

မုန့်လုံးကလေးဘယ်သူစားမလဲ	၇
ပဲစေ့တစ်စေ့	၁၃
အမွေးဖြူစွဲကြက်ပေါက်စ	၁၆
ဉာဏ်ကျယ်သောမြေခွေးနှင့်ပဲမုလွေ	၂၂
သစ်သားခြေထောက်တပ်ထားသောဝက်ဝံ	၂၇
မြေခွေးနှင့်ဗျိုင်း	၃၁
အရင်းယူချင်သလား၊ အဖျားယူချင်သလား	၃၄
ဆောင်းရာသီအိမ်	၃၇
ပိုဇူသူ	၄၄
ဉာဏ်ထက်သောခုနစ်နှစ်သမီး	၅၀
လိုတရိုက်ဆံအိတ်	၅၇
မုန့်ပျားသလက်မိုး	၇၂
ရွှေတစ်ဖလား	၇၉
သူဖုန်းစား	၈၂
နှင်းလူ	၉၁

ကလေးနိုးကဲ့သို့	၉၈
ပိစိတောမလေး	၁၀၄
ဘောင်နှစ်ယောက်	၁၁၁
မားမင်းသမီး	၁၁၇
တစ်လီဆာပညာရှိသမီးတော်	၁၃၁
မယ်ထွေးနှင့်စွန်မင်းသား	၁၆၀
မြင်းနီရှင်	၁၇၇
အိုင်ဝင်မင်းသားနှင့်ပုလွေညိုကြီး	၁၈၈
ခိုမင်းသမီး	၂၀၂

မုန့်လုံးကလေးဘယ်သူ့အားမလဲ

တစ်ခါတုန်းက အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအိုလင်မယားရှိ၏။ တစ်နေ့တွင် အဘိုးအိုက အဘွားအား မုန့်လုံးတစ်ခု လုပ်စေသည်။

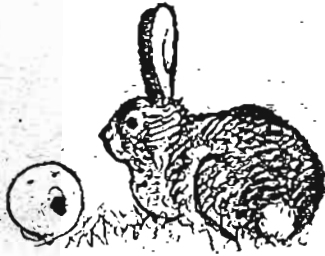
အဘွားသည် ဂျုံနှင့် ပြောင်းမှုန့်များနယ်ကာ မုန့်လုံးတစ်ခုလုပ်၏။ မုန့်လုံးတွင် မလိုင်ထည့်ပြီး ထောပတ်နှင့် ကြော်သည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ဘောင်တွင် အအေးခံထားသည်။

မကြာမီ မုန့်လုံးသည် ပြတင်းပေါက်ဘောင်မှ ခုံပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းသည်။ နောက်တံခါးဆီ ရောက်သွားသည်။ နောက်လှေကားမှ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ဆင်းကာ ခြံထဲမှ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

မုန့်လုံးကလေးက ခြံထဲမှ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးလေသည်

၈ လင်းထွန်း

ကိုရွှေယုရယ်၊ မစားချင်ပါနဲ့ကွယ်

လမ်းပေါ် မုန့်လုံးလိမ်လာခဲ့ရာ ယုန်တစ်ကောင်နှင့် တွေ့သည်။

“မုန့်လုံးကလေးပါလား၊ ငါစားချင်တယ်”

“ကျွန်တော့်ကို မစားပါနဲ့ ကိုရွှေယုရယ်၊ ကျွန်တော် သီချင်းဆိုပြပါမယ်” ဟု ပြောကာ အောက်ပါအတိုင်း ဆိုလေသည်။

“ဂျုံနှင့်ပြောင်းမှုန့် ရောလို့နယ်

မုန့်လုံးကို မလိုင်ထည့်ပြီး

ထောပတ်နှင့် ကြော်တယ်၊

ပြတင်းပေါက်မှာ အအေးခဲထားတုန်း၊

ဘိုးဘိုးဘွားဘွား မသိခင် ပြေးခဲ့တယ်

ကိုရွှေယုရယ် မစားချင်ပါနဲ့ကွယ်”

ထို့နောက် ယုန်အလစ်တွင် မုန့်လုံးသည် လိမ့်ကာ လိမ့်ကာ

ပြေးထွက်သွားသည်။

တစ်ဖန် ဝက်ဝံနှင့် တွေ့ပြန်သည်။

“မုန့်လုံးကလေးပါလား၊ ငါစားချင်တယ်”

ရုရှားရိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၉

“ကျွန်တော့်ကို မစားပါနဲ့ ဝံပုလွေ၊ ကျွန်တော် သီချင်းဆိုပြပါမယ်” ဟု ပြောကာ အောက်ပါအတိုင်း ဆိုလေသည်။

“ဂျုံနှင့်ပြောင်းမှုန့် ရောလို့နယ်

မုန့်လုံးကို မလိုင်ထည့်ပြီး

ထောပတ်နဲ့ ကြော်တယ်၊

ပြတင်းပေါက်မှာ အအေးခဲထားတုန်း၊

ဘိုးဘိုးဘွားဘွား မသိခင် ပြေးခဲ့တယ်၊

ကိုရွှေယုရယ် မသိခင် ပြေးခဲ့တယ်၊

“ဖိုးဝံပုလွေရယ် မစားချင်ပါနဲ့ကွယ်”

ထို့နောက် ဝံပုလွေအလစ်တွင် မုန့်လုံးသည် လိမ့်ကာ လိမ့်ကာ

ပြေးထွက်သွားသည်။

တစ်ဖန် ဝက်ဝံနှင့် တွေ့သည်။

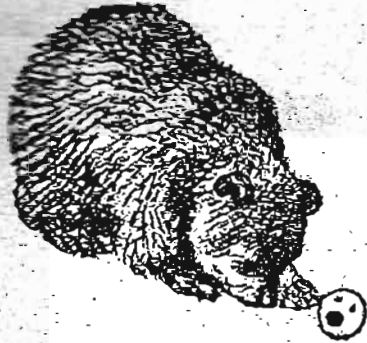
“မုန့်လုံးကလေးပါလား၊ ငါ စားချင်တယ်”

“ကျွန်တော့်ကို မစားပါနဲ့ဝက်ဝံ၊ ကျွန်တော် သီချင်းဆိုပြပါမယ်”

ဟု ပြောကာ အောက်ပါအတိုင်း ဆိုလေသည်။

ဖိုးဝံပုလွေရယ်၊ မစားချင်ပါနဲ့ကွယ်

ဖိုးဝက်ဝံရယ်၊ မစားချင်ပါနဲ့ကွယ်

“ဂျုံနှင့်ပြောင်းမုန့် ရောလို့နယ်
 မုန့်လုံးကို မလိုင်ထည့်ပြီး
 ထောပတ်နှင့် ကြော်တယ်၊
 ပြတင်းပေါက်မှာ အအေးခံထားတုန်း
 ဘိုးဘိုးဘွားဘွား မသိခင် ပြေးခဲ့တယ်၊
 ကိုရွှေယုန် မသိခင် ပြေးခဲ့တယ်၊
 ဝံပုလွေ မသိခင် ပြေးခဲ့တယ်၊
 ဖိုးဝက်ဝံရယ် မစားချင်ပါနဲ့ကွယ်”
 ထို့နောက် ဝက်ဝံအလစ်တွင် မုန့်လုံးသည် လိမ်ကာ လိမ်ကာ
 ပြေးထွက်သွားသည်။
 တစ်ဖန် မြေခွေးနှင့် တွေ့၍ ...
 “မုန့်လုံးကလေးပါလား၊ ငါစားချင်တယ်”

“ကျွန်တော့်ကို မစားပါနဲ့ မြေခွေး၊ ကျွန်တော်သီချင်း ဆိုပြပါမယ်”
 ဟု ပြောကာ အောက်ပါအတိုင်း ဆိုလေသည်။
 “ဂျုံနှင့် ပြောင်းမုန့်ရောလို့နယ်
 မုန့်လုံးကို မလိုင်ထည့်ပြီး
 ထောပတ်နှင့် ကြော်တယ်၊
 ပြတင်းပေါက်မှာ အအေးခံထားတုန်း
 ဘိုးဘိုးဘွားဘွား မသိခင် ပြေးခဲ့တယ်၊
 ကိုရွှေယုန် မသိခင် ပြေးခဲ့တယ်၊
 ဝံပုလွေ မသိခင် ပြေးခဲ့တယ်၊
 ဝက်ဝံမသိခင် ပြေးခဲ့တယ်၊
 ဖိုးမြေခွေးရယ် မစားချင်ပါနဲ့ကွယ်”
 ထိုအခါ မြေခွေးက သူ့ကို ချီးမွမ်းလိုက်သည်။
 “မင်းဆိုတဲ့ သီချင်းက သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ သီချင်းကို နားထောင်
 ပြီး မင်းကို သနားမိတယ်၊ ငါ့နှာခေါင်းပေါ်တက်ပြီး တစ်ခါ ထပ်ဆိုပြပါ
 မုန့်လုံးကလေးရယ်”

ဖိုးမြေခွေးရယ်၊ မစားချင်ပါနဲ့ကွယ်

မုန့်လုံးကလေးရယ်၊ ငါ့လျှာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး
တစ်ခါထပ်ဆိုပြပါအုံးကွယ်

မုန့်လုံးကလေးသည် မြေခွေး၏ နှာခေါင်းပေါ်သို့ တက်၍
ခပ်ကျယ်ကျယ် ဆိုပြလိုက်၏။

မြေခွေးက ထပ်မံကြားချင်သေးကြောင်း ပြောပြန်သည်။

“မုန့်လုံးကလေးရယ်၊ ငါ့လျှာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး တစ်ခါထပ်ဆို
ပြစမ်းပါအုံးကွယ်”

မုန့်လုံးကလေးသည် ယုံကြည်ပြီး မြေခွေး၏ လျှာပေါ်တက်ထိုင်
လိုက်သောအခါ ဉာဏ်သမားမြေခွေးသည် ရုတ်တရက်ပါးစပ်ကို
ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မုန့်လုံးကလေးကို မြိန်ရှက်စွာ ဝါးစားလိုက်
လေသတည်း။

ပဲစေ့တစ်စေ့

ရှေးအခါက ကြက်ဖနှင့် ကြက်မလင်မယားတို့ ရှိ၏။ တစ်နေ့တွင်
ကြက်ဖက အစာရှာဖွေရင်း ပဲစေ့တစ်စေ့ကို တွေ့သဖြင့် စားလိုက်သည်။

ပဲစေ့သည် ကြက်ဖ၏ လည်မျိုတွင် တစ်ဆို့နေသဖြင့် ကြက်မ
အား ရေခပ်ခဲပါဟု ခိုင်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြက်မသည် ရေခပ်ရန် မြစ်တစ်ခုဆီလာခဲ့၏။

“မြစ်ကြီးရေ ကျန်မလင် လည်ချောင်းမှာ ပဲစေ့ဆို့နေလို့ ရေတစ်
ခွက်လောက်ပေးပါ”

ဒါဖြင့် သံပရာပင်က အရွက်တစ်ရွက်ယူလာခဲ့”

ကြက်ဖက ပဲစေ့တစ်စေ့ကို တွေ့သဖြင့် စားလိုက်သည်

ကြက်မသည် သံပရာပင်ဆီ လာခဲ့၏။

“သံပရာပင်ရေ၊ အရွက်တစ်ရွက်လောက် ပေးပါ၊ မြစ်ကြီးက သံပရာရွက်ကို ရရင်ရေကို ခပ်စေလိမ့်မယ်၊ ရေကို သောက်လိုက်မှ ကျွန်မ လင် လည်ချောင်းမှာ ပဲစေ့ဆို့နေတဲ့ ဝေဒနာ သက်သာလိမ့်မယ်။”

“ဒါဖြင့် ဒေါင်းမလေးဆီက အပ်ချည်ယူလာခဲ့”

ကြက်မသည် ဒေါင်းမလေးဆီ လာခဲ့၏။

“ဒေါင်းမလေးရေ၊ အပ်ချည်နည်းနည်းလောက် ပေးပါ၊ သံပရာ ပင်က အပ်ချည်ကိုရရင် အရွက်တစ်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်။ သံပရာရွက်ကို ရရင် မြစ်ကြီးက ရေခပ်စေလိမ့်မယ်၊ ရေကို ရရင် ကျွန်မလင်လည်ချောင်း မှာ ပဲစေ့ဆို့နေတဲ့ ဝေဒနာ သက်သာလိမ့်မယ်။”

“ဒါဖြင့် ဒေါင်းဘီးလုပ်သူဆီက ဘီးတစ်ခုယူလာခဲ့”

ကြက်မသည် ဒေါင်းဘီးလုပ်သူထံ ရောက်လာသည်။

“ဒေါင်းဘီးလုပ်သူရယ်၊ ဘီးတစ်ခုလောက် ပေးပါ၊ ဘီးကိုရရင် ဒေါင်းမလေးက အပ်ချည်ကို ပေးလိမ့်မယ်၊ အပ်ချည်ကိုရရင် သံပရာပင် က အရွက်တစ်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်၊ သံပရာရွက်ကိုရရင် မြစ်ကြီးက ရေခပ် စေလိမ့်မယ်၊ ရေကိုရရင် ကျွန်မလင် လည်ချောင်းမှာ ပဲစေ့ဆို့နေတဲ့ ဝေဒနာသက်သာလိမ့်မယ်။”

“ဒါဖြင့် ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားဆီက ပေါင်မုန့်တစ်ခုယူလာခဲ့”

ကြက်မသည် ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားထံ ရောက်လာသည်။

“ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားရယ်၊ ပေါင်မုန့်တစ်ခုလောက် ပေးပါ၊ ပေါင် မုန့်ကိုရရင် ဒေါင်းဘီး ဘီးတစ်ခုပေးလိမ့်မယ်၊ ဘီးကိုရရင် ဒေါင်းမလေးက အပ်ချည် ပေးလိမ့်မယ်၊ အပ်ချည်ကိုရရင် သံပရာပင် က အရွက်တစ်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်၊ သံပရာရွက်ကိုရရင် မြစ်ဆီက ရေခပ်နိုင်

မယ်၊ ရေကိုရမှ ကျွန်မလင်လည်ချောင်းမှာ ပဲစေ့ဆို့နေတဲ့ ဝေဒနာပျောက် လိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် သစ်ခုတ်သမားဆီက ထင်းအချို့ယူလာခဲ့”

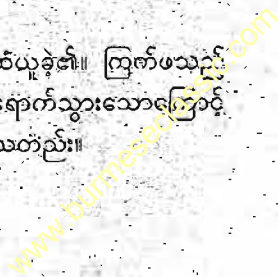
ကြက်မသည် သစ်ခုတ်သမားထံ ရောက်လာသည်။

“သစ်ခုတ်သမားရယ်၊ ထင်းတစ်စည်းပေးပါ။ ထင်းကိုရရင် ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားက ပေါင်မုန့်တစ်လုံး ပေးလိမ့်မယ်၊ ပေါင်မုန့်ကိုရရင် ဒေါင်းဘီးလုပ်သူက ဘီးတစ်ခုပေးလိမ့်မယ်၊ ဘီးကိုရရင် ဒေါင်းမလေးက အပ်ချည်ကို ပေးလိမ့်မယ်၊ အပ်ချည်ကိုရရင် သံပရာပင်က အရွက် တစ်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်၊ သံပရာရွက်ကိုရရင် မြစ်ဆီက ရေခပ်နိုင်မယ်၊ ရေကို ရမှ ကျွန်မလင်လည်ချောင်းမှာ ပဲစေ့ဆို့နေတဲ့ ဝေဒနာပျောက်လိမ့် မယ်”

နောက်ဆုံးတွင် သစ်ခုတ်သမားက ကြက်မအား ထင်းတစ်စည်း ထိုးပေးလိုက်၏။

ကြက်မသည် ထင်းကို ပေါင်းမုန့်ဖုတ်သူထံ ပေးလိုက်သည်။ ပေါင် မုန့်ဖုတ်သူက ဒေါင်းဘီးလုပ်သူအတွက် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို ပေးသည်။ ဒေါင်းဘီးလုပ်သူက ဒေါင်းမလေးအတွက် ဘီးတစ်ခုကို ပေးသည်။ ဒေါင်း မလေးက သံပရာပင်အတွက် အပ်ချည်ကို ပေးသည်။ သံပရာပင်က ရေခပ်ဖို့အတွက် အရွက်တစ်ရွက်ကို ပေးသည်။ မြစ်က သံပရာရွက်ကို ခုသောအခါ ရေခပ်စေလိုက်သည်။

ကြက်မသည် ရေကို ခပ်ပြီး ကြက်ဖထဲယူခဲ့၏။ ကြက်ဖသည် ရေကို သောက်လိုက်သဖြင့် ပဲစေ့သည် ဝမ်းထဲရောက်သွားသောကြောင့် လည်ချောင်းမှ ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းသွားလေသည်။

အမွှေးဖြူစွကြက်ပေါက်စ

ရှေးတုန်းက တောအုပ်တစ်ခုတွင် ကြောင်ရယ်၊ ငှက်မည်းရယ်နှင့် ကြက်ဖကလေးရယ် သူတို့ အတူနေကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ကြောင်နှင့်ငှက်မည်းတို့ ထင်းခုတ်သွားသဖြင့် ကြက်ဖကလေးတစ်ကောင်တည်း အိပ်တွင် ကျန်ခဲ့သည်။

ထင်းခုတ်မသွားခင် သူတို့က ကြက်ဖကလေးအား မှာခဲ့သည်။

“ငါတို့ တောထဲကို ထင်းခုတ်သွားတုန်း အိမ်မှာ သိပ်ဆော့မနေနဲ့ မြေခွေးက တွေ့ရင် ကိုက်စားလိမ့်မယ်၊ ပြတင်းပေါက်က ခေါင်းပြုမကြည့်ဘဲ နေပါ”

မြေခွေးသည် ကြောင်နှင့် ငှက်မည်းတို့ အပြင်ထွက်သွားသည်ကို မြင်သောအခါ အိမ်ဆီလာခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်အောက်တွင် သိချင်းဆိုနေ၏။

“အမွှေးဖြူစွ
ကြက်ပေါက်စ၊
အမောက်နီနီ
လှပေသည်။
ပြတင်းပေါက်က
ထွက်ကြည့်ပါ၊
အစာ ငါကျွေးမှာ
ကြက်ဖကလေးက သိချင်းသံကို ကြားလျှင် ပြတင်းပေါက်

ထွက်ကြည့်မိသဖြင့် မြေခွေးသည် သူ့ကို ဖမ်းခေါ်သွားလေသည်။
ထိုအခါ ကြက်ဖကလေးက သူ့မိတ်ဆွေတို့ကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“မြေခွေးက ဖမ်းသွားပြီ
မြစ်ချောင်းတစ်ဖက်ဆီ၊
တောင်တွေတစ်ဖက်ဆီ၊
ငှက်မည်းနှင့် ကြောင်တို့ရယ်
အမြန်လာလို့ကယ်”

ကြောင်နှင့်ငှက်မည်းတို့သည် ကြက်ဖကလေး၏ အသံကို ကြားသိလျှင် မြေခွေးလက်မှ လွတ်ဖို့ လာကယ်ခဲ့၏။
တစ်ဖန် သူ့ကို ထင်းခုတ်သွားမည် ဖြစ်သဖြင့် ကြက်ဖကလေးကို သတိပေးမှာခဲ့သည်။

“ငါတို့ တောထဲကို ထင်းခုတ်သွားတုန်း ပြတင်းပေါက်က ခေါင်းပြုမကြည့်ဘဲနေပါ။ ဒီတစ်ခါ မြေခွေးက လာဖမ်းရင် မင်းအော်သံကို ငါတို့ ကြားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုသို့ မှာခဲ့ပြီး သူတို့ထွက်သွားလျှင် မြေခွေးသည် အိမ်ဆီလာပြီး သိချင်းဆိုလေသည်။

“အမွှေးဖြူစွ
ကြက်ပေါက်စ၊
အမောက်နီနီ
လှပေသည်။
ပြတင်းပေါက်က
ထွက်ကြည့်ပါ။

အစာငါကျွေးမှာ”

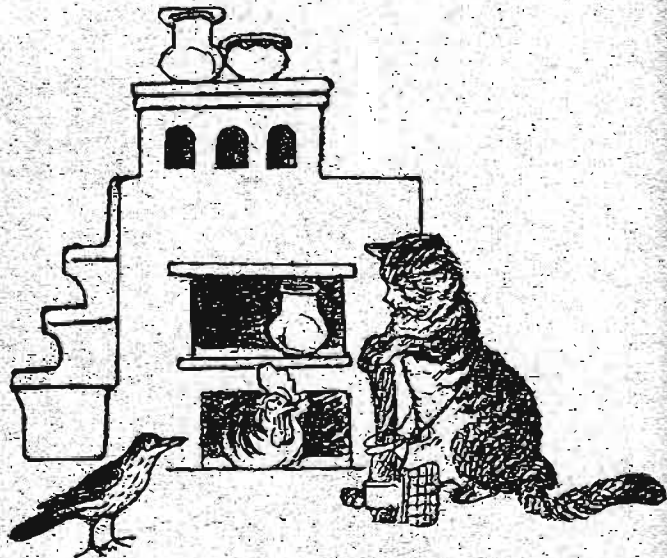
ကြက်ဖကလေးမှာ အစ်ကိုတို့ မှာထားသည့်အတိုင်း ပြတင်းပေါက်က ထွက်မကြည့်ဘဲ နေ၏။ ထို့ကြောင့် မြေခွေးက သီချင်းကို ဆက်ဆံလိုက်သည်။

“ကလေးတွေသယ်တဲ့ ဂျုံစေ့တွေ

လမ်းပေါ်မှာကျန်လို့နေ၊

ကြက်ဖကလေးတွေ ထွက်ကောက်ကြ

ကြက်ဖကလေးတွေမစားရ”

ကြောင်၊ ငှက်မည်းနှင့် ကြက်ဖကလေးတို့ အတူနေကြသည်

ကြက်ဖကလေးသည် ထိုစကားကြောင့် ပြတင်းပေါ်မှ ခေါင်းဖြူကြည့်ပြီး မြေခွေးအား ပြောလိုက်သည်။

“ကြက်ဖကလေးတွေက ဂျုံစေ့တွေကို ဘာကြောင့် ကြက်ဖကလေးတွေကို မကျွေးတာလဲ”

ထိုအခါ အကြံနှင့်နေသော မြေခွေးသည် သူ့ကို ဖမ်းခေါ်သွားသဖြင့် ကြက်ဖကလေးသည် အစ်ကိုတို့တို့ အော်ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“မြေခွေးက ဖမ်းသွားပြီ

မြစ်ချောင်းတစ်ဖက်ဆီ

တောင်တွေတစ်ဖက်ဆီ

ငှက်မည်းနှင့် ကြောင်တို့ရယ်

အမြန်လာလို့ကယ်”

ကြောင်နှင့်ငှက်မည်းတို့သည် ကြက်ဖကလေး၏ အသံကို ကြားသိလျှင် မြေခွေးနောက်သို့ လိုက်လာ၏။ မြေခွေးကို တွေ့သောအခါ ကြောင်သည် လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခြစ်ပြီး ငှက်မည်းက နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆိတ်ကြ၏။ ထိုအခါမှ ကြက်ဖကလေးသည် မြေခွေးလက်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့၏။

တစ်ဖန် သူတို့ ထင်းခုတ်ထွက်ကြမည်ဖြစ်သဖြင့် ကြက်ဖကလေးကို အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးမှာခဲ့သည်။

“ငါတို့ ထင်းခုတ်သွားတုန်း မြေခွေးလာရင် ပြတင်းပေါက်က ခေါင်းဖြူမကြည့်နဲ့၊ မြေခွေးက-မင်းကို ဖမ်းသွားရင် ငါတို့သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကြောင်နှင့် ငှက်မည်းတို့သည် တောထဲဆီ ထင်းခုတ်ထွက်သွား၏။ အိမ်ဆီ မြေခွေးရောက်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်အောက်ကွင်း သူ သီချင်းဆိုပြန်သည်။

၂၀ ဆင်းထွန်း

“အမွေးဖြူစွာ
ကြက်ပေါက်စ၊
အမောက်နီနီ
လှပေသည်။
ပြတင်းပေါက်က
ထွက်ကြည့်ပါ၊
အရာငါကျွေးမှာ”

ကြက်ဖကလေးသည် ပြတင်းပေါက်က ထွက်မကြည့်ဘဲ နေသဖြင့် မြေခွေးသည် သီချင်းကို ဆက်ဆိုလိုက်သည်။

“ကလေးတွေသယ်တဲ့ ဂျုံစေ့တွေ
လမ်းပေါ်မှာ ကျန်လို့နေ၊
ကြက်ဖကလေးတွေ ထွက်ကောက်ကြ
ကြက်ဖကလေးတွေ မစားရ”

ကြက်ဖကလေးသည် ထိုင်ရာကမထဘဲနေသဖြင့် မြေခွေးသည် သီချင်းဆက်ဆိုလျက် မြူဆွယ်နေ၏။

“လူကြီးတွေသယ်တဲ့ ပဲစေ့တွေ
လမ်းပေါ်မှာ ကျန်လို့နေ၊
ကြက်မလေးတွေ နောက်ထပ်ရ
ကြက်ဖကလေးတွေ ဝမ်းမဝ”

ကြက်ဖကလေးသည် မနေနိုင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကြည့်ပြီး မြေခွေးအား မေးလိုက်၏။

“ကြက်မကလေးတွေက နောက်ထပ်ရတဲ့ ပဲစေ့တွေကို ဘာကြောင့် ကြက်ဖကလေးတွေကို မကျွေးတာလဲ”

ရှုရှားရိုးရာပုံပြင်ပေါင်းစုံ ၂၀

ထိုအခါ မြေခွေးသည် သူ့ကို ဖမ်းသွားပြီး မြစ်ချောင်းတစ်ဖက်ဆီ ခေါ်ခဲ့၏။ သူတို့သည် တောင်တွေ တစ်ဖက်ဆီ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ကြက်ဖကလေးသည် အော်ခေါ်သော်လည်း ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကြောင်နှင့် ငှက်မည်းတို့က မကြားတော့ပေ။ အိမ်သို့ သူတို့ပြန်လာသော အခါ ကြက်ဖကလေးကို မတွေ့သဖြင့် လိုက်ရှာကြသည်။

ကြောင်က အပြေးအလွှားရှာသကဲ့သို့ ငှက်မည်းကလည်း ကောင်းကင်မှ ပျံဝဲ၍ ရှာလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ မြေခွေးနေသော တွင်းဆီရောက်လာသဖြင့် ကြောင်က အောက်ပါအတိုင်း ဆိုလိုက်၏။

“အဆွေမြေခွေး နားထောင်ပါ
ကျွန်တော်သီချင်းဆိုပြမှာ၊
ကြက်ဖကလေး ဘယ်ကိုသွား
တောထဲရောက်နေသလား
အိမ်မှာ အိမ်နေသလား”

ကြောင်ဆိုလိုက်သော သီချင်းကို မြေခွေးကြားသောအခါ အလွန် သဘောကျသွား၏။

“သီချင်းသံက သိပ်သာယာတယ်၊ ဘယ်ကောင်ဆိုမှန်း ငါမသိဘူး၊ ထွက်ကြည့်ဦးမှပဲ”

မြေခွေးသည် တွင်းထဲမှ ထွက်ကြည့်လျှင် ကြောင်နှင့် ငှက်မည်းတို့က သူ့ကို သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ မြေခွေးလည်း နာကျင်ထွန်းသဖြင့် စာင်ပါးနှင့် ဖဝါးတစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွား၏။

ကြောင်နှင့် ငှက်မည်းတို့သည် ကြက်ဖကလေးကို မြင်းတောင်တွင် ထည့်ပြီး အိမ်သို့ ခေါ်ခဲ့၏။ မြေခွေးထပ်မံ မရောက်လာတော့သဖြင့် သူတို့ သုံးယောက်သည် ဖျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြလေသတည်း။

ပျက်ကျယ်သောမြေခွေးနှင့်ဝံပုလွေ

တစ်ခါတုန်းက အဘိုးအိုလင်မယားတို့ ရှိ၏။ အဘိုးအိုက ဇနီးဖြစ်သူကို မုန့်အချို ဖုတ်စေပြီး လျှာစီးလှည်းဖြင့် ငါးဖမ်းထွက်ခဲ့၏။ အဘိုးအိုသည် ငါးများကို လှည်းအပြည့် ဖမ်းဆီးရရှိသဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ လမ်းတွင် ခွေလဲနေသော မြေခွေးကို တွေ့သည်။

အဘိုးက မလှုပ်မလှက်ဘဲနေသော မြေခွေးအား သေဆုံးနေပြီထင်ကာ လှည်းပေါ်တင်ခဲ့၏။

“ဟန်ကျလိုက်တာ၊ ဒီနှစ်ဆောင်းတွင်း ငါ့မိန်းမအန္တေးထည်မှာ ကော်လံတပ်ဖို့ မြေခွေးအမွှေးကို ရပြီ”

အဘိုးသည် မြေခွေးသေအား လှည်းပေါ်တင်၍ လှည်းဆွဲသော မြင်းနှစ်ကောင်က လမ်းလျှောက်လာခဲ့၏။

သို့သော် အကြံကြီးသော မြေခွေးသည် လှည်းထဲမှ ငါးများကို လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မြေကြီးပေါ်ပစ်ချခဲ့၏။ ငါးများ ကုန်လျှင် သူလှည်းပေါ်မှ ဆင်းပြေးသွားသည်။

အိမ်သို့ ရောက်လျှင် အဘိုးသည် ဇနီးသည်ကို ဝမ်းသာအားရအော်ခေါ်လိုက်၏။ သို့သော် လှည်းပေါ်တွင် ငါးများနှင့်တကွ အန္တေးထည်ကော်လံတွင် တပ်ဆင်ဖို့ မြေခွေးအမွှေးယူရန် မြေခွေးသေကို မတွေ့သဖြင့် အဘွားသည် လင်ဖြစ်သူအား အမြစ်တင်လေသည်။

ထိုစဉ် မြေခွေးသည် လမ်းပေါ်က ပစ်ချခဲ့သော ငါးများကို လိုက်လံကောက်ယူပြီး စုပ်၍ထားနေသည်။

မြေခွေးထံ ဝံပုလွေတစ်ကောင်ရောက်လာသည်။
“အဆွေမြေခွေး၊ ငါးတွေအများကြီးပါလား၊ ဘယ်ကရသလဲ”
“ဘယ်တပ်ရရ ဒီငါးတွေကိုကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းပိုင်တာဗျ”
“ကျွန်တော့်ကို တစ်ကောင်လောက် ပေးပါဗျာ”
“မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါးလိုချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ငါးများပြီးဖမ်းပါ”
“ကျွန်တော်က ငါးမများတက်ဘူး”

အဆွေမြေခွေး၊ ငါးတွေအများကြီးပါလား၊ ဘယ်ကရသလဲ

“အတော်ပြောရခက်တဲ့ ဝံပုလွေပါလား၊ ကျုပ်တောင် ငါးဖမ်းတလံတာ ခင်ဗျားလဲ ငါးဖမ်းတလံရမှာပေါ့၊ ငါးဖမ်းနည်းကို ကျုပ်ပြောလိုက်ရယ်၊ ရေခဲပြင်ကို သွားပြီး ရေခဲတွင်းထဲ ခင်ဗျားရဲ့အမြီးချထားပါ၊ နောက်ပြီး ပါးစပ်က ငါးတွေ၊ ငါးတွေ၊ ငါ့အမြီးမှာ ဟပ်ကြစမ်းလို့ ခြောက်လိုက်ရင်

ငါတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အမြီးမှာ ဝိုင်းအုံပြီး ကိုက်နေကြမှာပဲ၊ ရေခဲတွင်းထဲ အမြီးကို ကြာကြာချထားလေ၊ ငါတွေ အများကြီးရလေပဲ”

ထို့ကြောင့် ဝံပုလွေသည် မြစ်တစ်ခုဆီထွက်ခဲ့ပြီး ရေခဲတွင်းပေါက်ထဲ အမြီးကိုချ၍ မြေခွေးပြောသည့်အတိုင်း ထိုင်နေသည်။

“ငါတွေ၊ ငါတွေ၊ ငါ့အမြီးမှာ ဟပ်ကြစမ်း”

မြေခွေးသည် ဝံပုလွေနောက်သို့ လိုက်လာ၍ ကြည့်လေ၏။

“ကောင်းကင်မှာ

ကြယ်တွေလဲ မြင်ရပြီ၊

လကိုလဲ မြင်ရပြီ၊

ဝံပုလွေ အမြီးတစ်ခုလုံး

ရေခဲနေမှာ သေချာပြီ”

ထိုအခါ ဝံပုလွေက မြေခွေးအား လှမ်းမေးလိုက်၏။

“အဆွေမြေခွေး၊ ဘာကို ရွတ်ဆိုနေတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အမြီးမှာ ငါတွေ အများကြီးလာ ဟပ်ဖို့ ကျွန်တော်က ဂါထာရွတ်ပေးနေတာပဲ”

ထိုသို့ပြောရင်း မြေခွေးသည် ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေလည်း မြင်ရပြီ၊ လကိုလည်း မြင်ရပြီ၊ ဝံပုလွေအမြီးတစ်ခုလုံးရေခဲနေမှာ သေချာပြီဟု ဆိုလျက် ထွက်သွားလေ၏။

မြေခွေးသည် တစ်ညလုံးလုံး အမြီးကို ရေခဲတွင်းထဲ စိမ်ထားရသဖြင့် အမြီးမှာ ဘောင့်တင်မာကျောလျက်ရှိသည်။ ထိုသို့ဖြစ်နေသည်ကို ငါးများဟပ်သောကြောင့်ဟု ထင်မှတ်နေ၏။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် အမြီးကို သူဆွဲနုတ်သည်။ သူ့အမြီးသည် ရေခဲပြင်နှင့် တစ်စပ်တည်း အေးခဲနေသဖြင့် ဆွဲနုတ်၍ မရပေ။

“အင်း . . . ငါ့အမြီးမှာ ငါတွေ အများကြီး ဟပ်နေလို့ ဆွဲနုတ်တာတောင် မရပါလား”

ထိုသို့ ရှိနေစဉ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ဝံပုလွေကို လှမ်းမြင်သောအခါ သူမ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဝံပုလွေတစ်ကောင်ပါလား၊ ငါ့ကို ရန်မမူနိုင်အောင် ရိုက်သတ်ရလိမ့်မယ်”

အမျိုးသမီးသည် အသင့်ပါလာသော တုတ်ဖြင့် ဝံပုလွေကို ဆင့်၍ ဆင့်၍ ရိုက်လေရာ ဝံပုလွေလည်း နာကျင်လွန်းသဖြင့် အမြီးကို အားကုန်ရုန်းဆွဲနေ၏။ အတန်ကြာမှ အမြီးကျွတ်သဖြင့် ထိုနေရာမှ အတင်းပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

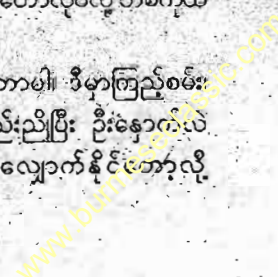
ဝံပုလွေသည် သူ့အပေါ် အကောက်ကြံခဲ့သော မြေခွေးအား အခဲမကျေဖြစ်နေ၏။ တစ်နေ့နေ့၌ ကလဲ့စားချေမည်ဟု ကြံစည်ထား၏။

မြေခွေးသည် ဝံပုလွေအား ရိုက်နှက်လိုက်သော အမျိုးသမီး၏ အိမ်တွင် ကျုံ့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မုန့်များကို တားပစ်ကာ မုန့်အချို့ကို သူ့ခေါင်းတွင် ပေကျံအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

လမ်းတွင် မြေခွေးသည် ဝံပုလွေကို တွေ့သည်။ ထိုအခါ ဝံပုလွေက အပြစ်တင်လေ၏။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ငါးဖမ်းနည်းအတိုင်း ကျွန်တော်လုပ်လို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖူးရောင်ခဲ့ရပြီး အမြီးပါ ပြုတ်ခဲ့ရပြီဗျ”

“အို . . . ခင်ဗျားက အမြီးပဲ ပြုတ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ တျစ်ကို ရိုက်နှက်လိုက်လို့ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မည်းညိုပြီး ဦးနှောက်လဲ ထွက်ကျခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်မှာလမ်းမလျှောက်နိုင်အောင် အတော်ဒုက္ခဖြစ်နေတယ်”

၂၆ လင်းထွန်း

ဝံပုလွေသည် မြေခွေးခေါင်းပေါ်က လှူမုန့်များကို ဦးနှောက်ဟု
ထင်နေ၏။

“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့ ကျောပေါ်စီးပြီး လိုက်ခဲ့ပါ။
ခင်ဗျားကို သနားလို့ ကျွန်တော်ထမ်းခေါ်သွားပါရစေ”

မြေခွေးသည် ဝံပုလွေ၏ ကျောပေါ်တွင် စီးလိုက်ခဲ့၏။ လမ်း၌
မြေခွေးက သီချင်းညည်းနေသည်။

“ကျန်းမာသူက
လူနာကျောပေါ်၊
မြင်းလုပ်လို့ စီးသနော်”

“အဆွေမြေခွေး၊ ဘာဆိုနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အမြီးပြတ်ကို မနာကျင်အောင် ဂါထာရွတ်ဆိုပေးတာ”
မြေခွေးသည် ထိုသို့ ဖြီးဖြန်းပြောဆိုကာ သီချင်းကို ထပ်မံ

ညည်းညူရင်း လိုက်ပါခဲ့၏။

“ကျန်းမာသူက
လူနာကျောပေါ်၊
မြင်းလုပ်လို့ စီးသနော်။

အလွန်ထိုင်းတဲ့
ဝံပုလွေရယ်၊
သနားပါအံ့ကွယ်”

သစ်သားခြေထောက်တပ်ထားသောဝံကံ

တစ်ခါတုန်းက အဘိုးအိုလင်မယား ရှိသည်။ သူတို့သည် မုန့်လာ
ဥများကို စိုက်ပျိုးထားရာ ဝက်ဝံတစ်ကောင် လာရောက်ခိုးစားလျက် ရှိ၏။

တစ်နေ့၌ အဘိုးအိုက မုန့်လာဥခင်းထဲ လာကြည့်သောအခါ
မုန့်လာဥပင် အများအပြား ပျက်စီးနေပြီး မုန့်လာဥတို့မှာလည်း ခြံထဲမြန်
ကျနေ၏။

ထိုအကြောင်းကို သူက ဇနီးဖြစ်သူထံ ပြောပြသည်။

“ဘယ်သူ့ လက်ချက်ပါလိမ့်”

“မုန့်လာဥပင်တွေကို ဖျက်ဆီးသူကို မိရင် မှတ်လောက်သား
လောက်အောင် ဆုံးမရလိမ့်မယ်၊ အင်း . . . ဒီအပင်တွေဟာ ဝက်ဝံ
ကြောင့် ပျက်စီးတာ ဖြစ်မယ်၊ မုန့်လာဥသူခိုးကို မိဖို့ ရှင်ကြီးစားပေတော့”

အဘိုးအိုသည် ပုဆိန်ကို ယူကာ ခြံထဲတွင် တစ်ညလုံး စောင့်နေ
၏။ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဝါးထရံအနီးချောင်းနေစဉ် မုန့်လာဥပင်များ
ကို ဖျက်ဆီးနေသည်ကို မြင်တွေ့၏။

ဝက်ဝံသည် မုန့်လာဥပင်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သယ်ဆောင်၍
ခြံစည်းရိုးကို ကျော်လွှားကာ ထွက်သွားသည်။

အဘိုးအိုသည် ပုဆိန်ဖြင့် ဖမ်းပြီး ချွဲထဲ ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည်။
ပုဆိန်ထဲမှန်သဖြင့် ဝက်ဝံတွင် ခြေတစ်ဖက် ပြတ်သွားခဲ့၏။

ဝက်ဝံသည် အလွန်နာကျင်သဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး
သုံးဖက်ထောက်ကာ တောထဲပြေးဝင်သွားသည်။

၂၀ လင်းထွန်း

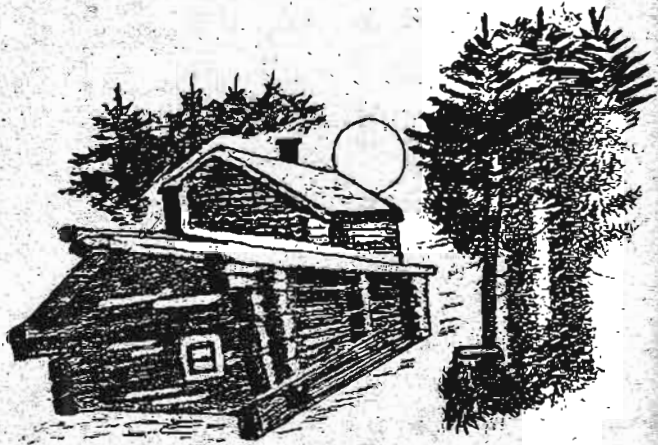
ဝက်ဝံရိုတော့သည်အခါမှ အဘိုးအိုသည် ချွဲထဲမှ ထွက်ခဲ့ကာ ဝက်ဝံခြေထောက်ကို ယူပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

“ဝက်ဝံခြေထောက်ကို ရခဲ့တယ်၊ ဟင်းချက်လိုက်ပါ”

အဘွားအိုက ဝက်ဝံခြေထောက်မှ အမွှေးများကိုနုတ်၍ ချက်ပြုတ်လေသည်။ ဝက်ဝံအမွှေးကိုမူ ချည်ရဖို့ ယူငင်မည်။

ထိုစဉ် ဝက်ဝံသည် ပြတ်သွားသော ခြေထောက်ကို အစားထိုးဖို့ သစ်သားခြေထောက်ဖြင့် တပ်ဆင်နေ၏။ ထို့နောက် အဘိုးအိုလင်မယားကို ကလဲ့စားချေမည်ဟု ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ လမ်းလျှောက်ရာတွင် သစ်သားခြေထောက်ကြောင့် အသံမြည်နေသဖြင့် ဝက်ဝံသည် စိတ်ပျက်လျက်ရှိသည်။

ညအခါ ဝက်ဝံရောက်လာတတ်သည်

“အဘွားအိုဟာ

မအိပ်ဘဲ

ငါ့အမွှေးကို

ချည်မွှေးရဖို့

ငင်နေတယ်၊

ငါ့အသားကို

သူ့လင်အတွက်

ချက်ပြုတ်နေတယ်”

ထိုအသံကို အဘွားအိုကြားလျှင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ဝက်ဝံလာတယ်၊ တံခါးမင်းတုံးကို မြန်မြန်သွားပိတ်လိုက်”

သို့သော် ဝက်ဝံမှာ အိမ်ထဲသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ထပ်မံ

ရွတ်ဆိုလျက်ရှိသည်။

“အဘွားအိုဟာ

မအိပ်ဘဲ

ငါ့အမွှေးကို

ချည်မွှေးရဖို့

ငင်နေတယ်၊

ငါ့အသားကို

သူ့လင်အတွက်

ချက်ပြုတ်နေတယ်”

အဘိုးအိုလင်မယားသည် အိမ်ထဲဝက်ဝံရောက်ရှိလာသဖြင့်

အလွန်ကြောက်ရွံ့လျက် ပုန်းအောင်းနေ၏။ အဘိုးအိုသည် မီးဖိုခန်းထဲ နှိမ့်အိုးထဲ ဝင်ပုန်းလိုက်သည်။ အဘွားအိုက စဉ့်အိုးဘေးတွင် ကွယ်နေ

၃၀ ယင်းထွန်း

လိုက်၏။

ဝက်ဝံသည် အဘိုးအိုလင်မယားကို မွေနှောက်ရှာဖွေရာ နောက်ဆုံးတွင် အံ့ဂုတ်ကြမ်းပြင်ကို နင်းမိပြီး ထောင်ချောက်ထဲသို့ ကျသွား၏။

ထိုအခါ အိမ်နီးချင်းများသည် ဝိုင်းစုံရောက်ရှိလာပြီး ဝက်ဝံဆိုးအား သတ်ဖြတ်လိုက်ကြသတည်း။

မြေခွေးနှင့်ဗျိုင်း

မြေခွေးတစ်ကောင်နှင့် ဗျိုင်းတစ်ကောင်တို့သည် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြပြီး တစ်နေ့၌ မြေခွေးက ဗျိုင်းအား ထမင်းဖိတ်ခေါ်ကျွေး၏။

“ကျွန်တော့်အိမ်ကို ကြွခဲ့ပါ။ အလွန်ကောင်းတဲ့ အစားအစာတွေ တို့ကျွေးပါမယ်”

ထိုစကားအတိုင်း ဗျိုင်းသည် ထမင်းစားပွဲသို့လာခဲ့၏။ မြေခွေးသည်စွပ်ပြုတ်ကို ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်သူကို လှည့်စားပြောဆို၏။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ စွပ်ပြုတ်ကို အားမနာတမ်း စားနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

ဗျိုင်းတွင် နှုတ်သီးရှည်သာရှိသဖြင့် ပန်းကန်ပြားထဲမှ စွပ်ပြုတ်ကို ထိုးဆိတ်စားမရဘဲဖြစ်နေ၏။ ထိုသို့ရှိနေစဉ် မြေခွေးကမူ ပန်းကန်ပြားထဲမှ စွပ်ပြုတ်ကိုလျှာဖြင့်ကောင်းစွာ လျက်စားနေသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကိုရွှေဗျိုင်း၊ ဒါပေမယ့်ပန်းကန်ပြားထဲကအစာ ဘလွဲလို့ တခြားကျွေးစရာ ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး”

ဗျိုင်းကလည်းအားကျမခံပေ။
“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ထံ အိမ်မှာထမင်းလာစားဖို့ခင်ဗျားကို ခေါ်ခဲ့ပါရစေ”

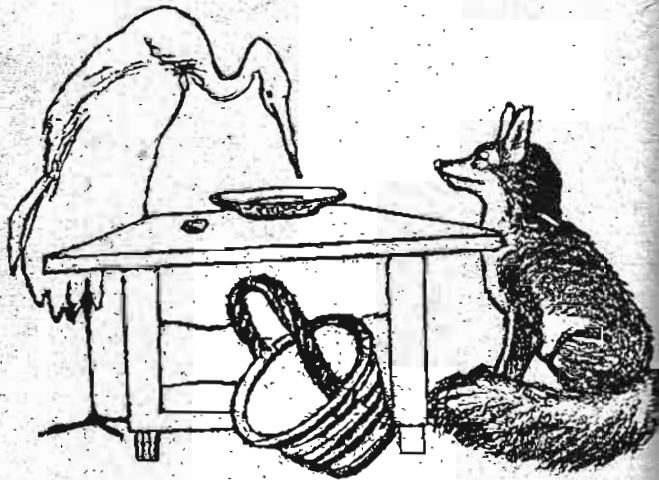
နောက်တစ်နေ့တွင် မြေခွေးသည်ဗျိုင်းထံတွင် ညစာ စားဖို့ခေါ်လာကာ၏။ ဗျိုင်းကစွပ်ပြုတ်ကို ခွက်ရှည်တစ်ခုထဲထည့်ပြီး မြေခွေးအားကျွေး

လေသည်။

“အားမနာပါနဲ့၊ တဝကြီးသာစားစမ်းပါ အဆွေမြေခွေး”

ခွက်ကအဝကျဉ်းမြောင်းမြောင်းနေ၏။ ထိုကြောင့်မြေခွေးသည်လျှာဖြင့်လျက်စားရန် ပါးစပ်ကိုမသွင်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် ဗျိုင်းကမူ ခွက်ထဲမှစွပ်ပြုတ်ကိုကောင်းစွာ စားသောက်ရင်း မြေခွေး အစာစားမရဘဲ ဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ဗျိုင်းက နှုတ်သီးရှည်သဖြင့် ပန်ကန်ဖြားထဲ စွတ်ပြုတ်ကို ထိုးဆိတ်စားမရဘဲ ရှိသည်

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဌာ၊ ဒါပေမယ့် ခွက်ရှည်ထဲကအစာကလွဲလို့ တခြားကျွေးစရာ ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး”

မြေခွေးသည် အစားလည်းမစားရ၊ ရှက်လည်းရှက်တာ အလွန်ဒေါသထွက်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် ဗျိုင်းကသူ့ကိုကလဲစားခြေလိုသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ထမင်းဖိတ်ခေါ်ကျွေးမှန်း သိသဖြင့်အောက်အည်းနေရသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး မြေခွေးနှင့်ဗျိုင်းတို့သည် မိတ်ဆွေအဖြစ်မှ ရက်စံသွားလေသတည်း။

ကုန်းယုချင်သလားကုန်းယုချင်သလား

မူလဟု ခေါ်သော လူတစ်ယောက်သည် တောထဲသို့ မုန်လာဥစိုက် ဖို့သွား၏။ သူထွန်ယက်နေစဉ် ဝက်ဝံတစ်ကောင် သွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

“မင်းကို သတ်ရလိမ့်မယ်မူလစ်”

“ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့ ဝက်ဝံကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သတ်မယ့် အစား မုန်လာဥတွေကို ကျွမ်းစိုက်ပေးပါလားဗျာ၊ အဝင်ပေါက်လာရင် ကျွန်တော်က အမြစ်ပိုင်းကယူမယ်၊ ခင်ဗျားက အရွက်ပိုင်းကိုယူပေါ့”

“ကောင်းပြီ မင်းကတိ မတည်ရင် တော့အသက်နဲ့ ခန္ဓာ အိုးစား ကွဲပြီမုတ်ပေတော့”

ထိုသို့ပြောကာ ဝက်ဝံသည် တောထဲသို့ လှည့်ဝင်သွား၏။

မုန်လာဥများ အပင်ပေါက်လာချိန်တွင် အလွန်အထွက်ကောင်း လျက်ရှိသည်။ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီတွင် မူလစ် တစ်ယောက် မုန်လာဥ တူးဖို့ ထွက်ခဲ့၏။

ဝက်ဝံလည်း ထိုနေရာသို့ ရောက်လာ၏။

“မူလစ်ရေ တစ်အတိုင်း ကျုပ်ကို ဝေစုပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဝက်ဝံ၊ ကတိအတိုင်းပဲ အရွက်ပိုင်းကို ခင်ဗျားယူ သွားပြီး အမြစ်ပိုင်းကို ထားခဲ့ပါ”

ဝက်ဝံသည် မုန်လာဥရွက်များ တင်ဆွဲတစ်ပိုက်ကြီးဖြင့် ထွက် သွားလေသည်။ မူလစ်က ကျန်ရစ်သော မုန်လာဥများကို လှည်းပေါ် တင်၍ ဈေးတွင် ရောင်းချဖို့ လာခဲ့၏။

လမ်းတွင် ဝက်ဝံနှင့် တွေ့ကြုံပြန်သည်။

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ မူလစ်”

“မုန်လာဥတွေ ရောင်းချဖို့ ဈေးကို သွားမလို့”

“အင်း . . . မုန်လာဥအရသာကို ကျုပ်မြည်းစမ်းကြည့်မယ်”

မူလစ်သည် မုန်လာဥတစ်လုံးကို ပေးလိုက်၏။ ဝက်ဝံသည် မုန်လာ ဥကို မြည်းစားကြည့်သောအခါ အလွန်သဘောကျသွား၏။

“မင်းက ကျုပ်ကို လှည့်စားသွားတာကိုး၊ မုန်လာဥတွေဟာ မုန်လာ ဥအရွက်တွေထက် ပိုပြီး အရသာကောင်းနေတယ်။ မင်းတောထဲကို ထင်းခွတ်ဖို့ မလာနဲ့တော့၊ တကယ်လို့ တောထဲကို မင်းလာခဲ့ရင် ကျုပ် သတ်ရလိမ့်မယ်”

ဝက်ဝံတ သူဝေစုတစ်ဝက်ကို တောင်းသည်

၃၆ လင်းထွန်း

နောက်တစ်နှစ်တွင် မူလစ်သည် ဂျုံစပါးကို စိုက်၏။ ဂျုံသီးချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသော ဝက်ဝံက ဂျုံစပါးများကို ရိုက်သိမ်းနေစဉ် ရောက်ရှိလာသည်။

“ဒီတစ်ခါကျုပ်ကို လှည့်စားဖို့တော့ မကြံနဲ့တော့ မူလစ်၊ ကျုပ်ကို ဝေစုတစ်ဝက်ပေးပါ”

မူလစ်က အေးဆေးစွာပင် ပြောလိုက်သည်။

“ကတိအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ် ဝက်ဝံကြီးရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ခင်ဗျား အလိုရှိတဲ့ အမြစ်ပိုင်း ယူပေတော့၊ ကျွန်တော်က အရွက်ပိုင်းကိုပဲ ယူပါမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဝေစုကို အညီအမျှ ခွဲဝေယူလိုက်ကြသည်။ ဝက်ဝံသည် ဂျုံစပါးပင်အမြစ်ပိုင်း ကောက်ခိုးများကို ယူဆောင်သွား၏။ မူလစ်သည် စပါးများကို ခြွေကာ အိမ်သို့ လှည်းဖြင့် တင်ဆောင်ခဲ့လေသည်။

ဝက်ဝံသည် ဂျုံစပါးကောက်ခိုးများကို စားကြည့်သောအခါ သစ်သားကို စားရသကဲ့သို့ အရသာမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝက်ဝံသည် မူလစ်အပေါ် အလွန်ဒေါသထွက်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါမှစပြီး မူလစ်နှင့် ဝက်ဝံသည် အမြဲတမ်း ရန်သူဖြစ်သွားခဲ့လေသတည်း။

ဆောင်းဂျာနယ်

အဘိုးအိုလင်မယားတွင် နွားတစ်ကောင်၊ ဆိတ်တစ်ကောင်၊ ငန်းတစ်ကောင်၊ ကြက်ဖတစ်ကောင်နှင့် ဝက်တစ်ကောင်တို့ ရှိလေသည်။

အဘွားအိုက အဘိုးအိုကို ပြောသည်မှာ . . .

“ကြက်ဖကို ဘာကြောင့် မွေးထားချင်ရသလဲ၊ သူ့ကို ချက်စားလိုက်ကြစို့”

“ကောင်းပြီ”

ထိုစကားကို ကြက်ဖကြားသိလျှင် ညအချိန်တွင် အိမ်မှ ထွက်ပြေး ခုပြီး တောထဲသို့ ဝင်သွား၏။ နံနက်မိုးလင်းသော် အဘိုးသည် ကြက်ဖကို အိမ်ပေါ် အိမ်အောက်လိုက်လံရှာဖွေရာ မတွေ့သဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သက်လျှော့လိုက်သည်။

ညနေချိန်သို့ ရောက်လျှင် အဘိုးက အဘွားကို ပြောသည်မှာ . . .

“ကြက်ဖကို ရှာမတွေ့ဘူး၊ ဖီတော့ ဝက်သားဟင်းပဲ ချက်စားကြလေ”

ထိုစကားကို ဝက်ကကြားလျှင် ညအခါ၌ တောထဲသို့ ထွက်ပြေးလေသည်။

အဘိုးသည် အိမ်ပေါ် အိမ်အောက် ဝက်ကို လိုက်လံရှာဖွေသော် သည်း မတွေ့တော့ချေ။

“ငါတို့ ဆိတ်ကို သတ်စားကြမယ်”

“ကောင်းတယ်”

ဆိတ်က ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ငန်းကို ပြောလိုက်သည်။
“ကျွန်တော်တို့ တောထဲကို ထွက်ပြေးကြစို့၊ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေရင် မကြာမီ သူတို့ သတ်စားကြမှာ သေချာတယ်”

ထိုသို့ဖြင့် ဆိတ်နှင့် ငန်းတို့သည် တောထဲသို့ လှစ်ထွက်ခဲ့၏။
အဘိုးအိုသည် ခြံထဲသို့ လာကြည့်သောအခါ ဆိတ်နှင့် ငန်းတို့ ထွက်ပြေးကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ကို မတွေ့ခဲ့ပေ။ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ပေါ် အိမ်အောက် လိုက်ရှာသော်လည်း နောက်ဆုံး လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

“အင်း . . . အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ အားလုံးထွက်ပြေးကြပြီ၊ အခု နွားတစ်ကောင်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် နွားကိုပဲ သတ်စားရတော့မယ်”
“ဟုတ်တယ်”

ကြက်ဖသည် အိမ်မှ ထွက်ပြေးပြီး တောထဲသွားသည်

နွားလည်း ထိုစကားကြောင့် တောထဲသို့ ထွက်ပြေးသွား၏။
ထိုအချိန်မှာ နွေရာသီဖြစ်သဖြင့် တောထဲ၌ သူတို့ အလွန်နေထိုင်ကောင်းလျက်ရှိ၏။ အိမ်တွင် နေရသည်နှင့်မခြား ပျော်နေကြ၏။ သို့သော် နွေရာသီ ကုန်ဆုံးသဖြင့် ဆောင်းရာသီသို့ ရောက်လာသည်။ နွားသည် ဆိတ်ဆီလာခဲ့ပြီး ပြော၏။

“ဘယ်နယ်လဲ ဖိုးဆိတ်ရေ၊ အခု ဆောင်းရာသီရောက်လာပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ အိမ်တစ်ဆောင်ဆောက်ပြီး နေကြစို့”
သို့သော် ဆိတ်က ငြင်းဆန်သည်။

“ကျွန်တော့မှာ သားရေအမွှေးရှိလို့ ဆောင်းရာသီအတွက် ပူပင်စရာမလိုဘူး”

တစ်ဖန် နွားသည် စကဲထံလာခဲ့ပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်တစ်ဆောင်ဆောက်ပြီး နေကြစို့”

“ဆောင်းရာသီ ရောက်လာလို့ ချမ်းအေးလာမှာတော့ အမှန်ပဲဗျ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က မြေကြီးကို ဖူးပြီး နေရင် အချမ်းလုံပါတယ်။ တစ်ဖန် နွားသည် ငန်းထံ လာခဲ့ပြန်သည်။

“ကိုရွှေငန်းရေ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဆောက်ပြီး နေကြစို့”

“ကျွန်တော့အဖို့ အိမ်မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ တောင်မိတ်ဖက်ကို စောင်လုပ်ပြီး ကျွန်တောင်မိတ်ဖက်ကို အိမ်ရာခင်းလုပ်ပြီး အိပ်နိုင်ပါတယ်။ မြူနှင်းတစ်စုံကိမှ ကျွန်တော်မချမ်းနိုင်ပါဘူး။

နွားက ကြက်ဖထံ လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်တစ်ဆောင် ဆောက်နေကြစို့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဆောင်းရာသီမှာ ဘင်းရှုပင်ပေါ်တက်ပြီး ထိုင်နေလို့ ရပါတယ်”

ထို့ကြောင့် နွားသည် အိမ်ကို တစ်ယောက်တည်း ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မကြာမီ အိမ်ဆောက်ပြီးစီးသွားသည်။ အိမ်တွင် မီးလင်းဖို့ တစ်ခု ပြုလုပ်ထားသဖြင့် အလွန်နွေးထွေးသည်။

ယခုနှစ် ဆောင်းရာသီမှာ စေးစီးစွာ ကျရောက်ခဲ့သည့်အပြင် အအေးဓာတ်ကလည်း ပိုမိုလွန်ကဲနေ၏။ ဆိတ်သည် ချမ်းလွန်းသဖြင့် ခုန်ပေါက်ပြေးသော်လည်း နောက်ဆုံး နွားထံ လာခဲ့ရ၏။

“ဝဲ . . . ဝဲ . . . ဝဲ အိမ်ထဲနေပါရစေ”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော် အိမ်ဆောက်ဖို့ ပြောတုန်းက ခင်ဗျား ဟာ သားရေအမွှေးရှိလို့ ဆောင်းရာသီအတွက် ပူစရာမလိုဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့ကို အိမ်ထဲမဝင်စေရင် တံခါးကို ရိုက်ချိုးလိုက်မယ်။ ဒါဆို ခင်ဗျားလဲ ချမ်းစီးပြီး နေရလိမ့်မယ်”

“တံခါးကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့ဗျာ၊ အိမ်ထဲကို ဝင်ခဲ့ပါ”

ဆိတ်သည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် မီးလင်းဖို့ အနီးရှိ ခုံပေါ်တွင် လှဲနေ၏။

မကြာမီ ဝက်ရောက်ရှိလာသည်။

“ဂရူး . . . ဂရူး . . . ဂရူး၊ အိမ်ထဲမှာ နေပါရစေ။”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော် အိမ်ဆောက်ဖို့ ပြောတုန်းက ခင်ဗျား ဟာ မြေကြီးကို တူးပြီးနေရင် အချမ်းလုံတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“အိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်မပြုရင် အိမ်တိုင်တွေကို ကျွန်တော့နှာခေါင်းနဲ့ တွန်းလှဲပစ်လိုက်မယ်။ ဒါဆို ခင်ဗျားအပေါ် အိမ်ပိပြီး သေလိမ့်မယ်”

နွားသည် အိမ်ကို ဝက်က နှာခေါင်းဖြင့် တူးဖြိုပစ်မည်ကို စိုးရိမ်

သဖြင့် ဆူ့ကို ခွင့်ပြုလိုက်၏။

“အိမ်ကို မလှဲမဖြိုပါနဲ့ဗျာ၊ အိမ်ထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါ။ ဝက်သည် အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် မြေအောက်ခန်းတွင် နေ၏။

ထို့နောက် ငန်းရောက်လာသည်။

“ဂပ် . . . ဂပ် . . . ဂပ်၊ အိမ်ထဲမှာ နေပါရစေ”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော် အိမ်ဆောက်ဖို့ ပြောတုန်းက ခင်ဗျား ဟာ တောင်ပံတစ်ဖက်ကို စောင်လုပ်ပြီး တခြားတစ်ဖက်ကို အိပ်ရာလုပ်ပြီး နေမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“အိမ်ထဲ မနေရရင် နံရံတွေကြားက ရေညှိတွေကို ကျွန်တော် စားပစ်လိုက်မယ်။ ဒါဆိုရင် ကြမ်းကြားက အအေးဓာတ်တွေဝင်လို့ ခင်ဗျား သဲ အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းနေရမှာ မဟုတ်ဘူး”

နွားသည် ထိုစကားကြောင့် အိမ်ထဲ ဝင်စေလိုက်၏။ ငန်းသည် အိမ်ထဲကို ရောက်လျှင် မီးခိုးပြောင်းတိုင် အနီးရှိ ဇောက်တစ်ထောင့်တွင် နေရာယူလိုက်၏။

မကြာမီ ကြက်ဖရောက်လာသည်။

“အောက် အီးအီးအွတ်၊ အိမ်ထဲ ဝင်ပါရစေ”

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်တော် အိမ်ဆောက်ဖို့ ပြောတုန်းက ခင်ဗျား ဟာ ဆောင်းရာသီမှာ ထင်းရှူးပင်ပေါ်တက်ပြီး ထိုင်နေလို့ရကြောင်း ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့ကို အိမ်ထဲ မဝင်စေရင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး အမိုးတွေကို ခွာပစ်လိုက်မယ်။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားအိမ်ဟာ အချမ်းလုံခိုင်ဆော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုသို့ဖြင့် ကြက်ဖလည်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်နေရ၏။ ကြက်ဖသည်

ယက်မတန်းပေါ်၌ နေလေသည်။

အဖော်ငါးယောက်တို့သည် ဖျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်လျက် ရှိကြစဉ် ထိုအကြောင်းကို ဝံပုလွေနှင့် ဝက်ဝံတို့ သိရှိသွား၏။

“ငါတို့ ဒီအိမ်ထဲဝင်ပြီး ဒီကောင်တွေကို သတ်စားကြမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာ နေထိုင်ကြတာပေါ့”

သူတို့ ရောက်လာ၏။

ဝံပုလွေက ဝက်ဝံကို မြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကြီးမားသန်မာတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲကို အရင် ဝင်ပါ”

“ဟင့်အင်း . . . ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက်ငယ်လို့ ဖျတ်လတ်မှု ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲကို အရင်ဝင်ပါ”

ထိုသို့ဖြင့် ဝံပုလွေသည် အိမ်ထဲကို ဝင်ခဲ့၏။ ဝံပုလွေအိမ်ထဲကို ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း နွားက ဦးချိုဖြင့် ထိုးလိုက်သဖြင့် နံရံနှင့် သွား ကပ်ကာ ခွာမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ဆိတ်က တစ်ဖန် ဦးချိုဖြင့် ပြေးထိုးသဖြင့် နံရံတွင် သံနှင့် ရိုက်ထားသတဲ့သို့ ဝံပုလွေသည် လှုပ်ရှားမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ မြေအောက်ခန်းတွင် ရှိသော ဝက်ကလည်း ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

“ဝဏ္ဏ . . . ဝဏ္ဏ . . . ဝဏ္ဏ”

ကျုပ်စားက ထက်တယ်၊

ကျုပ်ပုဆိန်လဲ ထက်တယ်၊

သူ့ကို သတ်စားတဲ့အခါ

အဆီနည်းပြီး အသားများပါမလား”

ငန်းနှင့် ကြက်ဖတို့လည်း တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကာ ခြောက် လှန့်နေသည်။

“ဂပ် . . . ဂပ်၊ အွတ် . . . အွတ်”

သူ့ကို အရှင်လတ်လတ်

အရေခွံ ဆုတ်ဖြုတ်လို့ပါ”

ဝက်ဝံသည် အိမ်ထဲမှ အခြေအနေတို့ကို ကြားလိုက်သောအခါ ကြောက်ဖူးတုန်လျှက် ထွက်ပြေးလေသည်။ ဝံပုလွေလည်း သူတို့ လက်ထဲ မှ အတော်ကြိုးစားပြီး ရုန်းထွက်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး ဝက်ဝံနှင့် ဝံပုလွေတို့ ထပ်မံရောက်ရှိမလာကြတော့ချေ။

နွား၊ ဆိတ်၊ ငန်း၊ ကြက်ဖနှင့် ဝတ်တို့သည် ဆောင်းရာသီအိမ်ထွင် အသက်ထက်ဆုံး နေထိုင်သွားကြလေသတည်း။

ပိုဂျေး

ရှေးတုန်းက အဘွားအိုတစ်ယောက်တွင် သားနှစ်ယောက်ရှိရာ တစ်ယောက်က သေဆုံးခဲ့ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ တစ်နယ်တစ်ကျေးတွင် စီးပွားရှာရန် ခရီးထွက်ခဲ့၏။ တစ်နယ်တစ်ကျေး ထွက်သွားသည်မှာ သုံး ရက်ပင် မပြည့်သေး။ အဘွားအိုထံ လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“ဒီမှာ တစ်ည တည်းခိုချင်ပါတယ် အဘွား”
“တည်းခိုနိုင်ပါတယ်ကွယ်၊ မင်း ဘယ်က လာတာလဲ”
“ကျွန်တော်ဟာ တခြားကမ္ဘာက လာခဲ့တာပါ”

“ထူးဆန်းလိုက်ပါဘိ၊ ဒါနဲ့ အဘွားသားလဲ သေဆုံးသွားခဲ့တာ သိပ် မကြာသေးဘူး၊ သူ့ကို မင်းတွေ့ခဲ့သလား”
“ဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အဘွားသားဟာ တစ်ခန်းတည်း အတူနေ ရတယ်”

“ထူးဆန်းပါဘိကွယ်”
“တခြားကမ္ဘာမှာ သူ့ရောက်နေပြီ၊ ဗျိုင်းတွေကို မွေးမြူနေတယ်”
“ရဲ့သားလေးဟာ ဗျိုင်းတွေကို မွေးရတဲ့ အလုပ်ကြောင့် အတော် ပင်ပန်းရှာမှာပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ အဘွားရယ်၊ ဗျိုင်းဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ အဘွား သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ သူတို့က နှင်းဆီရိုင်းပင်တွေကြားကို သွားနေထိုင် တယ်”

“သူဟာ အတော်ဆင်းရဲနေသလား”

“အဘွားသားက ဆင်းရဲမွဲတေလွန်းလို့ သူ့ကိုတွေ့ရင် အဘွား အတော်အံ့ကြသွားမှာပဲ”

“အဘွားမှာ ပီတိထည်ကိုက်လေးဆယ်နဲ့ ပတ္တမြားဆယ်လုံးရှိ တယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို သူ့ဆီ ယူသွားပေးပါလားကွယ်”

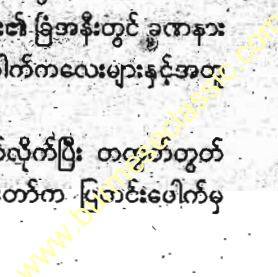
“ဟုတ်တဲ့ အဘွား”
တစ်ည တည်းခိုပြီးသော် သူငယ်လည်း ခရီးဆက်ရန် ထွက်ခဲ့၏။ အချိန်တန်သဖြင့် သားဖြစ်သူ ခရီးမှ ပြန်ရောက်လာသော အခါ . . .

“မင်္ဂလာပါ မေမေ”
“မင်္ဂလာပါကွယ်၊ သားခရီးထွက်နေတုန်း တခြားကမ္ဘာက လူတစ် ယောက်ရောက်လာတယ်၊ သူက သားရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ တခြားကမ္ဘာမှာ အတူ နေတယ်။ ဒါကြောင့် သေဆုံးသွားတဲ့ သားရဲ့ အစ်ကိုကိုပေးဖို့ ပီတိထည် ကိုက်လေးဆယ်နဲ့ ပတ္တမြားဆယ်လုံးကို လှူကြိုပါးပြီး ပေးလိုက်တယ်”

“ဟာ . . . မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်တော်အမေနဲ့ အတူနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တခြားမြို့မှာ သွားနေမယ်၊ ဟိုမှာ အမေ့ထက်ပိုရွေးတဲ့သူကို တွေ့ရင် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အမေ့ထက်ပိုရွေးသူကို မတွေ့ရင်သန အိမ်ပြန်မလာတော့ဘူး”

ထို့နောက် သားဖြစ်သူသည် အိမ်မှ ထွက်သွား၏။ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်လျှင် သူ့ဌေးတစ်ဦး၏ မြို့အနီးတွင် ခူကနား ခါ၊ ထိုနေရာ၌ ဝက်မတစ်ကောင်သည် ဝက်ပေါက်ကလေးများနှင့်အတူ တစားလျက်ရှိသည်။

မူလက ထိုဝက်မအနီးတွင် ခူးထောက်လိုက်ပြီး တကွာတွက် ပြောနေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို သူ့ဌေးကတော်က ပြုတင်းပေါက်မှ

၄၆ လင်းထွန်း

မြင်တွေ့သဖြင့် အစေအပါးတစ်ယောက်ကို သွားမေးစေ၏။
အစေအပါးဖြစ်သူက သူဌေးကတော် မှာလိုက်သည့်အတိုင်း
လာမေးသည်။

“ဝက်မအနီးမှာ ဇူးထောက်ပြီး ဝက်ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ သခင်မကို ပြောလိုက်ပါ။ ဝက်မဟာ အစာနည်းနည်းပဲ
စားရလို့ ပိန်နေတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်ဇနီးရဲ့ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ပါ။
ဒါကြောင့် ကျွန်တော့သားရဲ့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို လာခဲ့ဖို့ လာဖိတ်တာ
ပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ သခင်မက သူတို့ကို လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲသွားဖို့ ခွင့်ပြုပါ
မလားဗျာ။ သူ့ကလေးတွေကိုလဲ သတို့သမီးအပျိုရဲလှပဲဖို့ ခေါ်သွားချင်
တယ်”

အစေအပါးလည်း သူဌေးကတော်ကို ပြန်ပြောပြ၏။

တစ်ဖန် သူဌေးကတော်က ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှင် အစေ
အပါးကို မှာလိုက်သည်။

“ဝက်မဝတ်ဖို့ ငါ့ရဲ့ အမွှေးထူကုတ်အင်္ကျီကို ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့
စီးသွားဖို့ မြင်းနှစ်ကောင်ကိုလဲ လှည်းမှာ တစ်ဆင်ပေးလိုက်”

ဤသို့ဖြင့် လှည်းကို မြင်းနှစ်ကောင်တပ်ပြီး ဝက်မနှင့် ဝက်ပေါက်
ကလေးများကို တင်ဆောင်၍ မူဇစ်သည် ထိုနေရာမှ လှည့်ပြန်ခဲ့၏။

အမလိုက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာသော သူဌေးကြီးသည် ဇနီးဖြစ်သူ
၏ စကားကြောင့် ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်မောလိုက်သေး၏။

“ရှင်ရောက်မလာခင် ရယ်စရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ဒီကို မူဇစ်
ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဝက်မကို သူ့ပိန်းမရဲ့ ဆွေမျိုးလို့
ပြောတယ်။ သူက ဝက်မနဲ့ ဝက်ပေါက်ကလေးတွေကို သတို့သမီးအပျို
ရဲလှပဲဖို့ ခေါ်သွားချင်တာကြောင့် ကျွန်မခွင့်ပြုလိုက်တယ်”

ရှုရှားနိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၄၇

“သူ့ စကားကို မင်းက ယုံပြီး ဝက်မနဲ့ ဝက်ပေါက်ကလေးတွေကို
ပေးလိုက်ရောလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါအပြင် ကျွန်မရဲ့ သားမွေးအနှေးထည်ကို ဝက်မ
ဝတ်ဆင်ဖို့ ပေးလိုက်တယ်။ လှည်းကိုလဲ မြင်းနှစ်ကောင်နဲ့အတူ ပေးလိုက်
တယ်”

“မူဇစ်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်ကလာသလဲ”

“သူ ဘယ်ကလာမှန်း၊ ကျွန်မမသိဘူး”

“သူဟာ မင်းကို အရှူးလုပ်သွားတာပဲ”

သူဌေးက ဇနီးဖြစ်သူ အရှူးလုပ်ခံရမှန်သိသဖြင့် ငှါသဖြစ်လျက်
နဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မူဇစ်နောက်သို့ မြင်းစီးပြီး လိုက်ခဲ့လေသည်။

မူဇစ်သည် လူတစ်ယောက်လိုက်လာကြောင်းကို သိသောအခါ
မြင်းလှည်းကို တောနက်ထဲ၌ ဝှက်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်နေရာတွင်
အထုပ်ကို ချွတ်လျက်ထိုင်နေ၏။

မကြာမီ သူဌေးရောက်လာသည်။

“မုတ်ဆိတ်နဲ့လူရယ်၊ ဒီနားကို မူဇစ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် မြင်း
နှစ်ကောင်ဆွဲ လှည်းနဲ့အတူ ရောက်လော့ဘူးလား။ လှည်းပေါ်မှာ
အထဲတွေကို ထင်ဆောင်ခဲ့တယ်”

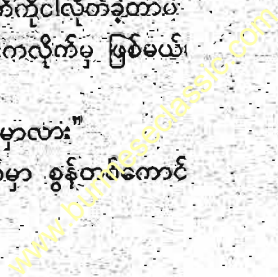
“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သူတို့ကို တွေ့ခဲ့တာ တစ်နာရီကျော်နေပြီ”

“သူတို့ ဘယ်လမ်းကသွားသလဲ၊ သူတို့နောက်ကိုငါလိုက်ခဲ့တာပဲ”

“ဟာ သူတို့ကို ဘယ်မိနိုင်းမလဲ၊ ဖြတ်လမ်းကလိုက်မှ ဖြစ်မယ်။
အဲဒါကဒီနယ်မှာလမ်းကျပ်ကျင်လို့လား”

“ဒါဖြင့် ငါ့အစား မင်းက မူဇစ်ကို ဖမ်းပေးမှာလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့ဦးထုပ်အောက်မှာ စွန်တစ်ခကောင်

၄၈ လင်းထွန်း

မိထားလို့ ဘယ်ကိုမှ ထွက်သွားဖို့ မဖြစ်ဘူး”

“မင်းစွန်ကို ငါ ကြည့်ထားလိုက်မယ်”

“စွန်ကို မလွတ်စေဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ သူ ထွက်ပြေးသွားရင် ကျွန်တော့သခင်က အပြစ်ပေးမှာ သေချာတယ်”

မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ စွန်ဖိုးကို ငါအလျော်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“စကားဆိုတာ အပေါ်ယံပြောတာမျိုးပါ၊ အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြဲ အထဲက နွားချေးခံဆိုတဲ့ စကားပုံရှိသားပဲ”

“ငါ့ကို မယုံကြည်လို့ မင်းပြောနေတာပဲ၊ ဒါဖြင့် စွန်ဖိုးငွေ သုံးရာကို မင်းယူထားပါ”

ငွေသုံးရာ၊ မြင်းနှစ်ကောင်၊ လှည်းတစ်စီး၊ ဝက်မနှင့် ဝက်ပေါက်တလေးတွေကို သူရခဲ့သည်

ရှားရိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၄၉

မူလစ်သည် ငွေသုံးရာကို ပိုက်ကာ သူ့ဌေးကြီး၏ မြင်းကို စီးလျက် ဝှက်ထားခဲ့သော ဝက်များနှင့် မြင်းလည်းကို ယူကာ ထွက်ခွာသွား၏။ သူ့ဌေးကြီးမှာမူ အောက်တွင်ဘာမျှ ရှိမနေသော ဦးထုပ်ကို စောင့်ရှောက် ရင်း ကျန်ခဲ့၏။

နာရီအတော်ကြာသည်အထိ စောင့်နေဆဲ၊ မကြာမီ နေဝင်ချိန် ရောက်လာသည်။ မူလစ်ကိုမူ အစအနပင် မတွေ့ရချေ။

“အင်း . . . ဦးထုပ်အောက်မှာ စွန်ရှိ မရှိ ဖွင့်ကြည့်မှာပဲ၊ တကယ် လို့ စွန်ရှိရင် ငါခိုင်းလိုက်တဲ့သူ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ စွန်မရှိရင်တော့ ငါ့ကို သူတစ်ပတ်ရိုက်သွားတာပဲ”

ဦးထုပ်ကို လှန်ကြည့်သောအခါ အောက်တွင် ဘာကိုမှ မတွေ့ ရချေ။

“ဒီကောင် လူလိမ်ပဲ၊ အင်း . . . ဒီကောင်ဟာ ငါလိုက်မမ်းနေတဲ့ မူလစ်ဆိုတဲ့ လူပဲဖြစ်ရမယ်”

သူ့ဌေးကြီးသည် တံတွေးကို ထို့ခနဲထွေးလျက် အိမ်သို့ ခြေကျင် လျှောက်ပြန်ခဲ့ရ၏။ မူလစ်သည် ထိုအချိန်၌ အိမ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

“အမေရေ၊ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်လာပြီဗျ၊ အမေဟာ အရူးဆုံးလူ ဟုတ်မှန်း သိပါပြီ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ လောကမှာ အမေထက်ပိုရူးတဲ့ လူတွေ နို့လို့ မြင်းသုံးကောင်၊ လှည်းတစ်စီး၊ ငွေသုံးရာ၊ ဝက်မနှင့် ဝက်ပေါက်တလေး တွေကို ကျွန်တော် အလအအေးရလာခဲ့တယ်ဗျ”

၂၀၀၀ ကို ဘေအုနစ်နစ် ဘေဗီး

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ခရီးတစ်ခုကို အတူလာခဲ့ကြ၏။ တစ်ယောက်က ဆင်းရဲပြီး တစ်ယောက်က ချမ်းသာသည်။ ဆင်းရဲသူက မြင်းမကို စီးခဲ့၏။ ချမ်းသာသူက မြင်းထီးကို စီးခဲ့၏။

တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် ညအိပ်ဖို့ နားကြ၏။ ထိုညတွင် ဆင်းရဲသူ၏ မြင်းမက မြင်ငယ်တစ်ကောင်ကို ဓွေးလေသည်။ မြင်းငယ်သည် မွေးဖွားပြီးနောက် ချမ်းသာသူ၏ လှည်းအောက်သို့ ရောက်သွား၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ချမ်းသာသူက ဆင်းရဲသူကို နှိုးလျက်ပြောပြသည်။

“ထခမ်း၊ ငါ့လှည်းက ဒီညမြင်ငယ်ကို မွေးတယ်ကွယ်”

“လှည်းက မြင်းငယ်ကို ဘယ်မွေးပါ့မလဲ၊ အဲဒါ ကျွန်ုပ်မြင်းမ မွေးတာ ပြစ်လိမ့်မယ်”

“မြင်းမက မွေးရင် မြင်းသားဟာ သူ့အနီးမှာပဲ ရှိမှာပေါ့”

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့ ငြင်းခုံစကားကြကာ နောက်ဆုံး၌ တရားသူကြီးထံ ရောက်လာ၏။ ချမ်းသာသူက တရားသူကြီးကို ငွေပေးကာ လာဘ်ထိုးခဲ့သော်လည်း ဆင်းရဲသူမှာ အမှန်တရားအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ဖို့ ပြောဆိုသည်မှတစ်ပါး ပေးကမ်းစရာ မရှိချေ။

တရားသူကြီး ဆုံးဖြတ်သည်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ထိုအမှုကို ဘုရင်ထံသို့ တိုင်ကြားပြန်၏။

ဘုရင်က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ပဟေဠိလေးပုဒ်အား ပြောဆိုစေ၏။

ပဟေဠိလေးပုဒ်၏ အမေးကား...

“အမြန်ဆန်ဆုံးနှင့် ခွန်အားအကြီးမားဆုံးဟာ ဘာလဲ”

“အဝပြုံးဆုံးဟာ ဘာလဲ”

“အနူးညံ့ဆုံးဟာ ဘာလဲ”

“အနှစ်သက်ဆုံးအရာဟာ ဘာလဲ”

ဘုရင်သည် ပဟေဠိအား ပြောဆိုဖို့ သုံးရက်အချိန်ပေးကာ လေးရက်ပြောက်နေမှာ ဒီအဖြေကို ပြောပါဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ချမ်းသာသူက အတိန်ကြာစဉ်းစားပြီးနောက် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်မိတ်ဆွေအား သတိရသဖြင့် ပဟေဠိလေးပုဒ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မေးမြန်းဖို့ လာခဲ့၏။ သူ့မိတ်ဆွေနှင့် တွေ့လျှင်...

“ဘုရင်က ကျွန်တော့်ကို ပဟေဠိလေးပုဒ်ကို သုံးရက်အတွင်း အဖြေပေးပါလို့ ပြောတယ်”

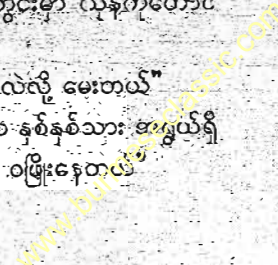
“သူက ဘာတွေကို မေးထားသလဲ”

“ပထမဆုံး ပဟေဠိက အမြန်ဆုံးနဲ့ ခွန်အားအကြီးမားဆုံးဟာ ဘာလဲလို့ မေးတယ်”

“ဒီပဟေဠိရဲ့ အဖြေက ကျွန်မလင်ရဲ့ မြင်းကို ပြောတာပဲ။ သူ့မြင်းဟာ အလွန်မြန်တယ်။ မျက်စိတစ်စုံတစ်အတွင်းမှာ ယုန်ကိုတော်မီ ခြံနိုင်တဲ့အကောင်ပဲ”

“ဒုတိယပဟေဠိက အဝပြုံးဆုံးဟာ ဘာလဲလို့ မေးတယ်”

“ဒီပဟေဠိရဲ့ အဖြေက ကျွန်မတို့ အိမ်က နှစ်နှစ်သား အပွယ်ရှိ ဆွဲဝက်ကို ပြောတာပဲ။ သူက အမြဲအိပ်နေရလို့ ဝပြုံးနေတယ်”

၁ လင်းထွန်း

“တတိယပဟေဠိက အနူးညံ့ဆုံးဟာ ဘာလဲလို့ မေးတယ်”
 “ဒါက ငှက်မွေးတွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ မွေးရာခင်းကို ပြောတာပဲ”
 “နောက်ဆုံး ပဟေဠိက အနှစ်သက်ဆုံးအရာဟာ ဘာလဲတဲ့”
 “ကျွန်မရဲ့ မြေးဖြစ်သူ အိုင်တနူတာဟာ လောကမှာ အနှစ်သက်
 စရာအကောင်းဆုံးပဲ”

“အခုလို အဖြေတွေကို ပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
 ဆင်းရဲသူသည် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုယိုလျက်အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ သူက
 သမီးနှင့်အတူနေသည်။ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် သမီးက ဘာကြောင့် ငိုယို
 နေသလဲဟု မေး၏။

ဖခင်က ဘုရင်ကြီးမေးလိုက်သော ပဟေဠိလေးခုကို ပြောပြသဖြင့်
 သမီးဖြစ်သူက အောက်ပါအတိုင်း အဖြေကို ရှင်းပြလေသည်။

“အမြန်ဆုံးနဲ့ ခွန်အားအကြီးမားဆုံးဟာ လေဖြစ်သည်။ အဝဖြိုး
 ဆုံးဆိုတာက မြေကြီးပဲ။ လူတွေနေထိုင်ဖို့ သစ်ပင်တွေပေါက်ဖို့ မြေကြီးက
 သာ တတ်နိုင်တယ်မဟုတ်လား။ အနူးညံ့ဆုံးဆိုတာက လက်ဖြစ်တယ်။
 အိပ်တဲ့အခါ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ပေါ် ခေါင်းဖုံးလုပ်ပြီး အိပ်လို့
 ရတယ်။ အနှစ်သက်ဆုံးအရာဆိုတာ အိပ်စက်အနားယူတာကို ဆိုလိုတယ်
 အဖေ”

လေးရက်မြောက်နေ့ရောက်သောအခါ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်
 သည် ဘုရင်ကြီးထံလာခဲ့ကြ၏။ ဘုရင်ကြီးက ဆင်းရဲသူ၏ အဖြေကို
 သဘောကျသွား၏။

“ပဟေဠိရဲ့ အဖြေတွေကို သင်ကိုယ်တိုင် ဖြေနိုင်တာလား။ မခြား
 သူက ပြောပြလို့ ဖြေနိုင်တာလား”

“ဒီအဖြေတွေကို ခုနစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသေးတဲ့ ကျွန်တော့သမီး

က ပြောတာပါ”

“သင်းရဲ့ သမီးဟာ ဉာဏ်ထက်ဆူ အမှန်ဖြစ်ရင် တျှုပ်စိုးချည်ခင်
 ကို ပေးလိုက်မယ်။ မနက်ဖြန်မနက်မှာ အလွန်ဆန်းကြယ်လှပတဲ့ တဘက်
 တစ်ထည်ရက်လို့ဖို့ သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ”

ဆင်းရဲသူသည် ပိုးချည်ခင်ကို လှူလျက် အိမ်သို့ မျက်နှာ မသာ
 မယာဖြင့် ပြန်လာသည်။

“အဖေတို့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ ဘုရင်ကြီးက
 ချည်ခင်ကို ပေးလိုက်ပြီး သမီးကို လှပဆန်းကြယ်တဲ့ တဘက်ရက်လှုပ်
 ခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဒါအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အဖေ”

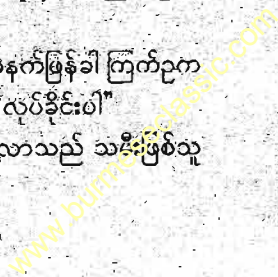
သမီးသည် တံမြက်စည်းမှ တုတ်တံရှည်ကို ချိုးယူ၍ ဖခင်အား
 ကမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်၏။

“တံမြက်စည်းရိုးတံကို ဘုရင်ဆီသွားပေးပြီး လက်သမားတစ်
 ယောက်ကို မနက်ဖြန် မနက်အမီ တဘက်ရက်လှုပ်ဖို့အတွက် ရက်ကန်း
 စင်တစ်ခုကို အခုချက်ချင်း ပြီးအောင် ဆောက်ပေးပါလို့ ပြောလိုက်။ အဲဒါ
 ခု ဘုရင်ကြီးခိုင်းတဲ့ တဘက်ကို ရက်လို့ ရနိုင်မယ်”

ထိုသူသည် သမီးမှာလိုက်သော စကားအတိုင်း ဘုရင်ကြီးထံ
 လာရောက်၍ ပြောသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဘုရင်က ကြက်ဥငါး
 ထောင်ကိုပေးပြန်သည်။

“ဒီကြက်ဥတွေကို သင့်ရဲ့သမီးဆီ ပေးပြီး မနက်ဖြန်ခါ ကြက်ဥက
 ကြက်အကောင်ငါးထောင် ပေါက်ဖွားလာအောင် လုပ်ခိုင်းပါ”

ဆင်းရဲသူသည် ဝမ်းနည်းစွာ အိမ်သို့ ပြန်လာသည် သမီးဖြစ်သူ
 ဆီ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်ပြီးနောက် . . .

“အမှုတစ်ခုမပြီးခင် အခြားတစ်ခု ထပ်ခိုင်းလိုက်ပြန်ပြီကွယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့အဖေ၊ ဒီတစ္ဆေကို သမီးဖြေရှင်းပါမယ်”

ခုနစ်နှစ်သမီးသည် ကြက်ဥများကို နေထယ်စာနှင့် ညစာအတွက် ချက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖခင်ဖြစ်သူကို ဘုရင်ကြီးအား ပြောဖို့ နည်းလမ်းပေးလိုက်၏။

“ဘုရင်ကြီးကို ပြောလိုက်ပါ၊ ကြက်ဥက အကောင်ပေါက်လာရင် သူတို့ စားဖို့ လူးဆန်တွေလိုအပ်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် လယ်ထဲမှာ လူးဆန်တွေကို စိုက်စေပါ။ စပါးရိတ်ပြီးရင် စပါးခွေဖို့ လိုမယ်။ ဒီအလုပ်တွေကို တစ်ရက်တည်းနဲ့ ပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ပြောပါ”

ထိုစကားကို ဘုရင်ကြီးသိရလျှင် ထပ်မံခိုင်းစေပြန်သည်။

“သင်းရဲ့ သမီးကလေးဟာ ဉာဏ်ပညာရှိလှပေတယ်။ သူ့ကို မနက်ဖြန်မနက် နန်းတော်ဆီလာဖို့ ပြောပါ။ သူလာတဲ့အခါ အဝတ်အင်္ကျီ မဝတ်ခဲ့ရဘူး။ ခြေကျင်လဲ လျှောက်မလာနဲ့ မြင်းလဲ စီးမလာနဲ့ လက်ဆောင်မရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ယူခဲ့ရမယ်”

“အင်း . . . ဒီတစ်ခါတော့ အဖေသမီးဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ပြဿနာကို ရှင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ငါတို့တော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ”

သို့သော် ခုနစ်နှစ်သမီးကမူ သိနေ၏။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့အဖေ၊ မုဆိုးဆီ သွားပြီး ယုန်တစ်ကောင်နဲ့ ငှက်တန်းကောင်ကို ဝယ်ခဲ့ပါ”

ဖခင်လည်း မုဆိုးထံမှ ယုန်နှင့်ငှက်ကို ဝယ်ခဲ့၏။

နံနက်ပိုးလင်းလျှင် ခုနစ်နှစ်သမီးသည် ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသော အဝတ်များအားလုံးကို ချွတ်ပြီး ငါးဖမ်းပိုက်ဖြင့် ကိုယ်ကို သိုင်းခြံလိုက်၏။ ယင်းနောက် ငှက်ကို လက်တွင် ပိုက်ကာ ယုန်ကိုစီးပြီး နန်းတော်သို့လာခဲ့၏။

ပိုက်ကို ကိုယ်တွင်ခြံပြီး ငှက်တစ်ကောင်ပိုက်ကာ ယုန်စီးလျက် နန်းတော်ဆီလာသည်

ဘုရင်ကြီးက နန်းတော်တံခါးဝမှ ဆီးကြိုနေသဖြင့် ခုနစ်နှစ်သမီးသည် ဘုရင်ကို ရှိသေ့စွာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘုရင်ကြီးအတွက် လက်ဆောက်ပစ္စည်း ယူခဲ့ပါတယ်” ဘုရင်ကြီးက ခုနစ်နှစ်သမီးပေးသော ငှက်ကို လှမ်းယူလိုက်လျှင် ငှက်သည် ဦးခနဲပျံသွားသည်။

၅၆ လင်းထွန်း

“အို . . . ငါမှာတဲ့အတိုင်း လက်ဆောင်မရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ငါ့ဆီ ပေးတာပဲ၊ မင်းဟာ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်သူမို့ ချီးကျူးပါတယ်ကွယ်၊ မင်းရဲ့ အဖေဟာ ဆင်းရဲသူဖြစ်လို့ ဘယ်လိုနေထိုင်စားသောက်ကြသလဲ”

“အဖေဟာ တောင်ပေါ်က ကုန်းမြေမှာ ငါးတွေဖမ်းပြီး အိမ်ကို ယူလာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ဟာ ငါးတိုင်းချက်စားပြီး နေထိုင်ရ ပါတယ်။”

“ဘယ်နှယ်လဲ တောင်ပေါ်က ကုန်းမြေမှာ ငါးဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ”

“အို . . . ဘုရင်ကြီးနယ်၊ တောင်ပေါ်က ကုန်းမြေမှာ ငါးရှိတယ် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ရင် လှည်းက မြင်းကလေးမွေးဖွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို လဲ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ မြင်းမကသာ မြင်းကလေး မွေးပါတယ်၊ လှည်းက မြင်းကလေး မမွေးပါဘူး”

နောက်ဆုံး၌ ဘုရင်ကြီးသည် မြင်းကလေးကို ပိုင်ရှင်အမှန်ဖြစ် သော ဆင်းရဲသူအား ပေးစေလိုက်သတည်း။

လှိုတရုပျိုကဆံ့အိတ်

အလုပ်ရှင်တစ်ဦးထံတွင် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာ အမှုထမ်းဆောင် ပြီးနောက် သူသည် မွေးရပ်မြေသို့ ထွက်ခဲ့၏။

လယ်သမားက စဉ်းစားသည်မှာ . . .

“အလုပ်ရှင်ဆီမှာ ကောက်စိုက်၊ လယ်ထွန်အလုပ်လုပ်ပြီး နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး နေခဲ့ပေမယ့် မှန်လာဥနှစ်ဆယ့်ငါးလုံးကိုတောင် ပြုစရာမရှိဘူး၊ အလုပ်က ထွက်တဲ့ အချိန်မှာ မှန်ကြွပ်သုံးချပ်ပဲ ရတယ်၊ ငါဘယ်ကို သွားမလဲ ဘယ်မှာ ခေါင်းချပြီး သေမလဲ၊ အင်း . . . အဖေ အမေတို့ဆီသွားပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း နေမှပဲ၊ တကယ်လို့ သူတို့ သေဆုံးခဲ့ပြီဆိုရင်လဲ သူတို့ရဲ့ အုတ်ဂူနဲ့ဘေးမှာ အသွမ်းပြေခဏ နားရလိမ့် မယ်”

ထိုသို့ဖြင့် သူခရီးထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းတွင် မှန်ကြွပ်နှစ်ခုကို စားလိုက်ပြီး ကျန်တစ်ခုကို သိမ်းဆည်းကာ ခရီးဆက်ထွက်လာ၏။

လမ်းတစ်ခုတွင် သူတောင်းစားအိုနှင့် တွေ့လေသည်။

“စားစရာတစ်ခုခု ပေးကမ်းခဲ့ပါခင်ဗျာ”

သူက မှန်ကြွပ်ကို ပေးလိုက်သည်။

“ငါဟာ ကျန်းမာသေးတယ်။ ငါ့မှာ စားစရာမရှိပေမယ့် ကြဖန်ပြီး ရွာဖွေစားသောက်နိုင်သားပဲ၊ သူက မစွမ်းမသန် ဒုက္ခိတသူတောင်းစားဆို တော့ ငါယူခဲ့တဲ့ မှန်ကို ပေးလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”

သူသည် ဆေးတံကို နှိုက်၍ ဆေးအချို့ ထည့်ပြီး ဖွားလျက် ခရီး

ဆက်ထွက်လာသည်။

မကြာမီ ရေတန်တစ်ခုဆီ ရောက်လာသည်။ ကန်ထဲ၌ ငန်းများ ကူးခတ် နေရာ လယ်သမားကြီးက ငန်းသုံးကောင်ကို ညစားအတွက် ဖမ်းယူလိုက်၏။

ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ရာ မြို့ထဲသို့ ရောက်လာ၏။ ထမင်းဆိုင်ထဲ ဝင်၍ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူအား ပြောဆိုသည်။

“ကျွန်တော့မှာ ငန်းသုံးကောင်ရှိတယ်။ တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် စားဖို့ ကြော်ပေးပါ။ တစ်ကောင်ကို တည်းခိုအတွက် ခင်ဗျားယူလိုက်ပါ။ ကျန်တစ်ကောင်ကို အရက်တစ်ပုလင်းနဲ့ လဲယူပါ။”

လယ်သမားကြီးသည် လွယ်အိတ်တို့ ချကာ ကောင်းစွာ အနားယူ ၏။ အရက်တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်၊ ငန်းကင်တစ်ဖုံ စားလိုက်ဖြင့် ညစာ စားသောက်ပြီးသည့် ဆိုင်ရှင်အား စပ်စု မေးမြန်းလိုက်၏။

“လမ်းတစ်ဖက်က ဟိုအိမ်ကြီးကို ဘယ်သူပိုင်သလဲ”

“ချမ်းသာတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကြီးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်ကို သူဝယ်ပြီးနောက် အခုထိ ပြောင်းမလာခဲ့ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အိမ်ကြီးက သရဲယိပ်ခြောက်တယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်တွေ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေကြလို့ ညမိုးချုပ်ရင် ဘယ်သူမှ အိမ်ကြီးအနီးကို မလာရဲ ကြဘူး”

“ကုန်သည်ကို ကျွန်တော် ကူညီချင်တယ်။ သူ့ဘယ်မှာ နေသလဲ” ဆိုင်ရှင်က ကုန်သည်ရှိသော နေရာကို ညွှန်ပြသဖြင့် လယ်သမား ကြီးသည် ညစာစားပြီးနောက် ခဏမျှအိပ်ကာ ညအချိန်တွင် အပြင်ထွက် ခဲ့ကာ ကုန်သည်၏ အိမ်သို့ လာခဲ့သည်။

ကုန်သည်နှင့် အဆင်သင့်ပင် တွေ့လေသည်။

“ဘာကိုစွန့်ခွာလဲ မိတ်ဆွေ”

“ကျွန်တော်က ခရီးဝေးသွားသူပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်ခေတ္တတည်းခိုချင်တယ်”

“ခင်ဗျား ရှားနေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် လူဖြစ်ရတာငြီးငွေ့ပြီလား ဒီမြို့မှာတည်းခိုခန်းတွေအများကြီးရှိသားပဲ။ တခြားမှာတည်းခိုပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့အိမ်ကြီးမှာ သရဲသိပ်ခြောက်တာဗျ”

ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့အိမ်ကသရဲတွေကို ကျွန်တော်နှင့်ထုတ် လိုက်မယ်”

“ဒီအိမ်ကြီးမှာရှိတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး ကောင်တွေကို အရင်က ခင်ဗျားလိုသတ္တိရှိတဲ့ သူတွေကနှင့်ထုတ်ဖို့ကြိုးစားဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့တွေ သေဆုံးသွားခဲ့ရ တယ်။ တို့နှစ်ကလဲ လူတစ်ယောက်ဟာ သရဲတွေကိုမောင်းထုတ်ဖို့တည်း ခိုရင်းမနက်ကျတော့ သူ့အရိုးကိုပဲ တွေ့ရတယ်”

“ကျွန်တော့ကိုမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့မကောင်ဆိုးဝါးတွေရှိတဲ့ အိမ်ကြီးမှာသာတည်းခိုခွင့်ပြုပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော့အိမ်မှာ ခင်ဗျားတို့တည်းခိုခွင့်ပြုလိုက်မယ်။ ဘာကလေးသရဲသဘင်တွေကို နှိမ်နှင်းနိုင်ရင် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုခိုး မြှင့်ပါမယ်”

“ကျွန်တော့ကို ဖယောင်းတိုင်အချို့နဲ့ ဖဲစေ့တွေပေးပါ။ အရွယ် ကြီးကြီးမုန်လာဥတစ်လုံးလဲ လိုချင်တယ်”

ကုန်သည်သည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဖယောင်းတိုင်အချို့ ဖဲစေ့တစ် ထုပ်နှင့် မုန်လာဥကြီးတစ်လုံး ဝယ်ခဲ့သည်။

ညသန်းခေါင်ချိန်တွင် အိမ်ကြီးထဲ၌ ဆူဆူညည် အသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။ တံခါးသံများ၊ ကြမ်းနင်းသံများ၊ သရဲများ ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေသော အသံများက သေသူကိုပင် နီးလောက်အောင် ဆူညံနေ၏။

သို့သော် လယ်သမားကြီးသည် ကြောက်ရွံ့မှု မရှိဘဲ ပဲစေ့များ ဝါးစားကာ ဆေးတံဖွာရင်း အေးဆေးစွာ နေလျက်ရှိ၏။

သရဲတစ်ကောင်သည် အခန်းထဲ ရုတ်တရက် ဝင်လာသည်။ လယ်သမားကြီးကို တွေ့သောအခါ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ခြောက်လှန့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ လူတစ်ယောက်ရှိနေတယ်၊ လာကြဟေ့၊ သူ့ကို သတ်စားကြရအောင်”

လယ်သမားကြီးရှိရာသို့ သရဲများအားလုံး ဝိုင်းဝန်းရောက်ရှိလာ၏။ သရဲအချင်းချင်း ပြောဆိုတိုင်ပင်နေကြသည်။

“သူ့ကို အပိုင်းဝိုင်း အစစဖြစ်အောင် လှီးပြီးစားရလိမ့်မယ်”

“လွယ်လွယ်မတွေးပါနဲ့ကွာ၊ ငါက နွားတွေနဲ့ ပြိုင်ပြီး ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လယ်တွေကို ထွန်ယက်ခဲ့သူပါ။ ငါ့ကို သတ်စားဖို့ မင်းတို့ စိတ်မကူးချင်စမ်းပါနဲ့”

သူတို့အထဲမှ အကောင်အကြီးဆုံး သရဲခေါင်းဆောင်က ဓမ္မတစ်လှမ်းထွက်ခဲ့ပြီး ကြိမ်းဝါးလေသည်။

“ဒါဖြင့် အင်အားချင်းပြိုင်ကြမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့က ကျောက်ခဲကို အရေထွက်အောင် ညစ်ပြန်နိုင်မလား”

သရဲခေါင်းဆောင်က မှင်စာစာစကောင်အား လမ်းပေါ်မှ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို သွားကောက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ မှင်စာသည် ကျောက်

ခဲကို ယူခဲ့ပြီး လယ်သမားကြီးအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့ . . . ကျောက်ခဲကို မင်းညစ်ပါ”

“မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် အရင်ညစ်ပါ”

ထိုအခါ သရဲခေါင်းဆောင်က ကျောက်ခဲကို ယူလိုက်ပြီး တအားညစ်နေသည်။ သူ့လက်ဝါးသာ အရိုးကျိုးလုမတတ် နာကျင်သွားသော်လည်း ကျောက်ခဲက ဘာမျှ မဖြစ်ပေ။

လယ်သမားကြီးက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ မုန်လာဥကို နှိုက်လိုက်၏။

“ဒီမယ်ကြည့်၊ ကျုပ်ရဲ့ကျောက်ခဲက မင်းတို့ ကျောက်ခဲထက် ခောင်း ကြီးသေးတယ်”

သူသည် မုန်လာဥကို ညစ်လိုက်ရာ အရည်များ ထွက်လာ၏။

သရဲ သစ္စေတို့သည် ကျောက်ခဲကို အရည်ထွက်အောင် ညစ်နိုင်သဖြင့် အလွန်အံ့ဩလျက်ရှိသည်။

သရဲခေါင်းဆောင်က အားကျမခံဘဲ တစ်ဖန်ပြောပြန်သည်။

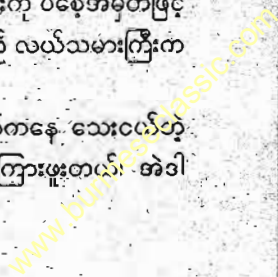
“မင်းပါးစပ်က ဘာကို စားနေတာလဲ”

“ကျုပ်က ပဲစေ့တွေ ဝါးနေတာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့က ကျုပ်စားတဲ့ ပဲစေ့ကို ဝါးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

လယ်သမားကြီးသည် ထိုသို့ ပြောရင်း အသင့်ထည့်လာသော ကျောက်စရစ်ခဲများကို သရဲခေါင်းဆောင်ထံ ပေးလိုက်သည်။

သရဲခေါင်းဆောင်သည် ကျောက်စရစ်ခဲများကို ပဲစေ့အမှတ်ဖြင့် ဝါးသဖြင့် ဝါးမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သူတို့အံ့ဩလျက်ရှိစဉ် လယ်သမားကြီးက သပ်ပြောလိုက်သည်။

“သရဲတစ္ဆေတွေဟာ ကြီးမားတဲ့ အကောက်ကနေ သေးငယ်တဲ့ အကောင်ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲနိုင်တယ်လို့ ကျုပ်ကြားဖူးတယ်၊ အဲဒါ

၆၂ လင်းထွန်း

ဖုတ်ရဲ့လား”

“မင်း မယုံရင် ငါတို့ လုပ်ပြမယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ အားလုံး ကျပ်ရဲ့ လွယ်အိတ်ထဲကို ဝင်ပြစမ်းပါ”
သရဲတစ္ဆေများသည် လွယ်အိတ်ထဲသို့ သူ့ထက်ငါဦးအောင် ပြေးဝင်ကြသဖြင့် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်လုံး၌ သရဲတစ်ကောင်မှ မကျန်တော့ပေ။ သင်းတို့ အားလုံးလွယ်အိတ်ထဲရောက်လျှင် လယ်သမားကြီးသည် အိတ်ကို လှဲခြုံစွာ ပိတ်ထားလိုက်တော့၏။

“တစ်ဖေးလောက် အိတ်လိုက်ဦးမယ်”

သူသည် စောင့်၊ အိပ်ရာခင်းများကို ကျကျနနခင်းပြီး အိပ်ဖျော်သွား၏။ နံနက်မိုးလင်းလျှင် ကုန်သည်က လယ်သမားကြီး၏ အရိုးစုကို ကောက်ယူဖို့ လူတစ်ချို့အား စေလွှတ်လိုက်၏။

သရဲခြောက်သော အိမ်ကြီးသို့ ရောက်လျှင် ကုန်သည်၏ စာပည့်များက လယ်သမားကြီးကို ဆေးတံဖွာလျှင် တွေ့ရလျှင် အလွန်အံ့ဩနေ၏။

“မင်္ဂလာရှိသော နံနက်ခင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားသေပြီး ထင်လို့ အရိုးကောက်ဖို့ သေတ္တာယူခဲ့တယ်။ အခုလို ခင်ဗျားကို မသေဘဲ တွေ့ရတာကြောင့် ဝမ်းသာပါတယ်”

“သရဲတွေက ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အခု ကျုပ်က သူတို့ကို လွှတ်အိတ်ထဲမှာ ဖမ်းထားလိုက်ပြီ၊ ပန်းပဲဖိုခွံနဲ့ နေရာသွားကြရအောင်၊ အိတ်ကို ခင်ဗျားတို့ သယ်ဆောင်ခဲ့ပါ”

သူတို့သည် လွယ်အိတ်ကို သယ်ဆောင်၍ ပန်းပဲဖိုဆီထွက်ခဲ့ကြသည်။

ပန်းပဲဖိုဆီ ရောက်လျှင် လွယ်အိတ်ကို ဖေပေါ်တင်၍ တူပြန်

ရှားရိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၆၃

ထုလေသည်။ ထိုအခါ လွယ်အိတ်ထဲမှ သရဲများမှာ ပန်းပဲသမားများ၏ တူဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် အော်ဟစ်တောင်းပန်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီးမှာ မနေကြတော့ပါဘူး။ ဒီမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ သရဲတစ္ဆေတွေအားလုံးကိုလဲ တခြားနေရာဆီ ခေါ်ဆောင်သွားပါမယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို မသတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာပေးရင် ခင်ဗျားကို အဖိုးတန်တဲ့ ဆုပေးပါမယ်”

လယ်သမားကြီးသည် ပန်းပဲသမားအား တူကိုရပ်စေလိုက်ပြီး အိတ်ထဲမှ သရဲများကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် အပြင်သို့ ထုတ်ပေးလိုက်၏။ သရဲခေါင်းဆောင်ကိုမူ လွှတ်မပေးသေးပေ။

“မင်းက ငါ့လက်ထဲဆုရောက်တဲ့အချိန်အထိ အိတ်ထဲမှာ နေရလိမ့်မယ်”

လယ်သမားကြီးသည် ဆေးတံတစ်အိုးစာဖွာ၍ စောင့်ဆိုင်းပြီးသော် မှင်စာတစ်ကောင်သည် ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံးကို လာပေး၏။ ထိုအခါ လယ်သမားကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အိတ်ထဲ၌ ဘာမျှ မရှိပေ။

“အဖိုးတန်တဲ့ဆုကို ပေးမယ်လို့ ပြောပြီး ဘာကြောင့် ငွေတစ်ပြားမှ မပါတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပေးရသလဲ”

“ဒီပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှ မတွေ့ရပေမယ့် သူဟာ လိုတရက်ဆံအိတ်ဖြစ်လို့ အဖိုးတန်တဲ့ဆု ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းပဲ လုပ်ပြစမ်းပါဦး”

မှင်စာသည် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး အရက်သုံးပုလင်းရောက်လာသော အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အိတ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားလာသည်။ အိတ်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အရက်သုံးပုလင်းရှိနေသည်။

လယ်သမားကြီးသည် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူ၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့
လေသည်။ သစ်ပင်ပေါ်၌ စာကလေးတစ်ကောင် နားလျက်ရှိ၏။ ထို့
ကြောင့် သူက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

“သစ်ပင်ပေါ်က စာကလေး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ရောက်လာစေ”

သူပြောသည့်အတိုင်း စာကလေးသည် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ရောက်
နေ၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းပဲဖိုဆီလာခဲ့ပြီး သရဲခေါင်းဆောင်အား ကျောပိုး
အိတ်ထဲမှ လွတ်ပေးလိုက်၏။

“မင်းတို့ကို မမြင်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာက အမြန်ထွက်
သွားပါ။ နောက်တစ်ခါ မင်းတို့ကို တွေ့ရင် ကိုယ်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ခံရမှာပဲ”

လယ်သမားကြီးသည် သရဲတစ္ဆေတို့အား နှင်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက်
လွယ်အိတ်နှင့် လိုတရဲပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူကာ ပန်းပဲသမားကို နှုတ်ဆက်
ခဲ့၏။ ကုန်သည်ထံသွား၍ ပြောပြသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ကြီးမှာ ပြောင်းရွှေ့နေနိုင်ပါပြီ။ သရဲတစ္ဆေတွေ
တခြားကို ထွက်သွားကြပါပြီ”

ကုန်သည်က မယုံကြည်နိုင်ဘဲ အံ့ဩလျက်ရှိသည်။

“သရဲတစ္ဆေတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုမောင်းထုတ်ခဲ့သလဲ”

လယ်သမားကြီးသည် အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်သောအခါ
ကုန်သည်သည် ယုံကြည်စိတ်ချသွား၏။

“ကျွန်တော်က သရဲတစ္ဆေတွေ ထွက်သွားတာသေချာမှ အိမ်
ပြောင်းချင်တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ရက်နှစ်ရက်စောင့်ကြည့်အုံးမယ်”

ထိုညတွင် သူ့တပည့်များထံမှ တစ်ဦးကို လယ်သမားကြီးနှင့်အတူ
အိမ်ကြီးတွင် လိုက်နေဖို့မှာကြားသည်။ တစ်ညလုံးဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့ချေ။
နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း အေးအေးချမ်းချမ်းရှိနေသည်။

သရဲတွေကို လွယ်အိတ်ထဲမှာ မမ်းထားလိုက်ပြီ

တတိယမြောက်နေ့၌ ကုန်သည်ကိုယ်တိုင် အိမ်ကြီးတွင် လာ
ရောက်နေထိုင်၏။ သရဲတစ္ဆေမရှိမှန်း သေချာသောအခါ ဧည့်သည်
များကိုဖိတ်ကြားကာ အလှူကျွေးမွေးလေသည်။ လယ်သမားကြီးကိုလည်း
ကောင်းစွာ ထား၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့ပါဘူးဗျာ” ဟု ကုန်သည်

က လယ်သမားကြီးအပေါ် ဂုဏ်ပြုချီးမွမ်းလေသည်။

အလှူပွဲပြီးသော နောက်တစ်နေ့ အရက်တက်ချိန်တွင် လယ်သမားကြီးသည် ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်လျက်ရှိ၏။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ တစ်ပတ်လောက် ဆက်နေပါဦး”

“ကျွန်တော်က အဝေးမှာ ရှိတဲ့ အိမ်ကို ပြန်ရမှာမို့ ကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကို ငွေတွေအများကြီးပေးလိုက်မယ်”

“နေပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော်က သန်တုန်းမြန်တုန်းမို့ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားပေးတဲ့ ငွေတွေတို မယူပါရစေနဲ့”

ထို့နောက် လယ်သမားကြီးသည် ကုန်သည်အား နှုတ်ဆက်ကာ လိုတရပိုက်ဆံအိတ်နှင့် ဘာမျှမရှိသော လွယ်အိတ်ကိုယူ၍ ခရီးထွက်လာခဲ့၏။

ခရီးကဝေးလဲသည်။ တောင်းတုန်းတစ်ခုပေါ် ရောက်လျှင် အိမ်ကို လှမ်းမြင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့အလွန်ပျော်နေ၏။ သူသည် ဒြေလှမ်းသွက်သွက်လျှောက်လာ၏။

အိမ်တံခါးကို သူခေါက်လိုက်သည်။

အမေဖြစ်သူက တံခါးကိုဖွင့်သောအခါ လယ်သမားကြီးကို သားမှန်း ဓုတ်မိနေ၏။ သားအမိ နှစ်ယောက် ပြန်လည်ဆုံတွေ့လျှင် ပျော်မဆုံးဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“မင်းအဖေက မနှစ်ကပဲ ဆုံးရှုံးပြီကွယ်”

“အို . . . စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ရှိပါသေးတယ်အမေ”

လယ်သမားကြီးသည် လိုတရပိုက်ဆံအိတ်ကို စားသောက်ဖွယ်

များလိုကြောင်း ပြောပြီး စားစရာများကို နှိုက်ကာ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြသည်။

သူသည် အိမ်တစ်လုံးကို ဆောက်သည်။ မြင်းတစ်ကောင်နှင့် နွားတစ်ကောင်ကို ဝယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လက်ထပ်၍ လယ်ယာစိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်သည်။

မကြာမီ ကလေးများ မွေးလာ၏။ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း မြေးများနှင့်အတူ နေရသဖြင့် ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်ခန့် ကြာညောင်းလာသည်။ တစ်နေ့၌ လယ်သမားကြီးသည် မကျန်းမမာဖြစ်ပြီး အိပ်ရာတွင် သဲနေ၏။ သူ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေက တစ်နေ့တစ်ခြား ဆိုးရွားခဲ့ကာ တတိယမြောက်နေ့တွင် သေမင်းသည် အနီးသို့ရောက်လာပြီး စားတောက်ကို သွေးလေ၏။

“လိုက်ခဲ့ပါ၊ မင်းဆီ ငါလာခဲ့တာပဲ”

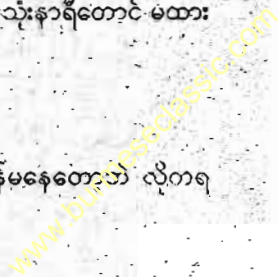
“ကျွန်တော် နောက်ထပ် အနှစ်သုံးဆယ်လောက် နေပါရစေအုံး၊ ကျွန်တော့ကလေးတွေ ကြီးပြင်းလာအောင် စောင့်ရှောက်ဦးမယ်၊ သူတို့ကြီးလာတဲ့အခါ အိမ်ထောင်ပြုပေးရမယ်၊ ကျွန်တော့မြေးတွေနဲ့လဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်သေးတယ်။ အဲဒီအချိန်ရောက်မှ ကျွန်တော့ဆီ လာခဲ့ပါ သေမင်းကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် အခု မသေချင်သေးဘူး”

“မရဘူး၊ အနှစ်သုံးဆယ် မပြောနဲ့ မင်းကို သုံးနာရီတောင် မထားချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် သုံးရက်လောက် နေပါရစေ”

“မရဘူး”

လယ်သမားကြီးသည် ထပ်မံ တောင်းပန်မနေတော့ဘဲ လိုကရ

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ဆုတောင်းလိုက်သည်။ သူ့အသံက တိုးတိုးရွတ် ဆိုနေသဖြင့် ဘာကို ပြောမှန်း မသိရပေ။ သူ့ချက်ချင်း နေကောင်းလာ သည်။

သေမင်းကြီးသည် ရပ်နေရာမှ ပျောက်သွားသဖြင့် ရှာကြည့်ရာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ရောက်လျက်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပိတ်ကာ အထဲ၌ ဖမ်းထားလိုက်၏။ လယ်သမားကြီးသည် နေကောင်းလာသဖြင့် အစာကို စားနိုင်လေသည်။ သေမင်းက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို လွှတ်ပေးပါ”

“ဟင့်အင်း . . . ခင်ဗျားကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက တစ်သက်လုံး ပြန်မထွက်နိုင်ဖို့ ရွံ့ထဲမြှုပ်ထားရလိမ့်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို နောက်ထပ် သုံးနှစ်နေဖို့ ခွင့်ပြုမယ်”

“မရဘူး”

“ဒါဆို နောက်ထပ် အနှစ်သုံးဆယ်နေဖို့ ခွင့်ပြုမယ်။”

“ကောင်းပြီ၊ ပြီးတော့ ငါအသက်ရှက်နေတဲ့ အနှစ်သုံးဆယ် အတွင်းမှာ တခြားသူတွေကိုလဲ မသေစေရဘူး”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က သေမင်းဆိုတော့ လူတွေကို သေဖို့လာခေါ်ရမှာ ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်ပဲ”

“လူတွေကိုမစားဘဲ ခင်ဗျားဟာ သစ်ဥ သစ်မြစ် သစ်ခေါက်တွေကို စားပြီး နေပေပါဗျာ”

သေမင်းက အဖြေမပေးဘဲနေသဖြင့် လယ်သမားကြီးသည် ဖိနပ်စီးလျက် အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်ပြောတာကို လက်မခံရင် ခင်ဗျားကို ရွံ့ထဲသွားမြှုပ်မယ်”

မယ်”

လယ်သမားကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူလိုက်သော အခါ သေမင်းက တောင်းပန်လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား အသက်ရှင်နေတဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်အတွင်းမှာ ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသေစေဘဲ သစ်ဥ၊ သစ်ဖု၊ သစ်ခေါက်တွေကို ဝဲ စားပြီး နေပါမယ်။ ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက လွှတ်ပေးပါ”

လယ်သမားကြီးသည် ရွာပြင်သို့ လာခဲ့ပြီးနောက် သေမင်းကို ပိုက် ဆံအိတ်ထဲမှ လွှတ်ပေးလိုက်၏။ သေမင်းလည်း ဓားကောက်ကို ကိုင်လျက် ဘောထဲသို့ ထွက်သွားလေသည်။

သေမင်းသည် တောထဲ၌ ကျောက်တုံးများဖြင့် အိမ်ကိုဆောက်၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုတို့ကိုသာ စားသောက်လျက်နေ သည်။

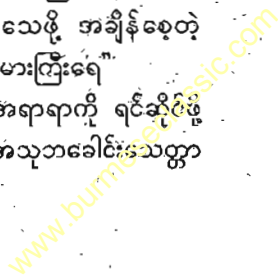
ထိုအချိန်မှစပြီး မည်သူမျှ အနာရောဂါ မရှိတော့ချေ။ မည်သူမျှ ဆွေဆုံးခြင်းမရှိတော့ချေ။ ဤသို့ဖြင့် အနှစ်သုံးဆယ်ကြာခဲ့၏။

လယ်သမားကြီး၏ သားများ ကြီးပြင်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ် ဆောင်ပြုကြလေသည်။ မိသားစုသည် တိုးပွားလာသည်။ မြေးများနှင့် အတူနေရသဖြင့် လယ်သမားကြီးသည် ပျော်ရွှင်နေကာ သေဖို့နေရက်ကို ဆုပျောက်လျက်ရှိ၏။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် သေမင်းရောက်ရှိလာသည်။

“ဒီနေ့ အနှစ်သုံးဆယ်ပြည့်ပြီ၊ ခင်ဗျားသေဖို့ အချိန်စေတဲ့ နေ့ဖြစ်လို့ ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပေတော့ လယ်သမားကြီးရေ”

“ကျုပ်ဟာ ယောက်ျားပါဗျ၊ ဒါကြောင့် အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ ကျုပ်အတွက် သေနေစေရင်လဲ အသုဘခေါင်းသတ္တာ သို့ ယူခဲ့ပါ”

သေမင်းသည် ဝက်သစ်ချသားနှင့် ပြုလုပ်ထားသော သံချိတ်အဖုံး
သတ္တာကို ယူခဲ့၏။

“သေတ္တာထဲဝင်လိုက်ပါ လယ်သမားကြီး”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်က တစ်ခါမှ မသေဖူးတော့ သေပုံသေ
နည်းကို မလုပ်တတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက အရပ်လုပ်ပြပါ။ ပြီးတော့
မှ ကျုပ်ကို လုပ်ခိုင်းပေါ့”

သေမင်းသည် အလောင်းသေတ္တာထဲ ဝင်ပြ၏။

“ဟောဒီလို အထဲဝင်လိုက်ပြီး ခြေနှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထားပါ
လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားပါ”

လယ်သမားကြီးက ထိုကဲ့သို့ အကွက်ဆင် ကြံစည်ထားသဖြင့်
အလောင်းသေတ္တာထဲ သေမင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အဖုံးကို ချက်ချင်းပိတ်
လိုက်၏။ သံချိတ်များကို သေချာစွာ ခတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းဖြင့်
ဆွဲကာ အလောင်းသေတ္တာအား ရေထဲမျှော်ဖို့ မြစ်ဆီထွက်ခဲ့၏။

မြစ်ရေစီးနှင့်အတူ အလောင်းသေတ္တာသည် ပင်လယ်ထဲ ရောက်
သွားတော့၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ သေမင်းပါသော သေတ္တာ
သည် ပင်လယ်ထဲတွင် ရှိနေ၏။

လူအများက ထိုအကြောင်းကို သိရှိလျှင် ပျော်နေကြ၏။ လယ်
သမားကြီးလည်း အိုးမင်းမူမရှိတော့ရ၏။ သူက မြေးများကို ပညာသင်ပေး
သည်။ ဥယျာဉ်ခြံမြေကို နေ့မအား ညမအား လုပ်ကိုင်သည်။

ပင်လယ်ထဲ မုန်တိုင်းကျခဲ့၏။ လှိုင်းလေများကြောင့် သေတ္တာသည်
လူးလိမ့်မျောပါကာ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနှင့် တိုက်မိပြီး အဖုံးပွင့်သွား
သဖြင့် သေမင်းလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။

သေမင်းသည် လယ်သမားကြီးနေထိုင်သော ရွာသို့ လာခဲ့သည်။

ရွာအနီးတွင် သူသည် လယ်သမားကြီး ထွက်လာချိန်ကို တောစပ်
က စောင့်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် လယ်သမားကြီးသည် လွယ်ဝဲဘိတ်ကို
လွယ်ကာ ယာခင်းသို့ လာ၏။

တောစပ်ဆီရောက်လျှင် ပုန်းနေသော သေမင်းသည် ထွားခနဲ
ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒီတစ်ခါ ကျုပ်လက်က မင်းမလွတ်နိုင်ပါဘူး”

လယ်သမားကြီးသည် ရှုတ်တရက် အကြံမရသေးဘဲ ခဏမျှ စဉ်း
စားလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံး၌ လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ကို စကားပြော
လေသည်။

“အထဲမှာ လိုတရပိုက်ဆံအိတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ရွှံ့မြေခုံ၊ ရှုရှိုက်
ချင်လို့ ရွှံ့မြေထဲ ရောက်သွားချင်တာလား”

ထိုသို့ ပြောရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်ယူလိုက်၏။ သေမင်းသည်
လိုတရပိုက်ဆံအိတ်ကို မြင်တွေ့လျှင် တစ်ချိုးတည်းထွက်ပြေးလေသည်။
သေမင်းက သည့်တစ်ကြိမ်တွင် လိုတရပိုက်ဆံအိတ် တန်ခိုးကြောင့် ရွှံ့ထဲ
အမြှုပ်ခံရမည်ကို ကြောက်လန့်နေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သေမင်းသည် လူတို့ထံ တိတ်တဆိတ်ရောက်လာ
ပြီး သေရွာသို့ ခေါ်တတ်၏။ လိုတရပိုက်ဆံအိတ်ရှိသူ လယ်သမားကြီး
မှာ ယနေ့အထိ အသက်ရှင်ဆဲဟု လူတိုင်းက ယုံကြည်ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

မုန့်ပျားသလက်မိုး

ရှေးအခါက လယ်သမားတစ်ယောက်တွင် နှုတ်မစောင့်စဉ်း တတ်သော ဇနီးတစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုဇနီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သိရလျှင် တစ်ရွာလုံးမှာ သူ့ကြောင့် ချက်ချင်းသိကုန်သည်။

တစ်နေ့၌ လယ်သမားက တောထဲ၌ ဝံပုလွေဖမ်းဖို့ ထောင်ချောက် တူးနေစဉ် မြေကြီးထဲ မြှုပ်ထားသော ရတနာများကို တွေ့လေသည်။

ထိုအခါ လယ်သမားက စဉ်းစားသည်မှာ . . .

“အင်း . . . ငါ့မိန်းမဟာ စကားအလွန်ပြောသူ ဖြစ်လို့ ဒီရတနာ တွေကို ငါ့ရတဲ့အကြောင်းတစ်ရွာလုံးသိအောင် ပြောမှာ သေချာတယ်၊ အဲဒီအခါ မြေပိုင်ရှင်က သိသွားပြီး ရတနာတွေကို ပြန်ယူလိမ့်မယ်၊ ငါဘယ်လို ကြံစည်ရင် ကောင်းမလဲ”

အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားပြီးသော် သူသည် အကြံတစ်ခု ရခဲ့၏။ လယ်သမားသည် ရတနာများကို မြေတွင် ပြန်မြှုပ်လိုက်ပြီး နေရာကို ကောင်းစွာ မှတ်သားကာ ပြန်ခဲ့၏။

အိမ်မရောက်မီ မြစ်သို့ ဆင်းကြည့်ရာ သူ့ချထားသော ပိုက်တွင် ငါးတစ်ကောင် မိနေသည်ကိုတွေ့၏။ လယ်သမားသည် ထိုငါးကို ယူ လျက်ပြန်ခဲ့သည်။

မကြာမီ သူဆင်ထားသော ထောင်ချောက်တွင် ယုန်တစ်ကောင် မိနေသည်ကို တွေ့၏။ လယ်သမားသည် ထိုယုန်ကိုယူလျက် ထောင် ချောက်ထဲတွင် ငါးကို ထားခဲ့၏။ ထို့နောက် မြစ်ဆီပြန်သွားပြီး ပိုက်ထဲတွင်

ယုန်ကိုထားခဲ့၏။

အိမ်သို့ သူပြန်ရောက်လျှင် မိုးအတော်ချုပ်နေပြီဖြစ်၏။

“မိန်းမရေ၊ မီးမွှေးပြီး မုန့်ပျားသလက်တွေ လုပ်စမ်းကွာ”

“မိုးကြီးချုပ်မှ ဘာကြောင့် မုန့်ပျားသလက် စားချင်ရသတုန်း၊ ညအခါ ဘယ်သူက မီးမွှေးပြီး မုန့်ပျားသလက် စားလို့လဲ”

“စကားရှည်မနေနဲ့၊ ငါပြောသလို မုန့်ပျားသလက် လုပ်စမ်းကွာ၊ ဒီည တောထဲမှာ ရတနာတွေကို သွားယူရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ဇနီးဖြစ်သူသည် စကားဆက်မမေးတော့ဘဲ မီးမွှေးကာ မုန့်များကို လုပ်လေသည်။ လယ်သမားသည် မုန့်တစ်ခုစီ စားလိုက်၊ နှစ်ခုသုံးခုကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်ဖြင့် ဇနီးမသိအောင် မုန့်များကို စုထား သည်။

“မုန့်တွေကို အကုန်စားပစ်လိုက်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တောထဲ ခရီးထွက်ရမှာမို့ အဆာခံအောင် တစ်ကြိမ် စားပစ်လိုက်တယ်”

လယ်သမားက မုန့်ထည့်ထားသော အိတ်ကို ဝှက်ထားလျက် ဇနီး ကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းလဲ မုန့်တွေကို စအောင်စားထား၊ ငါတို့တောထဲသွားကြမယ်”

ရတနာများကို တွေ့ထားသည်ဟု လင်က ပြောသဖြင့် သူသည် စကားရှည်မနေဘဲ မုန့်များကို စားကာလိုက်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးချုပ်လျက် ခြုံပြီဖြစ်၏။ လက်သမားက သူ့ ရှေ့မှ သွားကာ အိတ်ထဲတ မုန့်များကို သစ်ပင်ပေါ်ချိတ်ထားခဲ့သည်။

ဇနီးဖြစ်သူက သစ်ပင်ပေါ်တွင် မုန့်များကို တွေ့သဖြင့် သူ့ဩ ခေါ်၏။

“ဟင် . . . သစ်ပင်ပေါ်မှာ မုန့်တွေရှိနေတယ်”
 “ဒါ ဘာထူးဆန်းတာမှတ်လို့ ဒီညမုန့်မိုးရွာတာ မင်းမသိဘူးလား”
 “ကျွန်မက အမှောင်ထဲမှာ ခလုတ်မတိုက်မိဖို့ အောက်ကိုပဲ
 ကြည့်ပြီးလာတာမို့ မုန့်မိုးရွာချလိုက်တာကို မသိလိုက်ဘူး”
 “ငါထောင်ချောက်ဆီ ခဏသွားကြည့်စို့”
 လယ်သမားသည် ထောင်ချောက်ဆီ လာခဲ့ပြီး ငါးကို တွေ့သော
 အခါ ထောင်ချောက်မှ ဖြုတ်လိုက်၏။
 “ဟင်း . . . ထောင်ချောက်ထဲဘာကြောင့် ငါးကို ဖမ်းမိတာလဲ”
 “ဒါဘာထူးဆန်းသလဲ၊ ရေမှာ နေတဲ့ငါးရှိသလို ကုန်းမှာနေတဲ့
 ငါးလဲ ရှိတာပေါ့ကွ”
 “ကျွန်မက ရေမှာနေတဲ့ ငါးပဲသိတယ်။ ကုန်းမှာနေတဲ့ ငါးကို
 အခုမှ တွေ့ဖူးတယ်”
 ထို့နောက် မြစ်ဆီရောက်လာသည်။
 “ရှင် မြစ်ထဲပိုက်ချထားတယ် မဟုတ်လား၊ ငါးရ မရ သိဖို့
 သွားကြည့်စို့”
 သူတို့ မြစ်ဆီရောက်လာလျှင် လယ်သမားသည် ပိုက်ထဲမှ ယုန်
 ကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။
 “ဟင် . . . ပိုက်ထဲမှာ ဘာကြောင့် ယုန်ကို ဖမ်းမိတာလဲ”
 “မင်းဟာ အတော်စကားများပါလား၊ ရေမှာနေတဲ့ ယုန်ကို ပိုက်ထဲ
 ဖမ်းမိတာ ဘာဆန်းတာလဲ”
 “ကျွန်မက ရေမှာနေတဲ့ ယုန် ရှိမုန့်မသိလို့ပါ”
 ရတနာများ မြှုပ်ခဲ့သော နေရာဆီရောက်လျှင် လယ်သမားသည်
 မြေကိုတူးဖော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လင်းမယားနှစ်ယောက်သည်

မြေပိုင်ရှင်ကို တစ္ဆေတွေဝါးနဲ့ခတ်သတ်နေတဲ့ အသံပဲ၊
 ငါတို့ကို သရဲတွေ မမြင်ခင် အမြန်ပြေးကြမယ်

ထိုရတနာများကို အိမ်သို့ သယ်ဆောင်ခဲ့သည်။
 အိမ်အပြန်လမ်းမှာ မြေပိုင်ရှင်၏ အိမ်အနီးမှ သွားသည်။
 မြေပိုင်ရှင်အိမ်အနီးသို့ ရောက်လျှင် ပဲ ပဲ ပဲ ဟု ဆိတ်မြည်သံကို
 ကြားလေ သည်။
 “အို . . . တစ္ဆေမြောက်သလားမသိဘူး၊ ကျွန်မအသံတွေကို
 ကြားရတယ်”
 “ကဲဒါ မြေပိုင်ရှင်ကို တစ္ဆေတွေက ဓားနဲ့ ခတ်သတ်နေတဲ့ အသံပဲ

ငါတို့ကို သရဲတွေမမြင်ခင် အမြန်ပြေးကြမယ်”

အိမ်သို့ မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ရောက်ခဲ့ပြီး လယ်သမားသည် ယူဆောင်ခဲ့သော ရတနာများကို ဝှက်ထားကာ အိပ်လေသည်။ အိပ်ရာမဝင်မီ ဇနီးအား သေချာစွာ မှာ၏။

“တို့ ရတနာတွေ ရခဲ့တာကို အခြားသူတွေ သိရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်းကို အယ်သူမှ မပြောနဲ့”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူး”

နောက်တစ်နေ့တွင် အတော်နောက်ကျမှ အိပ်ရာနိုးကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ချက်ဖြုတ်ပြီးချိန်ဖြစ်သဖြင့် ရွာသူများက ရေခပ်ဖို့ ရေတွင်းဆီသို့ သွားကြသည်။ အိမ်နီးနားချင်းတို့က လယ်သမား၏ ဇနီးကို ဘာကြောင့် ထမင်းချက်နောက်ကျသလဲဟု မေးကြသည်။

“ညက တောထဲသွားလို့ အိပ်ရေးပျက်ပြီး ထမင်းချက်နောက်ကျသွားတယ်”

“တောထဲ ညကြီးမင်းကြီး ဘာကြောင့် သွားရတာလဲ”

“ငါ့လင်က ရတနာတွေကို တွေ့ခဲ့လို့ သွားယူတာအော”

ဤသို့ဖြင့် လယ်သမားလင်မယားတို့ တောထဲမှ ရတနာများ ရခဲ့ကြောင်း တစ်ရွာလုံးသိရှိသွား၏။ ညနေခင်းတွင် ထိုသတင်းအား မြေပိုင်ရှင်ကြားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် လယ်သမားကို ခေါ်စေလိုက်၏။

“မင်း ရတနာတွေရခဲ့သလား”

“ဟင့်အင်း . . . ရတနာလို အဖိုးတန်ပစ္စည်းကို မူးလို့တောင်

ရှုစရာမရှိပါဘူး”

“မှန်တဲ့အတိုင်းပြောစမ်း၊ မင်း မိန်းမက ဒီအကြောင်းတွေကို

ပြောပြလို့ တစ်ရွာလုံးသိနေကြတယ်”

“သူက စိတ်မမှန်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အရူးတစ်ယောက်လို့ တောင်ပြောမြောက်ပြော ပြောနေတာပါ”

“ဒါဖြင့် မင်းရဲ့ မိန်းမကို ခေါ်လာခဲ့”

လယ်သမားက ဇနီးဖြစ်သူကို ခေါ်ခဲ့၏။

“မင်းရဲ့လင်က ရတနာတွေကို ရခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါသခင်”

“မင်းတို့ လင်မယားညက တောထဲမှာ ရတနာတွေကို သွားယူသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်”

“ဒါဖြင့် ငါ့ကို ရှင်းပြစမ်း”

“ပထမဆုံး တောထဲက သစ်ပင်ပေါ်မှာ မုန့်တွေကို တွေ့ရတယ်”

“ဟယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါသခင်၊ မုန့်ဖိုးရွာချလို့ သစ်ပင်ပေါ် မုန့်တွေအိုင်နေတာပါ။ အဲဒီနောက် ထောင်ချောက်ဆီ သွားတော့ ငါတစ်ကောင်ကို မိထားလို့ လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ မြစ်ထဲချထားတဲ့ ပိုက်မှာ ယုန်တစ်ကောင်ကို မိထားလို့ သူ့ကိုလဲ လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ တောထဲက ရတနာတွေကို တူးဖော်ပြီး ပြန်ခဲ့တုန်း သခင်ကြီးရဲ့ အိမ်အနီးကို ရောက်တော့ သခင်ကြီးကို တစ္ဆေသရဲတွေက ဓားနဲ့ ခုတ်သတ်နေတဲ့အခါကို ကြားခဲ့ရတယ်”

ထိုစကားကြောင့် မြေပိုင်ရှင်သည် စိတ်ဆိုးလျက် အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ အရူးပဲ ဒီကနေ မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”

လယ်သမားက မြေပိုင်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

၇၈ လင်းထွန်း

“သူ့ရှားမှန်း အခုသိပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ဟာ သူနဲ့ အတူနေရတာ အတော်စိတ်ဆင်းရဲပါတယ်”

“မင်းရဲ့ မိန်းမရှားတယ်ဆိုတာ ငါယုံပါပြီ။ မင်းလဲ အိမ်ကို ပြန်နိုင်ပါပြီကွယ်”

လယ်သမားသည် အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ရတနာများကို ရသဖြင့် ဝမ်းသာရုံမက မြေပိုင်ရှင်အား လှည့်စားခဲ့ပုံကို တွေ့ရင်း ရယ်မောလျက် နို့လေသတည်း။

ဂွေတန်ပလား

တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့။ နံနက်ခင်း ရာသီဥတုလည်းသာယာသဖြင့် လယ်သမားတစ်စုသည် အိမ်ရှေ့လှေကားတွင်ထိုင်ကာ စကားလက်ဆုံ ပြောနေကြ၏။

ထိုစဉ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဟိုဟိုသည်သည် အကြောင်းများကြားဝါလေသည်။ သူကသူသည် မြေပိုင်ရှင်နှင့် အတူ ညစာစားခဲ့ရကြောင်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာပြောဆိုလေသည်။

လယ်သမားတစ်ယောက်က ထိုလူကြားဝါပုံကို အမြင်ကတ်လျက် ချီသည်။

“မြေပိုင်ရှင်နဲ့ ကျွန်တော်လဲ ညစာအတူစားလို့ ရပါတယ်။ ခင်ဗျား အလကား ကြားမနေပါနဲ့”

“မင်းလို သူဆင်းရဲတစ်ယောက်နဲ့ မြေပိုင်ရှင်က ညစာအတူ စားမလဲ”

“ခင်ဗျား မယုံရင် ကျွန်တော်လက်တွေ့ပြမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

သူတို့ ငြင်းဆန်ပြောကြရင်း နောက်ဆုံးတွင် လယ်သမားက အလောင်းကစားလုပ်လေသည်။

“ဒါဖြင့် အလောင်းအစားလုပ်ကြစို့၊ မြေပိုင်ရှင်က ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ညစာစားခဲ့ရင် ခင်ဗျားရဲ့ မြင်းညိုနှစ်ကောင်ကို ဝေးရမယ်။ ကျွန်တော် ရှုံးခဲ့ရင် ခင်ဗျားဆီမှာ သုံးနှစ်ကျွန်ခံမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က အလွန်သဘောကျသွား၏။

“ကျုပ်ရှုံးခဲ့ရင် ငညှိနဲ့ငနက် မြင်းနှစ်ကောင်အပြင် မြင်းသားပေါက် တစ်ကောင်ကိုပါ ထပ်ပေးလိုက်မယ်၊ ကျုပ်တို့ အလောင်းအစားလုပ်တာကို အခုထိုင်နေသူတွေက သက်သေဖြစ်ပါစေ”

ထိုသို့ အလောင်းအစားပြုပြီးနောက် လယ်သမားသည် မြေပိုင်ရှင်ထံလာခဲ့၏။ မြေပိုင်ရှင်နှင့် တွေ့သော် . . .

မင်းလို သူဆင်းရဲတစ်ယောက်နဲ့ မြေပိုင်ရှင်က ညစာအတူ ဘယ်စားမလဲ

“မြေပိုင်ရှင်ကြီးဆီ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု လာပြောတာပဲ၊ ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ဦးထုပ်တစ်လုံးစာရှိတဲ့ ရွှေရိုင်းတစ်တုံးဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

မြေပိုင်ရှင်က စားရက်ကြုံ မုတ်ဆိပ်ပျားစွဲတော့မည်ဟု သိသဖြင့် အိမ်စေတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“သူဖို့ ညစာထမင်း အမြန်ခူးလိုက်စမ်း၊ အရက်ငှဲထားလိုက်၊ လယ်သမားကြီးရယ် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့၊ ဒီမှာပဲ ညစာစားပြီး ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားနေပါ”

မြေပိုင်ရှင်သည် လယ်သမားကို ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုကိုသို့ ထမင်းဖိတ်ကျွေးလျက် ဦးထုပ်တစ်လုံးစာ ရွှေရိုင်းတုံးကို လိုချင်ငမ်းငမ်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူတို့ ညစာကို အတူစားပြီးသောအခါ . . .

“က . . . လယ်သမားရေး မင်းရဲ့ ရွှေတွေကို အမြန်သွားယူချေ။ ငါမင်းကို ဂျုံတစ်အိတ်နဲ့ ငွေဒဂါးတစ်ပြားပေးမယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ရွှေရိုင်းတုံး မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဦးထုပ်တစ်လုံး အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ ရွှေရိုင်းတစ်တုံးဟာ တန်ဖိုးဘယ်လောက်ရှိမလဲဆိုတာ ကိုပဲ မေးတာပါ”

ထိုအခါ မြေပိုင်ရှင်သည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် သူ့ကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် လယ်သမားသည် မြေပိုင်သူဌေး၏ ဂုဏ်ပြုဧည့်သည် ဖြစ်ခဲ့သည့်အပြင် သူနှင့် ညစာထမင်းအတူစားခဲ့ရသဖြင့် အလောင်းအစားကိုနိုင်ကာ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ထံမှ မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် မြင်းသားပေါက်တစ်ကောင်ကိုပါ ရရှိလေသည်။

သူဖုန်းခါး

ရွာငယ်တစ်ရွာတွင် လယ်သမားညီအစ်တို့နှစ်ယောက် ရှိ၏။
ထိုညီအစ်ကိုတွင် တစ်ယောက်က ချမ်းသာပြီး တစ်ယောက်က ဆင်းရဲ၏။
ချမ်းသာသူက မြို့တွင် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ဆောက်ကာ နေရင်းကုန်သည်
ဖြစ်သွားသည်။

ဆင်းရဲသူမှာ တစ်နေ့အတွက် ဝမ်းစာရှာဖွေရေးကိုအနိုင် ရုန်းကန်
လုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် ဇနီးနှင့် သားသမီးတို့မှာ ဆင်းရဲစွာစားဆောက်
နေထိုင်ရလေသည်။

တစ်မနက်တွင် သူက ဇနီးနှင့် တိုင်ပင်၏။

“ငါ မြို့ပေါ်တက်ပြီး ချမ်းသာနေတဲ့ အစ်ကိုထံမှာ အကူအညီ
တောင်းရလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ဖြင့် သူသည် ချမ်းသာသူအစ်ကိုထံ ရောက်ရှိလာသည်။

“အစ်ကိုရယ်၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော့ဇနီးရဲ့ သားသမီးတွေဟာ ဆင်းရဲ
တော်ပြတ်နေကြလို့ ကူညီမစပါ”

“ငါ့ဆီမှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ် အလုပ်လုပ်ပေးမလား”

ဆင်းရဲသူက ဘယ်ငြင်းဆန်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ထို့ကြောင့် သူ့ထံ
တွင် ထင်းခွဲ၊ ရေခဲ၊ မြင်းစာကျွေး စသော အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပေး
လေသည်။ ၂ ယူဂျီဒြိကိုလည်း ရှင်းလင်းရသေး၏။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကုန်ဆုံးသော် ချမ်းသာသူက ပေါင်မုန့်တစ်လုံး
ကို ပေးလေသည်။

“ရော . . မင်းအတွက် လုပ်ခအဖြစ် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို ယူပါ”
“ကျေးဇူးပါပဲ၊ စားစရာတစ်ခုမှ မရှိတာထက်စာရင် ဒီပေါင်မုန့်
တစ်လုံးက တော်သေးတာပေါ့”

ဆင်းရဲသူက နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ပြန်မည်အပြုတွင် ချမ်းသာသူက
လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မနက်ဖြန်ခါ ငါ့မွေးနေ့ကို လာခဲ့ဦး၊ မင်းရဲ့ဇနီးကိုလဲ ခေါ်ခဲ့ပါ”

“အစ်ကိုရဲ့ မွေးနေ့မှာ အဖိုးတန် အဝတ်အကျီတွေနဲ့ ကုန်သည်
တွေလာကြမှာပဲ၊ ကျွန်တော့မှာက အင်္ကျီအဖောင်းနဲ့ ဖိနပ်အစုတ်ပဲရှိ
တယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုရဲ့ မွေးနေ့လှူဖွဲ့ကို မလာပါရစေနဲ့”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းတို့ လင်မယားကို နေရာတစ်ခုခုမှာ နေစေလို့
ဖြစ်သားပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ပါမယ်”

နောက်တစ်နေ့နက်တွင် ဆင်းရဲသော လယ်သမားလင်မယားတို့
သည် မွေးနေ့အလှူသွားရန် မြို့သို့ လာခဲ့၏။ မွေးနေ့ရှင်အား အသက်
တစ်ရာရှည်ဖို့ ဆုပေးပြီးနောက် ခံရှည်တစ်ခုတွင် ထိုင်နေသည်။

ထိုစဉ် ချမ်းသာသော ကုန်သည်များသည် စားပွဲတွင် အကျအန
ထိုင်ကာ စားသောက်လျက်ရှိ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ သူတို့ကိုသာ အရေး
ပေး ဂရုစိုက်နေသောကြောင့် လယ်သမား လင်မယားကို ဘာတစ်ခုမှ
ကျွေးမွေးခြင်း မပြုရသေးပေ။

အလှူခွဲကြီး ပြီးသွားသောအခါ လူကုယ် ကုန်သည်တို့သည် အလှူ
ခွင့်ကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လေ၏။ လယ်သမားလင်မယားသည် သူ့ကို
တောင်းစွာ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့သည်။

ဧည့်သည်တို့မှာ အရက်များ မူးယစ်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး သီချင်း

၈၄ လင်းထွန်း

ဆိုလျက် ပြန်ကုန်သည်။ သို့သော် လယ်သမားလင်မယားမှာ ငိုက်ဆာဆာ ဖြင့်သာ ပြန်ခဲ့ရ၏။

“ငါတို့ သီချင်းဆိုပြီး ပြန်ကြမယ်”

“ဟဲ့ ဧည့်သည်တွေက တဝတပြစားသောက်ပြီးလို့ ပျော်ပါးပြီး သီချင်းဆိုကြတာပဲ။ ကျွန်မတို့က ဘာကြောင့် သီချင်းဆိုပြီး ပြန်ရမှာလဲ”

“ငါတို့ဟာ အစ်ကိုရဲ့ မွေးနေ့အလှူကို လာခဲ့တာကြောင့် ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင် သီချင်းဆိုပြီး မပြန်ရင် ရှက်ဖို့ကောင်းနေပြီ။ သီချင်းဆိုရင်း အိမ်ပြန်ခဲ့ရင် လူတွေက ငါတို့ကို အလှူပွဲမှာ စားသောက်ခဲ့ရတယ်လို့ ယုံကြည်မိမယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင်တစ်ယောက်ထဲပဲ သီချင်းဆိုပါ”

လယ်သမားသည် အလှူပွဲမှ ပျော်ပါးစွာ သီချင်းဆိုရင်း ပြန်လာစဉ် သီချင်းသံက နှစ်သံဖြစ်နေသဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။

“မိန်းမရေ၊ မင်းလဲ သီချင်းဆိုသလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ငါနဲ့အတူ တယ်သူလိုက်ဆိုတာလဲ”

“ကျွန်မမကြားမိဘူး၊ ရှင်နောက်ထပ်ဆိုပေါ့၊ ကျွန်မသေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်မယ်”

လယ်သမားသည် သီချင်းဆိုပြန်သည်။ သူ့သီချင်းသံက နှစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အဆိုရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သီချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ သူဖုန်းစားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

လယ်သမားက မေးလိုက်၏။

“သူဖုန်းစားရေ၊ မင်းသီချင်းလိုက်ဆိုသလား”

ရှားရှိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၈၅

သူဖုန်းစားက ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကျွန်တော် သီချင်းလိုက်ဆိုပါတယ်”

“သီချင်းဆိုဖော်ရလို့ ဖာန်ကျတာပဲ”

“ခင်ဗျား နောက်ကလိုက်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်သီချင်းဆိုမယ်”

လယ်သမား၏ အိမ်အနီးသို့ ရောက်လာလျှင် သူဖုန်းစားက အရက်ဆိုင်ဆီ သွားချင်သည်ဟု ပြောနေ၏။

“ကျွန်တော့မှာ အရက်သောက်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားက ဆိတ်သားရေအကျိုကို ဝတ်ထားတာပဲ။

အခု နွေရာသီရောက်ခါနီးပြီး ခင်ဗျားရဲ့ အနွေးထည်ဟာ မလိုအပ်တော့ ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံမရှိလဲ အရက်သောက်လို့ ရပါတယ်”

ထိုသို့ဖြင့် လယ်သမားနှင့် သူဖုန်းစားတို့သည် အရက်ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး

ဆိတ်သားရေအကျိုကို ပေးကာ အရက်ကို သောက်ခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် တစ်ဖန် သူဖုန်းစားက အရက်သောက်ချင် ကြောင်း ပြောသဖြင့် လယ်သမားက အရက်ဖိုးမရှိဟု ငြင်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျားမှာ မြင်းလှည်းရှိသားပဲ၊ မြင်းလှည်းကို ရောင်းပြီး အရက် ဝယ်သောက်လိုက်ပေါ့”

သူဖုန်းစားတွင် ပိုက်ဆံမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မတတ်သာသည့်အဆုံး လယ်သမားက လှည်းကို ရောင်းချပြီး သူတို့နှစ်ယောက် အရက်သောက် လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း သူဖုန်းစားက အရက်သောက်ချင်ပြန် သည်။ ထို့ကြောင့် လယ်သမားသည် ထွန်ကိုရောင်းရပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူဖုန်းစားသည် အိမ်တွင် အတူနေထိုင်ရင်း တစ်လ ပြည့်မီမှာပင် လယ်သမားတွင် ရှိသမျှပစ္စည်းများ ကုန်သွားတော့၏။

၈၆ လင်းထွန်း

နောက်ဆုံး၌ အရက်ဖိုးငွေရရန် အိမ်ကို ပေါင်နှံခဲ့ရ၏။

ထိုအခြေအနေမှာပင် သူဖုန်းစားသည် အရက်သောက်ဖို့ ဗူဆာ မြ ပူဆာလျက်ရှိ၏။

“ကျုပ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားရဲ့ မိန်းမမှာ ခြံထည်နှစ်ခုရှိသားပဲ၊ တစ်ခုကို အသုံးပြုပြီး ကျန်တစ်ခုကို အရက်နဲ့လဲပေါ့”

ထိုသို့ဖြင့် လယ်သမားသည် ခြံထည်တစ်ခုကို အရက်နှင့်လဲ သောက်လေသည်။ လယ်ဘုမားလင်မယားပိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများအား လုံးသည် သူဖုန်းစားအိမ်သို့ ရောက်လာချိန်မှစပြီး တဖြည်းဖြည်း ကုန်သွား တော့သည်။

တစ်နေ့တွင် သူဖုန်းစားက လယ်သမားအား ပြောသည်မှာ

“သခင်ကြီးရေ . . .”

“ဘာလဲ သူဖုန်းစား”

“ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်တာဗျ၊ အခု ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေဆီမှာ နွား လှည်းတစ်စီး ငှားခဲ့ပေတော့”

လယ်သမားသည် အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ လာခဲ့ လေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို လှည်းတစ်စီးငှားပါ၊ လှည်းငှားတဲ့အတွက် ခင်ဗျား ဆီမှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ် အလုပ်လုပ်ပေးပါမယ်”

“လှည်းက ဘာကိုစွဲအတွက်လဲ”

“တောထဲမှာ ထင်းသွားသယ်ချင်လို့ပါ”

“လှည်းကို မပျက်စီးဖို့ ဂရုစိုက်မယ်ဆိုရင် ယူသွားပါ”

ထိုသို့ဖြင့် လယ်သမားနှင့် သူဖုန်းစားတို့သည် လှည်းကို စီးကာ

ရှားမြီးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၈၇

တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

“သခင် . . . လယ်ကွင်းနားက ကျောက်တုံးကြီးရှိတဲ့ ဗန်ရာကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း . . .”

“အဲဒီကျောက်တုံးကြီးဆီ သွားပေတော့”

ကျောက်တုံးကြီးဆီရောက်လျှင် သူတို့သည် လှည်းပေါ်မှ ဆင်း လိုက်ကြ၏။ သူဖုန်းစားက ထိုကျောက်တုံးကို ဖယ်ရှားဖို့ ပြောသဖြင့် လယ်သမားလည်း ခွန်အားရှိသဖြင့် ကျောက်တုံးကို တွန်းဖယ်လေ၏။ သူဖုန်းစားလည်း ကူညီပြီး တွန်းပေးသည်။

ကျောက်တုံးကို ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ တွင်းထစ်ခုပေါ်လာ၏။ တွင်းတစ်ခုလုံး ရွှေများအပြည့်ရှိနေ၏။ သူတို့သည် ရွှေများကို လှည်းပေါ် သယ်ယူကြ၏။

တွင်းထဲတွင် ရွှေတစ်ခုမှာ မချန်ခဲ့ဘဲ လှည်းပေါ် အကုန်တင် ဆောင်လျက် သူတို့ အိမ်သို့ ပြန်ဖို့ ပြင်သည်။ လှည်းပေါ်သို့ လယ်သမား ရောက်လျှင် သူဖုန်းစားအား ပြောလိုက်၏။

“တွင်းထဲမှာ ရွှေတွေ ကျန်နေသေးတယ်”

“ကျွန်တော် မတွေ့ပါလား”

“ဟိုထောင့်နားမှာ ပြုံးပြုံးပြတ်ပြတ် ရှိနေတာ အာလဲ”

“ဒါဖြင့် တွင်းထဲဆင်းကြည့်ပါ”

သူဖုန်းစားသည် တွင်းထဲ ဆင်းကြည့်လျှင် လယ်သမားက ကျောင်းတုံးကြီးဖြင့် တွင်းဝကို ပိတ်လိုက်သည်။

“သူ့ကို အခုလို ထားခဲ့မှဖြစ်မယ်၊ တကယ်လို့ သူ့နီနေရင် အခု နေ့က ရွှေတွေဟာ သူ့အရက်ဖိုးကြောင့် အားလုံးကုန်ဆုံးသွားမှာ သေ

၈၈ လင်းထွန်း

ချာတယ်”

အိမ်သို့ ရောက်လျှင် လယ်သမားသည် ရွှေများကို မြေအောက် ခန်းထဲ၌ ထားလေသည်။ ထို့နောက် အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေထံ လှည်းကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ရွှေများကို အသုံးချရပေမည်။ ထို့ကြောင့် အလွန်ခဲ ညားသော အိမ်တစ်ဆောင်ကို ဆောက်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် အိမ်ကို ထက်နှစ်ဆချမ်းသာစွာ နေထိုင်သည်။

မကြာမီ မြို့ကို သွားပြီး သူ့မွေးနေ့ အလှူအတွက် အိမ်ကိုလင် မယားအား ဖိတ်ခဲလေသည်။

“အို . . . မင်းက စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ရာဖွေနေရသူပဲ။ အခု ဘယ်က ငွေရလို့ မွေးနေ့အလှူ လုပ်တာလဲ”

“အရင်က ကျွန်တော်ဟာ အလွန်ဆင်းရဲပေမယ့် ခုအချိန်မှာ ဘုရားသခင်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ချမ်းသာနေပါပြီ။ အိမ်ကိုမယုံရင် ကျွန်တော့မွေးနေ့ကိုသာ လာခဲပါ”

နောက်တစ်နေ့တွင် လယ်သမား၏ မွေးနေ့သို့ အိမ်ကိုလင်မယား လာခဲလေသည်။ သူတို့သည် သူ့ဖုန်းစားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆင်းရဲလှသော ညိုဖြစ်သူ၏ အိမ်ကို မြင်သောအခါ အလွန်အံ့ဩသွား၏။ ကုန်သည်များ ပင် ထိုအိမ်များကို မပိုင်ဆိုင်နိုင်ပေ။ လယ်သမားက ဧည့်သည်များကို စားကောင်းသောက်ဖွယ်များဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေသည်။

အိမ်ကိုက လယ်သမားကို မေးမြန်းလိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်နည်းဘယ်ပုံနဲ့ ချမ်းသာလာတာလဲ”

လယ်သမားက အမှန်အတိုင်း ပြောပြ၏။ သူ့ဖုန်းစားနှင့် တွေ့ရှိ ခဲ့ပုံ သူ့အရက်ဖိုးကြောင့် ရှိသမျှပစ္စည်း ဥစ္စာများကုန်ခန်းခဲ့ရပုံ၊ သူ့ဖုန်း စားက ရွှေတွင်းရှိသော နေရာကို ပြသဖြင့် ချမ်းသာလာပုံ၊ သူ့ဖုန်းစား

ရှာဖွေရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၈၉

ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်မှာ ကျွန်တော်လိုက်နေပါရစေ

ရွှေတွင်းထဲ ဖိတ်ထားခဲ့ပုံ စသည်ဖြင့် အစုံအလင် ပြောပြလိုက်သည်။

အိမ်ကိုက လယ်သမားအား မနာလိုစိတ်ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရွှေတွင်းဆီသွားကာ ကျောင်းတုံးကြီးကို ဖယ်ရှားလိုက်မည်။ ထိုအခါ သူ့ဖုန်းစားက လယ်သမားဆီ ပြန်လာပြီး အတူနေကြလျှင် မကြာမီ လယ်သမားသည် ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ရှိတော့ဘဲ ပြန်ဆင်းရဲလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

ကုန်သည်လင်မယားသည် ရွှေတွင်းဆီသို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် ကျောက်

www.burmeseclassic.com

တုံးကြီးကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

“သူဖုန်းစားရေ . . . တွင်းထဲက ထွက်ခဲ့ပေတော့ လယ်သမားရဲ့ အိမ်ကို ပြန်သွားပြီ သူ့ကို ဆင်းရဲသွားအောင် ဒုက္ခပေးလိုက်ပါ”

“ကျွန်တော် သူ့ဆီ မသွားလိုဘူး။ ကျွန်တော့ကို တွင်းထဲမှာ ပိတ်ထားခဲ့လို့ ကောက်ကျစ်လှတဲ့ သူ့နဲ့ ထပ်မတွေ့ရစေနဲ့၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့ကို တွင်းထဲက ထွက်လာနိုင်ဖို့ ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်မှာ လိုက်နေပါရစေ”

သူဖုန်းစားသည် ကုန်သည်လင်မယား နှစ်ယောက်နှင့် ဇွတ်အတင်းနေထိုင်သဖြင့် မကြာမီ ကုန်သည်လင်မယားလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာများ ကုန်ခန်းသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ချိန်က အလွန်ချမ်းသာခဲ့သော ကောက်ကျစ်သည် ကုန်သည်သည် သူဖုန်းစားကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင် သူဖုန်းစားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆင်းရဲမွဲတေသွားလေသည်။

နင်းလှ

ရှေးအခါက အဘိုးအိုလင်မယားသည် သမီးတစ်ယောက်နှင့် အတူနေ၏။ ဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ အဘိုးသည် နောက်အိမ်ထောင်ပြုလေ၏။

နောက်အိမ်ထောင်မှ ဇနီးတွင် အဘိုး၏သမီးနှင့် ရွယ်တူသမီးတစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုဇနီးသည် အဘိုး၏သမီးအပေါ် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမမြင်ပေ။

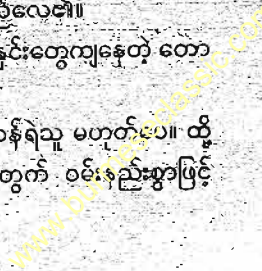
အဘိုး၏ သမီးမှာ ဆိုးလျှင် အရိုက်ခံရ၏။ လိမ္မာလျှင်လည်း အရိုက်ခံရ၏။ မိထွေး၏ သမီးမှာမူ အဆိုးမဲ့လှပလှပ အကောင်းပဲ လှပလှပ အရိုက်မခံရချေ။

အဘိုး၏ သမီးသည် နံနက် နေထွက်ချိန်မှစပြီး နွားကျောင်း၊ ထင်းခွေ၊ ရေခဲပဲ၊ ထမင်းချက်၊ အိမ်တွင် ရှင်းလင်းခြင်းတို့ကို လုပ်ရလေ၏။ သို့သော် မိထွေးသည် သူ့အပေါ် အမြဲတမ်း အပြစ်ရှာ လျက် ရှိလေသည်။

ကြက်ဟင်းခါးသီးသည် တစ်နေ့ချိုလာကောင်း ချိုလာနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း မိထွေးဟူသည် ကောင်းလာနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ မိထွေးသည် နောက်ဆုံး၌ အဘိုး၏ သမီးကို သေစေဖို့ ကြံစည်လေ၏။

“ရှင်သမီးကို ကျွန်မမြင်ချင်ဘူး။ သူ့ကို နှင်းတွေ့ကျနေတဲ့ တောထဲမှာ ထားခဲ့ပေတော့”

အဘိုးက ဇနီးဖြစ်သူ၏ စကားကို လွန်ဆန်ရသူ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သမီးအား တောထဲတွင် စွန့်ပစ်ရန်အတွက် စမ်းနည်းစွာဖြင့်

လှည်းတွင် မြင်းကို တပ်ဆင်လေ၏။

“သမီးရေ အဖေနှဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ”

အဘိုးသည် သမီးဖြစ်သူအား တောထဲခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် အလွန်ကြီးမားသော ထင်းရှူးပင်အောက်တွင် ထားခဲ့ကာ အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ခဲ့၏။

နှင်းထဲတွင် နေရသဖြင့် မိန်းကလေးသည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းလျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် နှင်းလူတစ်ယောက်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဟိုခုန်သည် ကူးဖြင့် သစ်ကိုင်းများကို လှုပ်ခါနေ၏။ နှင်းလူက သစ်ပင် အပြင်ဆီမှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိပါရဲ့လား မိန်းကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဖန် နှင်းလူသည် အောက်သို့ အနည်းငယ် ဆင်းခဲ့ပြီး သစ်ပင်ပေါ်မှ ဟိုခုန်သည်ကူးဖြင့် လှုပ်ခါနေပြန်၏။

“နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိပါရဲ့လား မိန်းကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သို့သော် မိန်းကလေးသည် အပင်ပေါ်မှ ကျလာသော နှင်းများကြောင့် စကားကို အတော်ကြီးတားပြီး ပြောရလေသည်။

နှင်းလူသည် အပင်အနိမ့်ပိုင်းသို့ ဆင်းခဲ့ကာ ဟိုခုန်သည်ကူးဖြင့် နှင်းများ ပိုမိုကျလာစေဖို့ လှုပ်ခါလိုက်၏။

“နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိပါရဲ့လား မိန်းကလေး”

မိန်းကလေးသည် ရေခဲကဲ့သို့ အေးစက်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်၏။

“နွေးထွေးပါတယ်ရှင်”

နွေးထွေးပါတယ်ရှင်

ထိုအခါ နှင်းလူသည် မိန်းကလေးအား အလွန်သနားလျက် ထူထဲသော စောင်ဖြင့် ခြုံပေးလိုက်သည်။

မိထွေးသည် မိန်းကလေးသေပြီ အမှတ်ဖြင့် ဆွေးကျွေးဖို့ မုန့်ပျားသလက်များကို ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်။ မုန့်များကို လှုပ်ပြီးသောအခါ ခင်ဗွန်းဖြစ်သူကို ခေါ်လိုက်သည်။

“အခုလောက်ဆို ရှင့်သမီး အေးခဲပြီး သေနေပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ခြုံမြှုပ်ဖို့ သွားသယ်ခဲ့ပါ”

အဘိုးသည် သမီးဖြစ်သူအား စွန့်ပစ်ခဲ့သော ထင်းရှူးပင်ကြီးဆီ

www.burmeseclassic.com

ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးသည် အကောင်းပကတိ ကျန်းမာလျက် တွေ့ရ၏။ သူ့ကိုယ်တွင် မြွေပါသားရေဖြင့် ချုပ်ထားသော အနွေးထည် ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ အနီးတွင်လည်း အဖိုးတန်ပစ္စည်း ထည့်ထားသော သေတ္တာတစ်လုံး ရှိနေသည်။

သမီးကို အသက်ရှက်လျက် ပြန်တွေ့သဖြင့် ဖခင်သည် အလွန် ဝမ်းသာနေ၏။ ထို့ကြောင့် သမီးနှင့် ရတနာသေတ္တာကို လှည်းပေါ်တင် လျက် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်တွင် မိထွေးဖြစ်သူက မုန့်ပွားသလက်များကို ပြုလုပ်နေ၏။ စားပွဲအောက်မှ ခွေးသည် ရုတ်တရက်အော်လိုက်သည်မှာ...

“အဘိုးကြီးရဲ့ သမီးဟာ . . .

သတို့သမီးလို့ ချောလှတာ၊

အဘွားကြီးရဲ့ သမီးစား . . .

လင်ရမှာ မဟုတ်ပါ”

မိထွေးက ခွေးအား မုန့်တစ်ခုကျွေးရင်း သပ်ပြသည်မှာ . . .

“ဒီလို မပြောရဘူးကွယ်”

“အဘွားကြီးရဲ့ သမီးဟာ

ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ၊

အဘိုးကြီးသမီးက . . .

နှင်းတောထဲမှာ သေရရှာ”

ခွေးသည် မုန့်ပွားသလက်ကို စား၍ ပြီးသောအခါ ထပ်မံဆိုလိုက်

သည်။

“အဘိုးကြီးရဲ့ သမီးဟာ . . .

သတို့သမီးလို့ ချောလှတာ၊

အဘွားကြီးရဲ့ သမီးက . . .

လင်ရမှာ မဟုတ်ပါ”

မိထွေးသည် ခွေးကို မုန့်ထပ်မံ ကျွေးပြီး သင်ပေးသော်လည်း မရသဖြင့် ရိုက်နှက်လေသည်။

ခြံတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာသော အဘိုး၏ သမီးသည် ရွှေချည်ငွေချည် ဝတ်စုံဖြင့် လှပစွာ အရောင်တောက်လျက်ရှိ၏။ အဘိုး လက်ထဲတွင် ရတနာသေတ္တာကို သယ်ခဲ့၏။ အဘွားသည် ထိုအကြောင်း ကိုသိလျှင် ဝမ်းနည်းကာ မှိုင့်တွေ့နေသည်။

“ကျွန်မသမီးကို တောထဲ ခေါ်သွားပြီး သူ့ကို ထားခဲ့တဲ့ ထင်းရှူး ဝင်အောက်ဆီ အမြန်သွားပို့ပေးပါ”

အဘိုးသည် မိထွေးဖြစ်သူ၏ သမီးအား တောထဲခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် ဆင်းရှူးပင်ကြီးအောက်တွင် ထားခဲ့ကာ အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ခဲ့၏။

မိထွေး၏ သမီးသည် အသည်းခိုက်လောက်အောင် အလွန်ချမ်း အေးလျက်ရှိသည်။ ထိုအခါ နှင်းတူသည် သစ်ပင်ပေါ် ဟိုခုန်သည်ကူး ထုပ်နေ၏။ နှင်းလူက သစ်ပင်အမြင့်ဆီမှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိပါရဲ့လား မိန်းကလေး”

“ကျွန်မအလွန်ချမ်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်က လှုပ် နေပါနဲ့”

တစ်ဖန် နှင်းလူသည် အောက်သို့ အနည်းငယ် ဆင်းခဲ့ပြီး ဆီးနှင်း များကျလာဖို့ အကိုင်များပေါ် ဟိုခုန် သည်ကူးဖြင့် လှုပ်ခါနေပြန်၏။

“နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိပါရဲ့လား မိန်းကလေး”

“ကျွန်မအလွန်ချမ်းနေပြီ ဒါကြောင့် ရှင်အမင်ပေါ်က ခေါ်သွား

၉၆ လင်းထွန်း

နှင်းလူသည် အပင်အနိမ့်ပိုင်းသို့ ဆင်းခဲ့ကာ နှင်းများ ပို၍ကျစေဖို့ လှုပ်ခါမြဲ လှုပ်ခါနေ၏။

“နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိပါရဲ့လား မိန်းကလေး”

“ကျွန်မရေခဲလို မာတောင့်နေရပြီ၊ ရှင်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ပဲ”

ထိုစကားကြောင့် နှင်းလူသည် စိတ်ဆိုးသွားသဖြင့် သူ့၏ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးသည် နှင်းလူကိုယ်မှ အအေးဓာတ်ကြောင့် သေဆုံးသွားလေသည်။

ညနေအချိန်သို့ ရောက်လျှင် မိထွေးက အဘိုးကို ပြောလေသည်။

“ကျွန်မသမီးကို တောထဲမှာ သွားခေါ်ခဲ့ချေ။ သူဟာ အလွန်လှပတဲ့ အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ပြီး ရတနာသေတ္တာကို ယူလာလိမ့်မယ်”

အဘိုးသည် လှည်းဖြင့် တောထဲထွက်သွားလျှင် ဓားပွဲအောက်ခွေးသည် ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်သည်။

“အဘိုးရဲ့ သမီးက

မကြာမီ လက်ထပ်တော့မှာ

အဘွားရဲ့ သမီးက

နှင်းတောထဲမှာ သေရရှာ”

မိထွေးသည် ခွေးကို မုန့်တစ်ခု ကျွေးလိုက်ပြီး သင်ပြလေသည်။

“ဒီလို မပြောရဘူးကွယ်”

“အဘွားရဲ့ သမီးက

ချမ်းသာတဲ့ သတို့သမီးပါ။

အဘိုးရဲ့ သမီးက

လင်ရမှာ မဟုတ်ပါ” ဟု သင်ပြလေသည်။

ရုရှားရိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၉၇

သို့သော် ခွေးသည် ယခင်အတိုင်း ပြောမြဲပြောလေ၏။

“အဘိုးရဲ့ သမီးက

မကြာမီ လက်ထပ်တော့မှာ

အဘွားရဲ့ သမီးက

နှင်းတောထဲမှာ သေရရှာ”

ထိုစဉ် ခြံတံခါးဖွင့်သံ ကြားသဖြင့် မိထွေးသည် အပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့၏။ အဘိုးမောင်းနှင်လာသော လှည်းပေါ်တွင် သမီးဖြစ်သူ၏ အလောင်းကို တွေ့လေလျှင် သူသည် အော်ဟစ်ငိုကြွေလေသတည်း။

ကလေးဒိုးတဲ့ဗျိုင်း

တစ်ခါတုန်းက လယ်သမားလင်မယားတွင် သမီးတစ်ယောက်နှင့် သားငယ်တစ်ယောက်ရှိ၏။ အမေဖြစ်သူက သမီးကို အောက်ပါတိုင်း မှာခဲ့၏။

“ဖေဖေ၊ မေမေတို့ အလုပ်သွားကြမယ်၊ သမီးက သားငယ်ကို ကြည့် ရှုထားပါ။ ကစားဖို့ အပြင်မထွက်ဘဲနေရင် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ဝယ် ခဲ့မယ်”

လယ်သမား လင်မယား အလုပ်သွားသောအခါ သမီးဖြစ်သူသည် မိခင်မှာခဲ့သော ကစားကို နားမထောင်ဘဲ သားငယ်အား ပြတင်းပေါက် အနီးရှိ မြက်ခင်းပေါ်ထားခဲ့ပြီး သူငယ်ချင်းများနှင့် သွားဆော့လေသည်။ မကြာမီ ဗျိုင်းတစ်အုပ် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာပြီး သားငယ်အား တောင်ပံမော်တင်လျက် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

သမီးကြီးကစားရာမှ ပြန်ရောက်လျှင် သားငယ်ကို မတွေ့ရသဖြင့် နေရာအနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေသည်။ သို့သော် သားငယ်ကို အရိပ်အယောင် မျှဝင် မတွေ့တော့ပေ။

အဖေနှင့် အမေတို့ ပြန်မလာမီ သားငယ်ကို တွေ့အောင် ရှာတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကွင်းပြင်ဆီ ထွက်ကြည့်သောအခါ ဗျိုင်းတစ်အုပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်သည်။ သားငယ်ကို ခိုးသူမှာ ထိုဗျိုင်းများပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူကြီးများက ကလေးသူငယ်ဗျိုင်းရုံ ကြောင်ပြောပြဖူး၏။

ဗျိုင်းများနောက်သို့ သူလိုက်ခဲ့ရင်း မီးဖိုတစ်ခုဆီ ရောက်လာသည်။

“မီးဖိုရယ်၊ ဗျိုင်းတွေ ဘယ်ပျံသွားကြသလဲ”

“ငါ့ဆီက ရိုင်းစပါးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့်ကို စားရင် ဗျိုင်းတွေ ပျံသန်းသွားတဲ့ အရပ်ကို ပြောမယ်”

“ကျွန်မက ရိုင်းစပါး ပေါင်မုန့်ကို စားဖို့ မပြောနဲ့ အိမ်မှာ ဂျုံစပါး ပေါင်မုန့်ကိုတောင် မစားဘူး”

မီးဖိုက ဗျိုင်းများ ပျံသွားသော အရပ်ကို မပြောပြချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် သားငယ်အား ရှာဖွေဖို့ ဆက်ထွက်ခဲ့လျှင် ပန်းသီးပင်နှင့် တွေ့လေသည်။

“ပန်းသီးပင်ရယ်၊ ဗျိုင်းတွေ ဘယ်ကို ပျံသွားကြသလဲ”

“ငါ့အပင်က စန်းသီးတစ်လုံးကို စားရင် ဗျိုင်းတွေ ပျံသန်းသွားတဲ့ အရပ်ကို ပြောမယ်”

သူသည် ပန်းသီးကို မစားသဖြင့် ပန်းသီးပင်က ဗျိုင်းများ ပျံသွားသော အရပ်ကို မပြောပြပေ။ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ရာ မကြာမီ ကျောက်ကျောမြစ် ကမ်းနဖူးနှစ်ဖက်ကြားတွင် စီးဆင်းနေသော နို့မြစ်ဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကျောက်ကျောမြစ် ကမ်းနဖူးကြားက နို့မြစ်ရယ်၊ ဗျိုင်းတွေ ဘယ်ဆီကို ပျံသွားပါသလဲ”

“နို့နဲ့အတူ ကျောက်ကျောက် သောက်ပြီးရင် ဗျိုင်းတွေ ပျံသန်းတဲ့အရပ်ကို ညွှန်ပြမယ်”

“ကျွန်မက ကျောက်ကျောက် မလိုင်နဲ့တောင် မစားချင်ဘူး” ထို့ကြောင့် နို့မြစ်က လမ်းညွှန်မပြပေ။

တစ်နေ့လုံး တောထဲလိုက်လံရှာနေရင်း မိုးချုပ်လာသဖြင့် သူသည်

အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။ ထိုစဉ် သူ့တွေ့မြင်လိုက်သော အရာမှာ ကြက်ခြေထောက်နှစ်ဖက်ပေါ် ဆောက်လုပ်ထားသော တဲတစ်လုံးပင်။ ထိုတဲတွင် ခပ်သေးသေး ပြုတင်းပေါက်တစ်ခုရှိ၏။ ကြက်ခြေနှစ်ဖက်ပေါ်၌ တဲအိမ်က လှည့်လျက်ရှိသည်။

တဲထဲတွင် ဘာဘာရာဂါဟု ခေါ်သော စုန်းမသည် ချည်ငင်နေသည်။ ခုံရည်ပေါ်တွင်မူ သားငယ်သည် ငွေရောင်ပန်းသီးများကို ဆော့ကစားလျက် ထိုင်နေသည်။

မိန်းကလေးသည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ အဘွား”

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မိန်းကလေး၊ ဒီကို ဘာကိစ္စကြောင့် လာခဲ့သလဲ”

“ကျွန်မရဲ့ ဂါဝန်ဟာ နှင်းတွေကြောင့် စိ၍နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂါဝန်ခြောက်သွေ့ဖို့ ဒီမှာ ခဏနေပါရစေ”

“ကြိုးလုပ်ဖို့ ချည်ငင်ပေးရင် ဒီမှာ ခဏနားခိုနိုင်တယ်”

ဘာဘာရာဂါသည် ဗိုင်းငင်တံကို မေးခဲ့ပြီး အပြင်ထွက်သွား၏။ မိန်းကလေးသည် ချည်ငင်နေစဉ် ကြက်တစ်တောင်သည် မီးဖိုအောက်ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီး သူ့အနီးတွင် ထိုင်နေသည်။

“မိန်းကလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက် ကျွေးရင်လို့ ဝှက်စကားကို ပြောပြမယ်”

မိန်းကလေးသည် ထိုကြွက်အား ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက်ပေးလိုက်၏။

“ဘာဘာရာဂါဟာ အခု မီးမွှေးနေပြီ၊ ခင်ဗျားကို ချက်စားပြင်ဆင်နေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် သားငယ်ကို ခေါ်ပြီး ဒီက အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးပါ။ ခင်ဗျားအစား ကျွန်တော်က ချည်ငင်ရင်း နေခဲ့ပါမယ်”

မိန်းကလေးသည် သားငယ်ကို ချီလျက် ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ စုန်းမကြီးကမူ ထိုအကြောင်းကို မသိဘဲ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ချည်ငင်နေတာ မိန်းကလေးပဲလား”

“ကြွက်က အဖြေပေးလိုက်သည်။”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာဘာရာဂါသည် မီးမွှေးပြီးလျှင် မိန်းကလေးကို ခေါ်ဖို့ ဘဲအတွင်းဝင်လာသည်။ မိန်းကလေးကို မတွေ့သောအခါ ဗျိုင်းများကို ချက်ချင်းခေါ်လိုက်သည်။

“သားငယ်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ခေါ်သွားတယ်၊ သူတို့နောက်ကို အမြန်လိုက်ပြီး ဖမ်းခဲ့ပါ”

သူတို့နောက်မှာ ဗျိုင်းများ မိလာသည်

နို့မြစ်ဆီရောက်လာသောအခါ သူတို့နောက်မှ ဗျိုင်းများ မိလာသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးက အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

“နို့မြစ်ရယ်၊ ဗျိုင်းတွေမမြင်ဖို့ ကျွန်မတို့ကို ဝှက်ထားပါ”

“ဒါဖြင့် နို့နဲ့အတူ ကျောက်ကျောက်ကို သောက်ပါ”

မိန်းကလေးသည် နို့ကို သောက်လိုက်၏။ ထို့အခါ နို့မြစ်သည် ကျောက်ကျောက်မီးနဖူးနေခက်တွင် သူတို့ကို ပုန်းနေစေသည်။

သူတို့ကို မမြင်မတွေ့သောအခါ ဗျိုင်းများ ဖျံသွား၏။

မိန်းကလေးနှင့် သားငယ်သည် ပန်းသီးပင်အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဗျိုင်းများက သူတို့ကို မြင်တွေ့သွား၏။ ဗျိုင်းများ လိုက်လာခဲ့ပြီ။ သူတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ မိန်းကလေးသည် ပန်းသီးပင်အား ကောင်းပန်လိုက်သည်။

“ပန်းသီးရယ် ကျွန်မတို့ကို ဝှက်ထားပါ”

“ဒါဖြင့် ပန်းသီးတစ်လုံးကို စားပါ”

မိန်းကလေးသည် ပန်းသီးကို စားလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းသီးပင်သည် မောင်နှမနှစ်ယောက်အား သစ်ရွက်သစ်ခက်များဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။

ဗျိုင်းများသည် မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားသဖြင့် ရှေ့ဆက်ဖျံသွား၏။

ဗျိုင်းများမရှိသောအခါ မိန်းကလေးသည် သားငယ်ကို ချီးမြှင့် ထွတ်ပြေးခဲ့သည်။ မကြာမီ ဗျိုင်းများက သူတို့ကို မြင်တွေ့ပြန်သဖြင့် တစ်နည်းထိုးလိုက်ခဲ့၏။ မိန်းကလေးသည် ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ပြေးလွှားရင်း ဆီ ရောက်လာသည်။

“မီးဖိုရယ်၊ ကျွန်မတို့ မောင်နှမကို ဗျိုင်းတွေ လိုက်ဖမ်းနေသကဲ့သို့ ဝှက်ထားပေးပါ”

“ရိုင်းစပါး ပေါင်မုန့်ကို စားရင်ငါကူညီမယ်”

မိန်းကလေးသည် ရိုင်းစပါးပေါင်မုန့်ကို စားလိုက်သဖြင့် သူမ၏ မီးဖိုအောက်သို့ ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းစေသည်။

ဗျိုင်းတို့သည် ကောင်းကင်မှ တစစာအော်မြည်လျက် မောင်နှမနှစ်ယောက်အား သဲသဲမဲမဲ ရှာဖွေလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူတို့လက်လျှော့လိုက်ပြီး စုန်းမကြီး ဘာဘာရာဂါထံ ပြန်သွားတော့၏။

မိန်းကလေးသည် မီးဖိုအား နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ အဖေအမေတို့ အိမ်ပြန်မရောက်မီ မောင်နှမနှစ်ယောက်သည် အိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသတည်း။

ပိစိကွေးမလေး

လောကတွင် လူသူတော်ကောင်းတွေ ရှိသလို မကောင်းသူတွေလည်း ရှိကြ၏။

ပိစိကွေးမလေးမှာ မကောင်းသူတို့နှင့် ကြုံတွေ့ရသဖြင့် ကုသိုလ်ကံဆိုးရှာသည်။ သူ့တွင် မိဘမရှိ။ လူတွေတ ဟိုဟာခိုင်း သည်ဟာခိုင်း ခိုင်းကြသည်ကို ခွေလဲလှမတတ် လုပ်ပေးရသည်။ ချည်ငင်ရသည်။ ချည်ရက်ရသည်။ အိမ်အလုပ်များကို လုပ်ရသည်။

သူ့သခင်မတွင် သမီးသုံးယောက်ရှိသည်။ အကြီးဆုံးသမီးကို မျက်တစ်လုံး၊ ဒုတိယသမီးကို မျက်နှစ်လုံး၊ အငယ်ဆုံးသမီးကို မျက်သုံးလုံးဟု ခေါ်၏။

ဆုမီးသုံးယောက်က ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်ဘဲ ခြံဝအနီးမှာ ထိုင်ပြီး လမ်းသွား လမ်းလာများကို ငေးမောကြည့်နေတတ်၏။ ပိစိကွေးမလေးက အင်္ကျီချုပ်၊ ချည်ငင်၊ ချည်ရက်ရသည်မှာ သူတို့အတွက် ဖြစ်ပေမယ့် သူတို့သည် ပိစိကွေးမလေးကို တစ်ခွန်းမှ အကောင်းမမြင်ကြပေ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပိစိကွေးမလေးသည် လယ်ကွင်းထဲထွက်လာပြီး အရောက်ကွက်ကျားရှိသော နွားမကို အဖော်ပြုပွေ့ဖက်ကာ အားပါးတရ ငိုလေ့ရှိသည်။

“ငါ့ကြားမရယ် . . . သူတို့က ကျွန်မကို ရိုက်တယ်။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတယ်။ အစာလဲ ဝအောင် မကျွေးဘူး။ ကျွန်မငိုတာကိုတောင် ငိုသံမကြားချင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မမှာ ဂုန်လျှော်အချိန် ငါးဆယ်ကို

ချည်ငင်ဖို့၊ ချည်ရက်ဖို့၊ အရောင်ချွတ်ဖို့ ပြီးတော့ ချည်လိပ်ဖို့ လုပ်ရတယ်”

နွားမက နှစ်သိမ့်လိုက်သည်မှာ . . .

“ပိစိကွေးမလေးရယ်၊ ငါ့နားရွက်ထဲဝင်ပြီး အခြားနားရွက်က ပြန်ထွက်ခဲ့ပါ။ ဒါဆို နင့်အလုပ်တွေ အလိုလိုပြီးစီးပါလိမ့်မယ်”

ငါ့ကြားမပြောသည့်အတိုင်း ပိစိကွေးမလေးသည် နွားနားရွက်ထဲ ဝင်လိုက်ပြီး အခြားတစ်ဖက်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

အလို . . . ထူးဆန်းလိုက်ပါဘိ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အထည်တစ်ဝပ်မှာ ရက်လုပ်ထားပြီး အရောင်ချွတ်ထားပြီး ခေါက်လိပ်ထားပြီး ဖြစ်နေ၏။

ပိစိကွေးမလေးသည် ချည်လိပ်ကို သခင်မဆီယူသွားသည်။ သခင်မက မြည်တွန်တောက်တီးကာ ချည်လိပ်ကို ယူပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်၏။ သင်းနောက် ဂုန်လျှော်များကို ထစ်မံရက်ဖို့ ခိုင်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် ပိစိကွေးမလေးသည် ငါ့ကြားမထံ လာကာ ငိုကြွေးလေသည်။ သူ့နားရွက်ထဲဝင်ပြီး အခြားတစ်ဖက်က ထွက်ခဲ့သည်။ ရက်လုပ်ပြီးဖြစ်သော ချည်ထုပ်ကို သခင်မဆီ ယူသွားပြန်၏။

တစ်နေ့၌ သခင်မဖြစ်သူသည် သမီးဖြစ်သူ မျက်တစ်လုံးကို ခေါ်ဆိုက်ပြီး . . .

“သမီးကြီးရယ်၊ ပိစိကွေးမလေးကို ကူညီနေသူရှိတယ်။ သူ့ချည်ရက် ချည်လိပ်တဲ့အခါ ဘယ်သူက ကူညီသလဲဆိုတာ တိတိတိတ်ကလေးဆိုက်ကြည့်ချေ” ဟု ခိုင်းလိုက်၏။

ပိစိကွေးမလေး တောထဲသွားသောအခါ မျက်တစ်လုံးသည် နောက်မှ တိတ်တဆိတ်လိုက်သွား၏။ သို့သော် မျက်တစ်လုံးသည် ခိုင်မှာလိုက်သော စကားကို မေ့ပျောက်ကာ နေရောင်ခံရင်း မြက်ခင်း

ပေါ်လဲလျောင်းနေ၏။

ထိုအခါ ပိစိကွေးမလေးက “မျက်လုံးကလေး မှိတ်ကာရယ်၊ အိပ်ပါ တော့လားကွယ်” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

မျက်နှစ်လုံး၏ မျက်စိမှာ မှိတ်သွားကာ မကြာမီ အိပ်ပျော်သွား တော့၏။ ထိုစဉ် ပိစိကွေးမလေးသည် ချည်ငင်၊ ချည်ရက်၊ နေလှန်းပြီး သော ချည်ထည်လိမ်ကို ယူကာ ပြန်ခဲ့၏။

သခင်မသည် သတင်းကို စုံစမ်းမရသဖြင့် ဝုတိယသမီးဖြစ်သူ မျက်နှစ်လုံးကို နိုင်းပြန်၏။

“သမီးလတ်ရယ်၊ ဟို အဖေအမေမရှိတဲ့ ပိစိကွေးမကို ဘယ်သူ ကူညီနေသလဲဆိုတာ စုံစမ်းခဲ့ပါ”

မျက်နှစ်လုံးသည် ပိစိကွေးမလေး တောထဲသွားသောအခါ နောက် မှ တိတ်တဆိတ်လိုက်သွား၏။ ချိုသော် သူလည်း မိခင်မှာလိုက်သော စကားကို မေ့ပျောက်ကာ မြက်ခင်းပေါ်တွင် နေရောင်ခံရင်း အိပ်နေ၏။

ထိုစဉ် ပိစိကွေးမလေးက “မျက်လုံးကလေး မှိတ်ပါကွယ်၊ ကျန် တဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်လဲ မှိတ်ကာ အိပ်ပါ၊ အိပ်ပါ” ဟု ညည်းဆိုလိုက် သည်။

မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ သူ့အိပ်ပျော်နေရာနဲ့ ပိစိကွေးမလေးက ချည်ငင်ချည်ရက် နေလှန်းပြီးသား ချည်ထည်လိမ်တံ ယူခဲ့၏။

မိခင်ကြီးသည် အလွန်စိတ်ဆိုးလျက်ရှိသည်။ တတိယနေ့တွင် အငယ်ဆုံးသမီးကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်စေသည်။ ပိစိကွေး မလေးကိုလည်း ယခင်ကထက် အလုပ်ပိုမိုခိုင်းလိုက်သည်။

မျက်သုံးလုံးသည် ကြိုးခွန်ကစားရင်း လိုက်သွားသည်။ နေက

လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မြက်ခင်းပေါ်တွင် မောမောပန်းပန်းဖြင့် အိပ်နေ တော့သည်။

ပိစိကွေးမလေးက “မျက်လုံးကလေး မှိတ်ပါကွယ်၊ ကျန်တဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်လဲ မှိတ်ကာ အိပ်ပါ၊ အိပ်ပါ” ဟု ညည်းဆိုလိုက်သည်။ သို့သော် ပိစိကွေးမလေးသည် တတိယမျက်လုံးတစ်ဖက်ကို မေ့နေသည်။

မျက်လုံးသုံး၏ မျက်စိနှစ်ဖက်သည် အိပ်ပျော်လျက်ရှိနေသော် လည်း တတိယမျက်လုံးမှာ အားလုံးကို တွေ့မြင်နေ၏။ ထိုမျက်လုံးဖြင့် ပိစိကွေးမလေးသည် နွားနားရွက်ထဲဝင်သွားပုံ၊ အခြားနားရွက်မှ ပြန်ထွက်ခဲပုံ၊ အဆင်သင့်ရက်လုပ်ပြီး ချည်ထည်ထိပ်ကို ယူသွားပုံတို့ကို မြင်ခဲ့သည်။

မျက်သုံးလုံးသည် အိမ်သို့ ရောက်လျှင် မိခင်ကို ပြောပြလိုက်၏။ မိန်းမကြီးသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်သွားကာ နောက်ထစ်နေ၍ ခင်ပွန်း သည်ကို “ငကြားမကို သတ်လိုက်ပါ” ဟု ဆို၏။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အံ့ဩနေပြီး မိန်းမကို ပြောသည်။

“မင်းရှူးနေပြီလား၊ မိန်းမရယ်၊ ငကြားမက လိမ္မာတဲ့ နွားတစ် ကောင်ပါ။ နုပျိုသန်မာနေတုန်းပါကွယ်”

“သူ့ကို သတ်လိုက်ပါ၊ ဘာမှ ထပ်ပြောမနေနဲ့”

နောက်ဆုံး ပြောဆိုမရမှန်းသိသဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် ဓားကို သွေးနေတော့၏။

ပိစိကွေးမလေးသည် ထိုအကြောင်းကို သိသောအခါ လယ်ကွင်း ဆီပြေးလာပြီး ငကြားမကို အသိပေးလိုက်သည်။

“ငကြားမရယ်၊ နင့်ကို သူတို့သတ်ဖို့ ကြံစည်နေပြီ”

“ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ မိန်းမလေးရယ်၊ ငါ့မှာ သလိသာလုပ်ပါ၊ ငါ့ကို

နွားနားရွက်ထဲ ဝင်သွားပုံ၊ အခြားနားရွက်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့ပုံ၊
အဆင်သင့်ရက်လုပ်ပြီး ချည်ထည်လိပ် ယူသွားပုံ
တို့ကို မြင်ခဲ့သည်

သတ်ပြီးတဲ့အခါ ငါ့ရဲ့ အရိုးတွေကို ပဝါနဲ့ထုပ်ပြီး ဥယျာဉ်ခြံထဲမှာ မြေမြှုပ်ထားလိုက်၊ ပြီးတော့ နေ့တိုင်းရေလောင်းပါ။ ငါ့အသားကို မစားဘဲ ငါ့ကို အမြဲသတိရနေပါ။”

သူတို့ နွားမကို သတ်ပြီးသောအခါ ပိစိကွေးမလေးသည် မှာထား သည့်အတိုင်း လုပ်၏။ ထိုနေ့က သူတို့အိမ်တွင် နွားသားစားချက်စားကြ

၏။ သူသည် ဝိုက်ဆာသော်လည်း နွားသားကို မစားဘဲနေသည်။ အရိုး များကို ခြံထဲတွင် မြှုပ်နှံပြီး နေ့စဉ် ရေလောင်း၏။
မကြာမီ နွားရိုးမြှုပ်ထားသော နေရာမှ ပန်းသီးပင်တစ်ပင် ပေါက် လာသည်။

အပင်က ထူးခြားလျက်ရှိသည်။ ပန်းသီးများမှာ ဝိုင်းပြီး အရည် ရွမ်းစို့သည်။ သစ်ကိုင်းတို့က ငွေရောင်အဆင်းရှိပြီး လစ်ရွက်များမှာ ရွှေ ရောင်အဆင်းရှိကြသည်။ အပင်အနီးသို့ ရောက်လာသူတိုင်း ထူး ဆန်းလှသဖြင့် ရပ်မကြည့်ဘဲ သွားသူပရိပေ။

နှစ်၊ လ၊ ရက်တို့သည် မြန်ဆန်စွာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့၌ မျက်တစ်လုံး၊ မျက်နှစ်လုံးနှင့် မျက်သုံးလုံးတို့သည် ဥယျာဉ်ထဲ လမ်းလျှောက်နေစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ လူရွယ်တစ်ယောက်ကို ကုသိုလ်ကံထူးစွာ တွေ့ရှိလိုက်၏။

လူရွယ်က ရုပ်ရည်ချောမောသည်။ သန်မာသည်။ ချမ်းသာ သူဖြစ်သည်။ ဆံပင်မှာ လှပစွာ လိပ်ခွေလျက်ရှိသည်။ ရွမ်းစို့လှသော ပန်းသီးများကို သူမြင်တွေ့လျှင် အပင်အနီးတွင် မြင်းကို ရပ်ပြီး မိန်းကလေးတို့ကို ကျီစယ်လိုက်၏။

“ညီအစ်မတို့ရေ တောဟိုအပင်က ပန်းသီးတစ်လုံးကို ယူလာပေး သူကို ငါလက်ထပ်ပါ့မယ်”

ညီအစ်မသုံးယောက်တို့သည် ပန်းသီးပင်မှ ပန်းသီးကို ခူးဖို့ရာ သို့ထက်ငါ ဦးအောင် ကြိုးစားကြ၏။

သို့သော် အလွန်နိမ့်စွာ သီးနေသော ပန်းသီးတို့မှာ လက်နှင့် အလွယ်တကူ ခူးယူနိုင်ပါလျက် ယခုမှ လေထဲမြင်စွာ မြောက်ဝန်သဖြင့် သူတို့ လက်လှမ်းမမီတော့ပေ။

၁၁၀ လင်းထွန်း

ညီအစ်မတို့က အသီးတွေ ကြွေကျစေဖို့ ပင်စည်ကို လှုပ်ခါသော် လည်း သစ်ရွက်များသာ ဖုံးအောင်ပြီး ကျသဖြင့် သူတို့ကိုယ်ပေါ် ဖုံးအုပ် သွားသည်။ တစ်ဖန် အမင်ပေါ်ထက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သစ်ကိုင်းတို့က သူတို့ဂါဝန်နှင့် ငြိနေသဖြင့် အပေါ်သို့ မရောက်ဘဲ ရှိနေသည်။

သူတို့သည် ပန်းသီးကို ခူးယူဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ လက်များသာ ပွန်းပဲ့ထိခိုက်ကုန်လေသည်။

ပိစိကျွေးမလေးသည် အမင်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ သစ်ကိုင်းတို့သည် အလိုလို နိမ့်ဆင်းလာသဖြင့် ပန်းသီးတို့မှာ သူ့ လက်ထဲရောက်ရှိလေသည်။

ပိစိကျွေးမလေးသည် ပန်းသီးတစ်လုံးကို လှရွယ်အား ပေးလိုက်ရာ လှရွယ်က ကတိစကားအတိုင်း အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်ကာ လက်ထပ်လိုက် နေ၏။ ထိုနေ့မှစပြီး ပိစိကျွေးမလေးသည် စိတ်ဆင်းရဲမှုတို့နှင့် မကြုံတွေ့တော့ ဘဲ တစ်သက်လုံး ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ခဲနေရလေသတည်း။

မောင်နှမနှစ်ယောက်

ရှေးရှေးတုန်းက အဘိုးနှင့် အဘွား လင်မယားတွင် အလိုင်နုဆ တာ ဟူသော သမီးတစ်ယောက်နှင့် အိုင်ပင်နုဆကာ ဟူသော သား တစ်ယောက်တို့ ရှိလေသည်။

အဘိုးနှင့်အဘွားတို့ သေဆုံးလျှင် ကလေးနှစ်ယောက်သည် ကျွေးမွေးမည့်သူမရှိဘဲ တျန်ရစ်ခဲ့၏။

အလိုင်နုဆကာသည် အလုပ်ရှာဖို့ ခရီးထွက်သောအခါ မောင် လေးဖြစ်သူကိုပါ ခေါ်သွားသည်။ ခရီးက ဝေးသည်။ လယ်ကွမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်လာရပြီးနောက် အိုင်ပင်နုဆကာသည် ရေဆာသောကြောင့် “အစ်မ တျန်တော်ရေသောက်ချင်တယ်” ဟု ဆို၏။

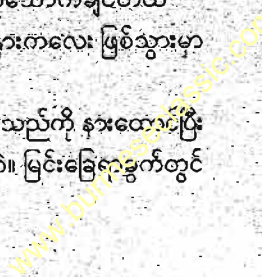
“ခဏလေးစောင့်နေအုံးတယ်၊ မကြာခင် ရေတွင်းရှိတဲ့ နေရာကို ရောက်တော့မယ်”

သူတို့ ဆက်လက်လာခဲ့ရာ နေကလည်း မြင့်လှပြီ။ ပူအိုက်လာ သည်။ တစ်နေရာတွင် နွားခြေရာခွက်အတွင်း ရေတင်လျက်ရှိသော ရေအိုင်ခွက်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့သည်။

“အစ်မရေ ဟိုနွားခြေရာခွက်ထဲက ရေကိုသောက်ချင်တယ်”

“နွားခြေရာခွက်ထဲက ရေကို သောက်ရင် နွားကလေး ဖြစ်သွားမှာ မို့ မသောက်ပါနဲ့ကွယ်”

မောင်လေး အိုင်ပင်နုဆကာက အစ်မပြောသည်ကို နားထောင်ပြီး ခရီးဆက်ထွက်လာ၏။ ခနုကမြင့်ဆဲ။ ပူအိုက်နေဆဲ။ မြင်းခြေရာခွက်တွင်

ရေတင်လျက် ရှိသော ရေအိုင်ခွက်ငယ်တစ်ခုကို သူတို့ တွေ့ပြန်သည်။

“အစ်မရေ၊ ဟို မြင်းခြေရာခွက်ထဲက ရေကို သောက်ချင်တယ်”

“မြင်းခြေရာခွက်ထဲက ရေကို သောက်ရင် မြင်းကလေး ဖြစ်သွားမှာမို့ မသောက်ပါနဲ့ကွယ်”

အိုင်ဗင်နုဆကာသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ခရီးဆက်လက်ထွက်ခဲ့၏။ အတော်ကလေး ခရီးရောက်သည်အထိ နေက မြင့်နေဆဲ။ ပူအိုက်နေဆဲ။ ဆိတ်ခြေရာခွက်အတွင်း ရေတင်လျက်ရှိသည့် ရေအိုင်ခွင်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သည်။

“အစ်မရေ၊ ဟို ဆိတ်ခြေရာခွက်ထဲကရေကို သောက်ချင်တယ်”

အလုပ်ရာမို့ ခရီးထွက်သောအခါ မောင်လေးဖြစ်သူကိုပါ ခေါ်သွားသည်

“ဆိတ်ခြေရာခွက်ထဲက ရေကို သောက်ရင် ဆိတ်ကလေး ဖြစ်သွားမှာမို့ မသောက်ပါနဲ့ကွယ်”

သို့သော် အိုင်ဗင်နုဆကာသည် ရေအလွန်အားနေပြီ။ အစ်မဖြစ်သူ၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲ ဆိတ်ခြေရာခွက်ထဲက ရေကို အပြေးအလွှားသောက်လိုက်တော့၏။ ထိုခဏမှာပင် သူသည် ဆိတ်ကလေး ဖြစ်သွားလေ၏။

အလိုင်နုဆကာ လှမ်းခေါ်လိုက်လျှင် ဆိတ်ဖြူကလေး ဖြစ်သွားသော အိုင်ဗင်နုဆကာ ရောက်လာ၏။ အစ်မသည် ငိုကြွေးရင်း ထိုင်နေ၏။ ဆိတ်ကလေးသည် တဆွဆွ ခုန်ကစားလျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ် ကုန်သည်တစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်းဖြင့် ရောက်လာသည်။

“ဘာကြောင့် ငိုနေတာလဲ မိန်းကလေး”

အလိုင်နုဆကာသည် ထိုသူကို ငိုယိုလျက် အကြောင်းခုံ ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ငါနဲ့ လက်ဆုပ်ပါ။ မင်းအတွက် ရွှေအင်္ကျီ၊ ငွေအင်္ကျီတွေ လေးမယ်။ ဆိတ်ကလေးလဲ တို့နဲ့အတူတူနေပေါ့ကွယ်”

အလိုင်နုဆကာသည် စဉ်းစားပြီးနေသော် ထိုကုန်သည်ကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။ သူတို့ ပျော်ရွှင်စွာ နေကြသည်။ ဆိတ်ကလေးသည် အစ်မနှင့် တစ်ခွက်တည်း အတူစား အတူသောက်ကာ နေသည်။

တစ်နေ့၌ ကုန်သည် ခရီးထွက်နေစဉ် ကဝေမတစ်ယောက် ဖြန့်ခဲနဲ့ ပေါ်လာ၏။ ကဝေမသည် ပြတင်းပေါက်အောက်မှ ဖြေ့၍ အလိုင်နုဆကာကို မြစ်ဆိပ်တွင် ရေချိုးဖို့ မြူဆွယ်ပြောဆို၏။

အလိုင်နုဆကာသည် ကဝေမနောက်မှ မြစ်ဆီလိုက်သွားသည်။ မြစ်ဆီပိတ်သို့ ရောက်လျှင် ကဝေမသည် သူ့ကို ချုပ်နှောင်ပြီး လည်ပင်းတွင် ကျောက်တုံးဆွဲ၍ မြစ်ထဲပစ်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ကဝေမသည် အလိုင်နုဆကာကိုသို့ ရုပ်ပြောင်းပြီး သူ့အဝတ်အထည်တို့ကို ဝတ်ဆင်၍ အိမ်ပြန်ခဲ့၏။ ကဝေမကို မည်သူကမူ မရိပ်မိကြပေ။ ကုန်သည်သည် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သူ့ကို အလိုင်နုဆကာဟုပင် ထင်မှတ်နေ၏။

ဆိတ်ကလေးသာဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို သိသည်။ သူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ဟိုဟိုသည်သည် သွားနေ၏။ ထမင်းမစားမသောက်ဘဲနေ၏။ နံနက်မှ ညနေချိန်အထိ မြစ်အနီးတွင် တစာစာအော်လျက်သာနေသည်။

“အစ်မအလိုင်နုဆကာရေ၊ ရေကူးပြီး မောင်လေးဆီလာခဲ့ပါ”

ထိုအကြောင်းကို ကဝေမသိလျှင် ခင်ပွန်းအား ဆိတ်ကလေးကို သတ်ဖို့ ပူဆာလေသည်။

ကုန်သည်က ဆိတ်ကလေးကို ခင်မင်တွယ်တာနေပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်မကောင်းရှာပေ။ သို့သော် ကဝေမသည် အမြဲပူဆာနေရာ နောက်ဆုံး ကုန်သည်သည် လက်လျှော့ပြီး ဆိတ်ကလေးကို သတ်ပါမည်ဟု ဆိုလေသည်။

ကဝေမသည် မီးပုံကြီးများကို ဖိုနေ၏။ အိုးကြီးများကို ဖိုပေါ်တင်ထားသည်။ ဓားကြီးများကို သွေးလျက်နေ၏။

ဆိတ်ကလေးက သူ့အသတ်ခံရတော့မည်ဟု သိသဖြင့် မွှေးစားအစေ့ဖြစ်သူ ကုန်သည်ကို “ကျွန်တော်မသေခင် မြစ်ဆီပိတ်သွားပြီး နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မြစ်ရေကို သောက်ပါရစေ” ဟု ဆိုသည်။

ကုန်သည်က ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဆိတ်ကလေးသည် မြစ်ဆီပြေးသွားပြီး ကမ်းပေါ်မှ ငြေးဖွဲ့ဖွယ်အော်ခေါ်လေ၏။

“အစ်မ အလိုင်နုဆကာ၊
ရေကူးပြီး မောင်လေးဆီ လာခဲ့ပါ။
မီးပုံကြီး ဖိုနေပြီ၊
အိုးထဲမှာ ရေတွေ ပွက်ပွက်ဆူနေပြီ၊
ဓားသံတွေလဲ တချင်ချင်ကြားနေရပြီ။
မောင်လေးကို သူတို့ သတ်ကြတော့မယ်”
ထိုအခါ အလိုင်နုဆကာသည် ရေထဲမှ ဖြေကြားလိုက်သည်။

“မောင်လေး အိုင်ဗင်နုဆကာ၊
အစ်မလာချင်ပေမယ့် လည်ပင်းမှာ
ကျောက်တုံးနဲ့ ချည်ထားတယ်။
ရေမှော်တွေ ခြေမှာ ရစ်ပတ်နေတယ်၊
ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ရွံ့တွေရှိနေတယ် ကွယ်”
ကဝေမသည် ဆိတ်ကလေးကို လိုက်ရှာ၏။ သို့သော် ရှာမတွေ့သဖြင့် အစေခံဖြစ်သူကို “ဆိတ်ကလေးကို လိုက်ရှာပြီး ငါ့ဆီခေါ်လာ” ဟု စေခိုင်းလိုက်၏။

အစေခံဖြစ်သူသည် မြစ်ဆီလာသောအခါ ဆိတ်ကလေးသည် အနီးအနားတွင် သနားစဖွယ် အော်မြည်နေသည်ကို ကြားသိခဲ့ရ၏။

“အစ်မ အလိုင်နုဆကာ၊
ရေကူးပြီး မောင်လေးဆီ လာခဲ့ပါ။
မီးပုံကြီး ဖိုနေပြီ၊

၁၀၆ လင်းထွန်း

အိုးထဲမှာရေတွေ ပွက်ပွက်ဆူနေပြီ၊
ဓားသံတွေလဲ တချင်ချင် သူကြားနေရပြီ၊
မောင်လေးကို သူတို့ သတ်ကြတော့မယ်”
ရေထဲမှ အသံကိုလည်း သူကြားရပြန်သည်။

“မောင်လေး အိုင်ပင်နုဆကာ၊
အစ်မ လာချင်ပေမယ့် လည်ပင်းမှာ
ကျောက်တုံးနဲ့ ချည်ထားတယ်၊
ရေမှော်တွေ ခြေမှာ ရစ်ပတ်နေတယ်၊
ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ရွှေတွေရှိနေတယ်ကွယ်”

အစေခံသည် အိမ်ထို့ ပြေးလာခဲ့ပြီး သခင်ဖြစ်သူကုန်သည်အား
သူကြားခဲ့ရသော စကားနှင့် ရေထဲမှာ ပြောဆိုသံတို့ကို ပြောလိုက်သည်။
ကုန်သည်သည် လူအချို့ကို ခေါ်သွားကာ မြစ်ဆီလာခဲ့ပြီး ပိုမို
ကွန်ဖြင့် အလိုင်နုဆကာကို ကယ်တင်လိုက်၏။ သူ့လည်ပင်းတွင် ချည်
ထားသော ကျောက်တုံးကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ ရေချိုးသန့်စင်ပေးပြီး
လှပသော အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်စေ၏။

အလိုင်နုဆကာသည် အသက်ပြန် ရှင်လာသောအခါ ယခင်
ထက်ပို၍ ချောမောလှပနေသည်။ ဆိတ်ကလေးသည် အပျော်ကြီးပျော်ကြီး
ကျွမ်းသုံးမတ်ထိုးလိုက်လျှင်ပင် လူကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပြော
လဲကာ အိုင်ပင်နုဆကာ ဖြစ်သွား၏။

ယုတ်မာသော ကဝေမကိုမူ မြည်းအပြီးတွင် ချည်နှောင်ပြီး
မြည်းကို ကွင်းပြင်ဆီ မောင်းထုတ်လိုက်လေသတည်း။

ဖားမင်းသမီး

တိုရှေးရှေး နှစ်များစွာ ကြားခဲ့ချိန်က ဘုရင်တစ်ပါးတွင် သား
တော်သုံးပါး ရှိလေသည်။

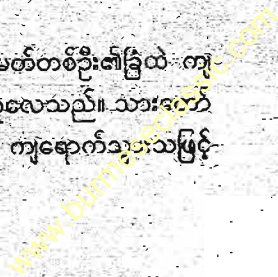
သားတော်များ အရွယ်ရောက်သည့်အခါ ဘုရင်ကြီးက သူတို့ကို
ခေါ်ကာ “ကဲ . . . သားတော်တို့ မင်းတို့ကို အိမ်ထောင်ပြုစေ ချင်ပြီ၊
ဒါမှ ငါမသေမီ ငါ့ပြေးတွေဖြစ်တဲ့ မင်းတို့ရဲ့ သားတော်တွေကို မြင်တွေ့
သွားရမှာပေါ့” ဟု ဆို၏။

သားတော်တွေကလည်း “ကောင်းပါပြီ ဖခင်၊ ကျွန်တော်တို့
အတွက် ဆုတောင်းပေးပေတော့၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ဖက်က
ဘယ်သူတွေ ဖြစ်စေချင်ပါသလဲ” ဟု မေး၏။

“မင်းတို့ရဲ့ လေးမြားတွေကို ယူချေ၊ စိမ်းစိုလှတဲ့ ကုန်းပြင်ဆီ
သွားပြီး မြားတွေ ပစ်လိုက်၊ အဲဒီမြားတွေ ကျတဲ့အရပ်မှာ မင်းတို့ရဲ့ အိမ်
ထောင်ဖက်ကို ရှာလာခဲ့”

ထို့နောက် သားတော်တွေက ဖခင်ကို အရှိအသေပြုပြီးညွတ်ပြီး
လေးမြားတွေ ဆွဲကိုင်လျက် စိမ်းစိုသော ကွင်းပြင်ဆီ သွားကြသည်။ လေထဲ
မြားတွေကို ပစ်လွှတ်လိုက်ကြ၏။

အကြီးဆုံး သားတော်၏ မြားသည် များမတ်တစ်ဦး၏ခြံထဲ ကျ
ချောက်လေရာ ထိုများမတ်၏ သမီးက ကောက်ယူလေသည်။ သားတော်
အလတ်၏ မြားသည် ကုန်သည်တစ်ဦး၏ ခြံထဲ ကျချောက်သွားသဖြင့်
ထိုကုန်သည်၏ သမီးက ကောက်ယူလေသည်။

ဒါပေမယ့် အငယ်ဆုံး သားတော်ဖြစ်သော အိုင်ဗင်မင်းသား၏ မြားသည် မြင့်မားစွာ ရောက်သွားပြီးနောက် မည်သည့်နေရာသို့ ကျရောက် သွားသည်ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။ မြားကို ရှာဖွေ သူထွက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ရွှံ့အိုင်တစ်ခုဆီ ရောက်လာသည်။

ထိုအရပ်တွင် သူ့ဘာကို တွေ့ခဲ့ရသလဲဆိုတော့ သစ်ရွက်တစ်ခု ပေါ် ထိုင်နေသော ဖားမတစ်ကောင်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဖားမ၏ ပါးစပ်တွင် မြားတံကို ကိုက်ချထားသည်။

အိုင်ဗင်မင်းသားက ဆိုလိုက်၏။

“မိရွှေဖားရယ် . . . ငါ့မြားလေးကို ပြန်ပေးပါ”

ထိုဖားမက ပြောသည်မှာ . . .

“ကျွန်မကို လက်ထပ်မယ်ပေါ့နော်”

“ဖားမကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလက်ထပ်မလဲ”

“ဘုရင်ကြီးက မြားကျတဲ့ အရပ်မှာ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရှာခဲ့ဖူး ပြောလိုက်တာပဲ”

အိုင်ဗင်မင်းသားသည် အလွန်စိတ်ပျက်သွား၏။ သို့သော် သူ့ဘာ တတ်နိုင်မည်နည်း။ ထိုဖားမကို ကောက်ယူပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဘုရင်ကြီးက မင်္ဂလာဆောင်ပွဲသုံးခုကို ကျင်းပပြုလုပ်သည်။ သား တော်ကြီးက မျှူးမတ်သမီးနှင့် လက်ထပ်ရသည်။ သားတော်လတ်က ကုန်သည်သမီးနှင့် လက်ထပ်ရသည်။ ကံဆိုးသော အိုင်ဗင်မင်းသားမှာ ဖားမကို လက်ထပ်ရ၏။

တစ်နေ့၌ ဘုရင်ကြီးက သားတော်တို့ကို ခေါ်၍ ပြောဆို၏။

“မင်းတို့ရဲ့ ဇနီးတွေကို ဘယ်သူဟာ အချုပ်အလုပ် ကျွမ်းကျင် သလဲဆိုတာ သိချင်တယ်။ မနက်ဖြန်နံနက်မှာ ငါ့ဇာတွက် အင်္ကျီတစ်ထည်

ကို သူတို့ ချုပ်ခဲ့ရမယ်”

သားတော်တို့က အရိုအသေပြု ဦးညွတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြ၏။

အိုင်ဗင်မင်းသားသည် အိမ်သို့ ရောက်လျှင် အခန်းထောင့်တွင် ထိုင်နေ၏။ သူ့အလွန် ဝမ်းနည်းလျက်ရှိ၏။ ဖားမသည် တဆွဆွခုန်ပြီး မင်းသားအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းနေပါသလဲ အိုင်ဗင်၊ ရှင့်မှာ ဘာပြဿနာ ကြုံတွေ့နေလို့လဲ”

“ဖခင်က မနက်ဖြန်မနက်မှာ သူ့အတွက် အင်္ကျီကို ချုပ်ခဲ့ဖို့ မင်းကို ခိုင်းလိုက်တယ်”

“စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့ အိုင်ဗင်ရယ်၊ သွားအိပ်ချေ၊ အိပ်စက်အနား သူနေရင် အကြံကောင်းရသတဲ့”

ထို့ကြောင့် အိုင်ဗင်မင်းသားသည် အိပ်ရာဝင်လိုက်၏။

ဖားမသည် တံခါးအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး ဖားအရေကို ချွတ်လိုက်လျှင် ပညာရှိ ဗာစီလီဆာနတ်သမီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။ ဗာစီလီဆာ နတ်သမီးသည် နှိုင်းယှဉ်မည့်သူ မရှိလောက်အောင် ချောမောလှပ သူဖြစ်သည်။

ဗာစီလီဆာက လက်ခုပ်တီး၍ စေခိုင်းလိုက်သည်။

“အထိန်းတော်တို့ မနက်ဖြန်နံနက်မှာ ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ဝက်ဆင် နေ့ရိတ် အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ချုပ်ပေးပါ”

နံနက်မိုးလင်းသဖြင့် အိုင်ဗင်မင်းသား ရိုးသောအခါ ဖားမသည် တဆွဆွခုန်၍ ဝင်လာသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်မူ ပိုးထည်ဖြင့် တုတ်ထား သော အင်္ကျီရှိနေ၏။ အိုင်ဗင်မင်းသားလည်း ဝမ်းသာစွာမြင့် ထိုအင်္ကျီ ကို ဖခင်ထံ ယူဆောင်သွား၏။

ဘုရင်ကြီးမှာ အခြားသားတော်နှစ်ပါးဆီမှ အကျီတို့ကို ရရှိထားပြီး ဖြစ်နေ၏။ သားတော်ကြီး၏ အကျီကို ထုတ်ပြသောအခါ ဘုရင်ကြီးက “ဒီအကျီက ငါ့ရဲ့ အစေခံတွေ ဝတ်ဖို့ပဲ သင့်တော်တယ်” ဟု ဆိုသည်။

သားတော်အလတ်၏ အကျီကို ထုတ်ပြသောအခါ ဘုရင်ကြီးက “ဒီအကျီက ငါ့ရေချိုးတဲ့အခါမှာ ဝတ်ဖို့ပဲ သင့်တော်တယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

အိုင်ဗင်မင်းသား၏ အကျီကို ထုတ်ပြသောအခါ ရွှေချည်ငွေချည် တို့ဖြင့် လှပဆန်းကြယ်စွာ ချုပ်ထားသည်ကို မြင်တွေ့သဖြင့် ဘုရင်ကြီးက “ဒီအကျီဟာ အကောင်းဆုံးပဲ သူ့ကို ငါဝတ်ဆင်မယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း အိမ်သို့ ပြန်ကြပြီး သူတို့အချင်းချင်း “ကဲ . . . ငါတို့က အိုင်ဗင်ရဲ့ မိန်းမကို ပြတ်ရယ်ပြုပေမယ့် သူ့မိန်းမက ဖားတော့ မဟုတ်တန်ဘူး၊ ကစေမပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် သားတော်တို့ ခေါ်ပြန်၏။

“မနက်ဖြန်နံနက်မှာ မင်းတို့ရဲ့ ဇနီးတွေကို ပေါင်မုန့်ဖုန်လာစေပါ။ ဘယ်သူက ပိုပြီး ပေါင်မုန့်ကို အကောင်းဆုံးဖုတ်နိုင်သလဲဆိုတာ ငါသိချင်တယ်”

အိုင်ဗင်မင်းသားသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် အိမ်ပြန်လာသဖြင့် ဖားမက မေးလိုက်၏။

“ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းနေပါသလဲ မင်းသား”

“ဘုရင်ကြီးက မင်းကို ပေါင်မုန့်ဖုတ်ဖို့ ခိုင်းလေရဲ့”

“အားမငယ်ပါနဲ့ အိုင်ဗင်၊ သွားအိပ်ချေ၊ အိပ်စက်အနားယူခင် အကြံကောင်းရသတဲ့”

ထိုအခါ အခြားခယ်မတို့က ဖားမကို အရင်တစ်ကြိမ်က လှောင်ပြောင်ခဲ့ဖူးပြီ၊ အခုအကြိမ်မှာတော့ ကြက်ခြံစောင့်မိန်းမကို ဖားမ၏ ပေါင်မုန့်ဖုတ်နည်းကို လိုက်လံချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုစေသည်။

ဖားမက ပါးနပ်သူဖြစ်သဖြင့် သင်းတို့၏ အကြံကို သိနေ၏။ သူသည် ဂျုံကို နယ်ပြီးနောက် မီးဖိုအဖုံးကို ဖွင့်ကာ ဖိုထဲသို့ ဂျုံတိုပစ်သွင်းလိုက်၏။

ကြက်ခြံစောင့် မိန်းမကြီးသည် ချက်ချင်းဆိုသလို အခြားခယ်မနှစ်ယောက်ဆီ ပြန်ခဲ့ကာ သူတွေ့မြင်သည်တို့ကို ပြောပြ၏။ ထိုခယ်မတို့သည် ဖားမ၏ မုန့်ဖုတ်နည်းအတိုင်း ပေါင်မုန့်ကို ဖုတ်ကြ၏။

ထိုစဉ် ဖားမသည် တံခါးအပြင်သို့ ထွက်၍ ဗာစီလီဆာနတ်သမီးအဖြစ် ပြောင်းလဲကာ လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။

“နန်းတွင်းသူတို့၊ အထိန်းတော်တို့ မနက်ဖြန်မနက်မှာ ငါစားသောက်နေကျ နှုည့်ဖြူဖွေးတို့ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို ဖုတ်ပေးပါ”

အိုင်ဗင်မင်းသားနီးသောအခါ စားဖွဲ့ပေါ်တွင် လှပစွာ မြဲလှုပ်ထားသော ပေါင်မုန့်ကို တွေ့လေသည်။ ပေါင်မုန့်ပတ်လည်တွင် ပန်းပွင့်ပုံများ ထူးဆန်းစွာ ပြုလုပ်ထားပြီး အပေါ်တွင် နန်းတော်ပုံကို ကျွမ်းတံခါးများနှင့်တကွ မွမ်းမံထား၏။

အိုင်ဗင်မင်းသားသည် အလွန်ပျော်နေ၏။ ပေါင်မုန့်ကို သေချာစွာ ထုတ်ကာ ဖခင်ထံ ယူဆောင်ခဲ့သည်။ ဘုရင်ကြီးမှာ သားတော်ကြီးတို့၏ ပေါင်မုန့်များကို လက်ခံထားပြီး ဖြစ်၏။ သူတို့၏ ဇနီးတို့သည် ကျွမ်းတံခါးပစ်သွင်းကာ ဖုတ်ကြသဖြင့် ပေါင်မုန့်တို့မှာ မီးသွေးခဲလို ဘူးချစ်နေသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် သားတော်ကြီး၏ မိန်းမပြုလုပ်ခဲ့သော ပေါင်မုန့်

ကို ကြည့်ပြီးနောက် အစေအပါးတို့၏ အခန်းထဲသို့ ယူသွားဖို့ ပြောလိုက်သည်။ သားတော်လတ်၏ မိန်းမပြုလုပ်ပေးသော ပေါင်မုန့်တို့ကိုလည်း ထိုအတူ ယူသွားစေသည်။

သားတော်အထွေးဆုံးပေးသော ပေါင်မုန့်ကိုမူ မင်းကြီးက “ဒါမှ ငါ့အကြိုက်တွေ့တဲ့ ပေါင်မုန့်ဖြစ်ပေတယ်။ သူ့ကို အနားယူရက်လို နေ့မှာ စားဖို့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ” ဟု ချီးမွမ်းလေသည်။

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးသည် နောက်တစ်နေ့တွင် စားသောက်ပွဲကြီးပြုလုပ်မည်ဖြစ်သဖြင့် သားသုံးယောက်အား ဇနီးသည်တို့နှင့် အတူတကွ လာရောက်ကြဟု ပြောလိုက်သည်။

အိုင်ဗင်မင်းသားလည်း ခေါင်းစိုက်စိုက်ဖြင့် အိမ်ပြန်ခဲ့ရသည်။ ဖားမသည် တဆွဆွခုန်၍ လာကာ...

“အံ့အင်... အံ့အင်... ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းနေပါသလဲ အိုင်ဗင်၊ သင့်ရဲ့ ဖခင်က အပြစ်ဆိုစကားပြောလိုက်လို့လား။”

“ဖားမရယ်၊ ငါဝမ်းနည်းနေရတာပေါ့ကွယ်၊ ဖခင်က သားတော်သုံးယောက်ကို ကြင်ရာတော်တွေနဲ့အတူ စားသောက်ပွဲဆီလာဖို့ မှာလိုက်တော့ ငါ့မှာ လှပုံအလယ် မင်းကို ဘယ်လိုခေါ်ထုတ်ပြရမလဲ”

“မိတ်အားမငယ်ပါနဲ့အိုင်ဗင်၊ စားသောက်ပွဲကို ရှင်တစ်ယောက်ထဲ အရင်သွားနှင့်ပါ။ ကျွန်မနောက်မှ လိုက်လာခဲ့မယ်။ တဖုန်းဖုန်းအသံကြားတဲ့အခါ မကြောက်လန့်ဘဲ နေပါ။ လူတွေက မေးမြန်းရင် ကျွန်မ မြင်းရထား စီးပြီး လာနေပြီလို့ ပြောပါ”

ထိုသို့ဖြင့် စားသောက်ပွဲသို့ အိုင်ဗင်မင်းသားတစ်ယောက်တည်း သွားလေသည်။ အစ်ကိုတို့မှာ မိမိတို့မဖားမနှင့်အတူ လာကြသည်။

ခယ်မတို့၏ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးပေါင်ဒါများ လှပစွာ ခြယ်သ

ထားပြီး အဝတ်အထည်ကောင်းများ ဝတ်ဆင်လာသည်။ သူတို့က အိုင်ဗင်မင်းသား ကို ကဲ့ရဲ့နေ၏။

“ဘာကြောင့် မိန်းမကို ခေါ်မလာသလဲ၊ သူ့ကို လက်ကိုင်ပဝါထဲ ထည့်ယူခဲ့မှပေါ့။ ဒီလောက်လှတဲ့ မယားကို ဘယ်မှာ ရှာတွေ့ခဲ့ပါလိမ့်၊ ရွံ့အိုင်တွေဆီက ရှာခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်”

ဘုရင်ကြီးနှင့် သားတော်များ ချွေးမများသည် လှပစွာ ခင်းထားသော ဝက်သစ်ချ စားပွဲကြီးတွင် ထိုင်နေကြ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် တဖုန်းဖုန်းအသံနှင့်အတူ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး တုန်ခါသွား၏။ ဧည့်သည်များမှာ ကြောက်လန့်တကြား ထပြေးကုန်၏။

ထိုအခါ အိုင်ဗင်မင်းသားက ရှင်းပြ၏။

“မကြောက်ကြပါနဲ့ မိတ်ဆွေတို့ ခင်ဗျား၊ အခု ကျွန်တော်ရဲ့ မယားဖားမက မြင်းရထားစီးပြီး လာနေတာပါ”

မြင်းဖြူခြောက်ကောင်ဆွဲသော ရွှေရောင်ရထားသည် နန်းတော်တံခါးဆီ ဆိုက်ကပ်လာပြီး အထဲမှ ဘာစီလီဆာနတ်သမီးသည် ကြယ်ပွင့်များ စီခြယ်ထားသော အဖြူရောင်ပိုးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် ဆင်းလာ၏။ နဖူးပေါ်တွင် တောက်ပသော လင်း၊ ပုံသဏ္ဍာန်ရှိနေရာ သူမသည် နံနက်ခင်းကောင်းကင်မှ ကြက်တစ်ပွင့်ကဲ့သို့ လှပထွန်းလင်းလျက် ရှိသည်။

လောကတွင် အလှဆုံးဟု ခင်ရသော ပညာရှိနတ်သမီးသည် အိုင်ဗင်မင်းသားနှင့် လက်ချင်းချိတ်ကာ ဝက်သစ်ချစားပွဲကြီးထဲ လျှောက်လာသည်။

ဧည့်သည်များသည် စားသောက်ပျော်ရွှင်နေကြ၏။ ပညာရှိနတ်သမီးသည် ဖျော်ရည်ကို သောက်ပြီးနောက် ဖန်ခွက်ထဲမှ အကျွန်ကို ဘယ်

ဘက်အကျီလက်ထဲ သွန်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘဲငန်းအသားကို စားကာ အရိုးတို့ကို ညာဘက်အကျီလက်ထဲ သွန်လိုက်ပြန်သည်။

ခယ်မတို့သည် ပညာရှိ နတ်သမီးလုပ်သည့်အတိုင်း အတုခိုး လိုက်လုပ်ကြ၏။

စားပွဲသောက်ပွဲ ပြုလုပ်ပြီးစီးသောအခါ ကပွဲပြုလုပ်ဖို့ အချိန်ရောက်လာသည်။ နတ်သမီးက လှည့်၍ လှည့်၍ ကံနေပုံကို လူတိုင်း အံ့ဩချီးမွမ်းကြသည်။ သူ့အယ်လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် အလိုလို ရေကန်ကလေးတစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။ ညာလက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြန်လျှင် ငန်းဖြူများ ပေါ်လာပြီး ရေကန်ကလေးတွင် လှပစွာ ကူးခပ်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးနှင့် ဧည့်သည်တို့မှာ အံ့ဩနေကြသည်။

အခြားခယ်မတို့ ကသောအလှည့်ရောက်လာသည်။ ခယ်မတို့သည် သူတို့၏ ဘယ်လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် ဝိုင်အရက်များသာ ထွက်ကျလာသဖြင့် ဧည့်သည်တို့မှာ စွဲစွဲကုန်သည်။ အခြားလက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြန်သည်။ ထိုအခါ ငှက်ရိုးများထွက်လာပြီး အရိုးတစ်ခုက ဘုရင်ကြီး၏ မျက်စိတစ်ဖက်ကို ထိမှန်သွားသဖြင့် ဘုရင်ကြီးသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ထိုခယ်မတို့ကို နှင်ထုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်တွင် အိုင်ငင်မင်းသားသည် အိမ်သို့ တိတ်တဆိတ်ထွက်သွားရာ အိမ်တွင် ဖားအရေခွံကို ကွေ့သဖြင့် မီးပုံထဲလွင့်စစ်လိုက်၏။

ဟာစီလီဆာပညာရှိ နတ်သမီး အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် သူ့ဖားအရေခွံကို လိုက်ရှာ၏။ သို့သော် ရှာမတွေ့ထော့ပေ။ သူသည် ခွဲပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဝမ်းနည်းနေရှာသည်။

“အို . . . အိုင်ငင်မင်း၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ရှင်သာနောက်ထပ် သုံးရက်လောက်စောင့်နေလိုက်ရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အမြဲနေထိုင်

သွားနိုင်ပြီပဲ။ အခုတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ခွဲခွာရတော့မယ်၊ ပြည်ကြီးဆယ်ပြည်ထောင်နဲ့ မြစ်ကြီးကိုးစင်းရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ကျွန်မကို ရှာဖွေပေးတော့၊ အဲဒီမှာ အသက်မသေနိုင်တဲ့ မှော်ဆရာကြီး ကော့ရှီခေရှီလေရဲ့”

ထိုသို့ ပြောရင်းဟာစီလီဆာသည် အညှီရောင်ခိုကလေးအဖြစ် ပြောင်းသွားကာ ပြတင်းပေါက်မှ ပျံသန်းသွားလေ၏။

အိုင်ငင်မင်းသားသည် အတန်ကြာ ငိုကြွေးပြီးနောက် အရပ်လေး မျက်နှာကို ရှိခိုးကာ ဇနီးဖြစ်သူကို ရှာဖွေရန် ခြေဦးတည်ရာ ထွက်လာခဲ့၏။

သူ့ဘယ်လောက်ဝေးသည်အထိ ထွက်ခဲ့သည်မသိပေ။ သူ့ဖိနပ်မှာ ပေါက်ပြဲနေပေပြီ။ အကျီလက်များပင် တံတောင်ဆစ်နေရာ၌ စုတ်ပြဲနေပေပြီ။ ဦးထုပ်မှာလည်း မိုးရေကြောင့် ဆွေးမြည့်ဝပြဲနေ၏။ ထိုသို့ လာခဲ့ရာ အလွန်အိုမင်းသော လူမူကလေးတစ်ယောက်နှင့် ကြုံတွေ့လေသည်။

“မင်္ဂလာရှိသော နေ့ပါ၊ အမောင်လုလင်၊ ဘယ်ဆွားမလို့လဲ၊ ဘာကိုစွဲကြောင့် ရောက်လာသလဲကွယ်”

အိုင်ငင်မင်းသားက သူ့ပြဿနာကို ပြောပြလိုက်၏။

“အို . . . ဘာကြောင့် ဖားအရေခွံကို မီးရှို့လိုက်တာလဲ၊ ဖားအရေခွံကို မင်းက သိမ်းထားဖို့ မလိုဘူး၊ ဖျက်ဆီးဖို့လဲ မလိုဘူးကွယ်။ ဟာစီလီဆာနတ်သမီးဟာ သူ့ဖခင်ထက် ပညာရှိတာမို့ ဖခင်က မုကျေနပ်ဘဲ သူ့ကို ဖားအဖြစ် သုံးနှစ်ပြောင်းလဲထားတာပါကွယ်၊ ခက်ပါပေမဲ့ ဒီတိစ္ဆာကို ငါမကူညီနိုင်ဘူး။ ဒီချည်လုံးနောက်သာ မကြောက်မရွံ့ ကိုလိုက်သွားပေတော့”

အိုင်ငင်မင်းသားသည် လူပုအဘိုးအိုကို ကျေးဇူးတင်ပြောင်းပြောကာ ချည်လုံးလိမ့်သွားရာ နောက်မှ လိုက်ခဲ့၏။ ကွင်းပြင်လစ်ဆီခေရောက်

၁၂၆ လင်းထွန်း

လျှင် ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကို တွေ့သည်။ အိုင်ဗင်က လေးဖြင့် ချိန်ရွယ်သော အခါ ထိုဝက်ဝံသည် လူကဲ့သို့ စကားပြောဆိုသည်။

“ကျွန်တော့ကို မသတ်ပါနဲ့ အိုင်ဗင်၊ တစ်နေ့မှာ ခင်ဗျားကျေးဇူး ပြန်ဆပ်ပါမယ်”

အိုင်ဗင်မင်းသားသည် ဝက်ဝံ၏အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပြီး ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့၏။

ဘဲငန်းတစ်ကောင်သည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ရုတ်တရက် ပျံသန်းသွား သဖြင့် သူက လေးဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ဘဲငန်းဖိုသည် လူကဲ့သို့ စကားကို ဆိုသည်။

“ကျွန်တော့ကို မသတ်ပါနဲ့အိုင်ဗင်၊ ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေ့နေ့ ခင်ဗျားကို ကူညီပါမယ်”

သူသည် ဘဲငန်းဖိုကို မသတ်တော့ဘဲ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့၏။ တစ်ဖန် ယုန်တစ်ကောင်ကို တွေ့ပြန်သည်။ အိုင်ဗင်က လေးကို ချက် ချင်းပြင်လိုက်ရာ ထိုယုန်ကလည်း လူကဲ့သို့ စကားဆို၏။

“ကျွန်တော့ကို မသတ်ပါနဲ့ အိုင်ဗင်၊ တစ်နေ့မှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အကူအညီပေးပါမယ်”

သူသည် ယုန်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ရာ ပင်လယ်ပြာ ကြီးဆီ ရောက်လာ၏။ ကမ်းအနီးတွင် ငါးတစ်ကောင်သည် သေလုမြော ပါးဖြစ်နေ၏။

“အိုင်ဗင်ရေ၊ ကျွန်တော့ကို ဘနားရင် ပင်လယ်ပြာထဲကို ဖမ်းခဲ့ ပေးပါလားဗျာ”

အိုင်ဗင်သည် ငါးကို ရေထဲချပေးကာ ကမ်းခြေအတိုင်း လျှောက်လာသည်။

ရှုရှားရိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၁၂၇

ကြက်ခြေထောက်နှစ်ဖက်ပေါ် ဆောက်ထားသော တဲကလေးတစ်ခုကို တွေ့လေသည်

ချည်လုံးနောက်မှာ ဖြည်းဖြည်းလိုက်လာခဲ့ရာ သစ်တောတစ်ခုဆီ ရောက်ခဲ့ပြီး ကြက်ခြေထောက်နှစ်ဖက်ပေါ် ဆောက်ထားသော တဲကလေးတစ်ခုကို တွေ့လေသည်။ တဲငယ်မှာ ရစ်ပတ်လျက် လည်ငှာ သည်။

“တဲကလေးရယ်၊ အလည်ရပ်ပြီး ခဏနားပါအုံး”

တဲကလေးရပ်သွားသည်။

အိုင်ပင်သည် တဲထဲသို့ ဝင်ခဲ့လျှင် မီးခိုးပြောင်းတိုင်အနီး ထိုင်နေသော ဘာဘာယာဂါကို တွေ့လေသည်။ ထိုစုန်းမကြီးသည် တံမြက်စည်းပုံနှင့် ဆေးကြိမ်လုံးကို လက်ထဲတွင်ထား၏။ စုန်းမကြီးမှာ အရိုးငေါငေါဖြင့် အသက်ကြီးနေပေပြီ။ နှာခေါင်းက ချွန်ပါဘိ။

စုန်းမကြီးက အိုင်ပင်ကို မြင်လျှင် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟိုး . . . ဟိုး . . . သူ့ယေလေးတစ်ယောက်ပါလား။ မင်းထံ ငါမတွေ့ဘူးပါလား။ ငါ့အိမ်ရှေ့ရောက်မှ မင်းရောက်လာမှန်း လူ့အနံ့ကို ရလိုက်တယ်။ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာသလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားလို့လဲ”

အိုင်ပင်မင်းသားက အားကျမခံပေ။

“အရိုးငေါငေါနဲ့ အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော့ကို စားဖို့၊ သောက်ဖို့ ရေချိုးဖို့ နည်းခံပြီးမှ ခင်ဗျားသိလိုတာကို မေးပါလားဗျာ”

ဘာဘာယာဂါသည် သူ့ကို ရေချိုးစေပြီး စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ချကျွေး၏။ အိပ်ရာနေရာကို ပေး၏။ ထိုအခါမှ အိုင်ပင်မင်းသားသည် ဇနီးဖြစ်သူ ဗာစီလီဆာဗညာရီ နတ်သမီးကို ရှာဖွေဖို့ လာခဲ့ကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

“ငါသိပြီ၊ ငါသိပြီ၊ မင်းရဲ့ မိန်းမဟာ အသက်မသေနိုင်ဘဲ ဖော်ဆရာ ကြီး ကော့ရှီခေရဲ့ ပြုစားမှုကို ခံနေရတယ်။ သူ့ကို ကယ်ဆယ်မလွယ် ဘူး။ ကော့ရှီခေရဲ့ အသက်တ အပ်အဖျားမှာ ရှိတယ်။ အဲဒါအပ်ကို ကြည့်ဥတစ်လုံးမှာ ထည့်ထားသတဲ့။ အဲဒီကြက်ဥက ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ ဝမ်းဘဲမက ယုန်ရဲ့ ဝိုက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ ယုန်က ကျောက်သေတ္တာ တစ်ခုထဲမှာတွယ်၊ အဲဒီကျောက်သေတ္တာက မြင့်

လှတဲ့ ဝက်သစ်ချပင် တစ်မင်ပေါ်မှာ တင်ထားတယ်။ အသက်မသေနိုင်တဲ့ ကော့ရှီခေဟာ ကျောက်သေတ္တာကို မျက်စိအောက်က မပျောက်တမ်း စောင့်ကြည့်နေတယ်ကွယ်”

အိုင်ပင်မင်းသားသည် ထိုညတွင် ဘာဘာယာဂါ၏ တဲတွင် တည်းခိုသည်။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ စုန်းမကြီးက မြင့်မားသော ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဆီ လမ်းညွှန်ပြလိုက်သည်။

ခရီးက ဝေးလံသော်လည်း သူ့ရောက် မုန်းမသိရောက်လာခဲ့သည်။ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးပေါ်မှ ကျောက်သေတ္တာကြီးကို ရယူရန်မှာ မလွယ်တူပေ။

ထိုအခါ ဝက်ဝံသည် ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး ဝက်သစ်ချပင်ကြီးကို အမြစ်မှ လှဲဖြိုလိုက်သည်။ အပင်လဲသွားသဖြင့် ကျောက်သေတ္တာကြီးထွက်ကျပြီး အဖုံးပွင့်သွားသည်။

ထိုအခါ ကျောက်သေတ္တာထဲမှ ယုန်သည် အလွန်မြန်ဆန်စွာ ထွက်ပြေးလေသည်။ အိုင်ပင်၏ ယုန်က သူ့ နောက်သို့ အမီလိုက်ကာ ကိုက်စားလေသည်။

ယုန်၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဘဲငန်းမ ထွက်လာပြီး တောင်းကင်ပေါ်သို့ ပျံသန်းသွားပြန်သည်။ အိုင်ပင်၏ ဘဲငန်းမိုက်က ချက်ချင်းလိုက်သွားကာ ထိုဘဲငန်းမကို ထိုးဆိတ်လေရာ အပ်ကို သိမ်းဆည်းထားသော ကြက်ဥသည် အောက်သို့ ကျကာ ပင်လယ်ပြာအောက် နစ်မြုပ်သွား၏။

ထိုအခါ အိုင်ပင်မင်းသားသည် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးနေလေသည်။ ပင်လယ်ပြာအောက်မှ ကြက်ဥကို ဆယ်ယူဖို့ မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ သို့သော် ငါးသည် ပါးစပ်တွင် ဘဲဥကို ငုံ့ကာ ချက်ချင်းပင် ရောက်ရှိလာသည်။

၁၃၀ လင်းထွန်း

အိုင်ငင်မင်းသားသည် ကြက်ဥကို ဖောက်ပြီး အထဲမှ အပုပ်ကို ချိုးလေသည်။ အပုပ်ကို ကွေးလေလေ မှော်ဆရာကြီးကော့ရှိုခေသည့် လူး လွန်အော်ဟစ်လေလေ ဖြစ်နေသည်။ မှော်ဆရာကြီးမှာ ဘာမှ မလုပ်နိုင် တော့ဘဲ လဲကျဆေးဆုံးသွားလေ၏။

မှော်ဆရာကြီး၏ ဖြူဖွေးစွာ ရှိနေသော ကျောက်နန်းတော်ဆီ အိုင်ငင်ရောက်သွားသောအခါ ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော်သည် အခန်း ထဲမှ ဝမ်းသာစွာ ပြေးထွက်လာသည်။

အိုင်ငင်မင်းသားနှင့် ဗာစီလီဆာ ပညာရှိသမီးတော်တို့သည် တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် အသက်ထက်ဆုံး ဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်သွားကြလေသတည်း။

ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော်

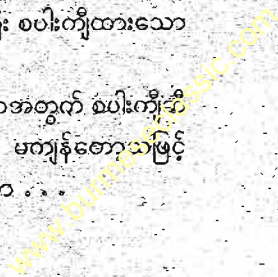
လယ်သမားတစ်ယောက်၏ လယ်တွင် စပါးများ အလွန်စိုက်ပျိုး ဖြစ်ထွန်းခဲ့သည်။ စပါးစည်းများကို လှည်းဖြင့် အိမ်သို့ ယူဆောင်၍ ငယ်လင်းနယ်ကာ စပါးကိုထဲ အပြည့်ထည့်ထားသည်။ သူ့တွင် စပါးများစွာ နေပြီမို့ “ငါ့အဖို့ ပူစရာမလိုတော့ဘူး” ဟု ကျေနပ်အားရလျက် ရှိသည်။

ကြွက်တစ်ကောင်နှင့် စာကလေးတစ်ကောင်သည် ထိုလယ်သမား ၏ စပါးတို့သို့လာပြီး စပါးများကို တစ်နေ့လျှင် ငါးကြိမ်မျှ တစထပြ သောကံက ကြွက်သည် ကြွက်တွင်းသို့သော်လည်းကောင်း၊ စာကလေး သည် အသိုက်သို့သော်လည်းကောင်း ပြန်ကြသည်။ သုံးနှစ် သုံးမိုးကြာမျှ ခုတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်လျက် အတူစားသောက်နေသည်။

သုံးနှစ်ကာလကြာညောင်းသောအခါ စပါးများမှာ သူတို့ သဘောတတ်သဖြင့် တုန်ခါနီးလေပြီ။ နောက်ထပ် အနည်းငယ်မျှသာ တုန်တော့သည့်မို့ ကြွက်က စာကလေးထက် လက်ဦးယူဖို့ ဆုံးဖြတ် တတ်၏။

လက်ကျန်စပါးများကို သူတစ်ယောက်တည်း လိုချင်နေသည်။ သို့သော် ကြွက်သည် ကြမ်းပြင်ကို ကိုက်ဖောက်ပြီး စပါးတို့ထားသော ဆန်းမှ စပါးများကို ခိုးထုတ်သွားသည်။

နံနက်ဦးလင်းလျှင် စာကလေးသည် မနက်စာအတွက် စပါးတို့ကို ခိုဆန်းလာသည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ စပါးတစ်စေ့မျှ မကျန်တော့သဖြင့် သူ့နံဆာလောင် နေသည်။ သူက စဉ်းစားသည်မှာ . . .

“ကြွက်စုတ်က ငါ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူတို့ရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ ခြင်္သေ့မင်းဆီး သွားပြီး တိုင်တန်းရကောင်းမလား၊ သူက တရားဆုံးဖြတ်ပေးမှာ မူချပဲ”

ထိုသို့ဖြင့် ခြင်္သေ့မင်းထံ သူပျံသွားသည်။

“တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ဘုရင်ခြင်္သေ့မင်းခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျား ရဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နဲ့အတူ ပေါင်းဖက်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်အိုးတည်းစား၊ တစ်ရေတည်းသောက် သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စပါးကျိုမှာ စပါးတွေ ကုန်ခါနီးအချိန်ရောက်တော့ သူဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် ကလိမ်ကျသွားတယ်။ စပါးကျိုကြမ်းမှာ အပေါက်ဖောက်ပြီး စပါးတွေကို ခိုးထုတ်သွားလို့ ကျွန်တော် ငတ်မူးနေပါပြီ။ ကျေးဇူး ပြုပြီး ဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ပေးပါ။ ခြင်္သေ့မင်းထံ တရားမဆုံးဖြတ်ပေးရင် ကျွန်တော်တို့ ငှက်တွေရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ လင်းယုန်မင်းထံ တရားအဆုံး အဖြတ်ကို တောင်းခံရပါလိမ့်မယ်”

“မင်းလို ငှက်တစ်ကောင်ကို လက်သင့်ခံပြီး တရားမဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး။ ဒီနေရာက ထွက်သွားပါ”

ထိုသို့ဖြင့် စာကလေးသည် လင်းယုန်မင်းထံ ရောက်ရှိလာသည်။ လင်းယုန်မင်းကို ကြွက်သည် သူ့အပေါ် ကလိမ်ကျစရာကဲ့သို့ပုံ ခြင်္သေ့မင်းက သူ့လူ့ဘက် ဘက်လိုက်ပြီး မသိချင်ဟန်ဆောင်နေပုံတို့ကို တိုင်တန်းလေသည်။

ထိုစကားကြောင့် လင်းယုန်မင်းသည် အလွန်ဒေါသထွက်ကာ ခြင်္သေ့မင်းထံ စာတစ်စောင်ရေးပြီး ချက်ချင်းပို့စေလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ခင်ဗျားတို့ တိရစ္ဆာန်တွေ အားလုံးကို စစ်မြေပြင်ဆီ ခေါ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်လဲ ငှက်တွေအားလုံးကို စုရုံးပြီး ခင်ဗျားနဲ့ စစ်ခင်

လာခဲ့မယ်”

ခြင်္သေ့မင်းသည် ခရာဖြင့် အချက်ပေးကာ တိရစ္ဆာန်အပေါင်းကို စစ်တိုက်ရန် ချီတက်စေသည်။ များပြားလှသော တိရစ္ဆာန်တို့သည် စစ်မြေပြင်ဆီရောက်လာလျှင် လင်းယုန်မင်း၏ တောင်ပံတပ်သားတို့ သည် ကောင်းကင်ပေါ်မှ တိမ်ပြင်ကြီးသဖွယ် ပေါ်ပေါက်လာပြီး ထိုးဆိတ်ကြ၏။

စစ်ပွဲကား ကြောက်ခန်းလိလိ မြင်းထန်လျက်ရှိသည်။ သုံးနာရီမျှကြာလျှင် လင်းယုန်မင်း၏ စစ်တပ်က အနိုင်ရလိုက်ပြီး ရန်သူတို့မှာ အတုံးအရုန်းသေဆုံးကုန်သည်။

ထို့နောက် ငှက်များကို ပြန်စေလိုက်ပြီး လင်းယုန်မင်းလည်း တောနက်ကြီးထဲ ပျံသွားတော့သည်။ သူ့တွင် ဒက်ရာရခဲ့သည်မို့ သွေးများ ယိုစီးကာ အားအင်ကုန်ခန်းလျက် ရှိသည်။ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးပေါ်တွင် ပြန်လည်ကျန်းမာလာစေဖို့ ဆေးဝါးရှာဖွေကုသနေ၏။

ကာလအတော်ကြာလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကုန်သည်လင်းမယားသည် ကလေးမရရှိဘဲ သားသမီးကို လိုချင်တောင့်တလျက်ရှိ၏။ တစ်မနက်တွင် ကုန်သည်က ဇနီးဖြစ်သူကို ပြောပြသည်။

“ငါ့ညက အိမ်မက်တစ်ခုမက်တယ်။ အိမ်မက်ထဲမှာ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ငါတို့နဲ့အတူ လာနေတယ်။ ဒီငှက်ကြီးဟာ နွားတစ်ကောင်နဲ့ ရေတစ်စည်ကို တစ်ခါထဲစားနိုင်တယ်။ သူ့ကို နှင်ပေးမယ့် မရလို့ ငါတို့ ဆက်ပြီး ကျွေးမွေးထားရတယ်တဲ့”

ထိုသို့ပြောပြတာ သူသည် စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဆိုသလို ဘောထဲသို့ အလည်ထွက်ခဲ့၏။ တောနက်ဆဲရောက်လျှင် လင်းယုန်မင်း နားခိုလျက်ရှိသော ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဆီ ရောက်လာသည်။

လင်းယုန်မင်းကိုမြင်လျှင် ပစ်မည်ဟု လေးဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်၏။
“မပစ်ပါနဲ့ဗျာ ကျွန်တော်သေဆုံးခဲ့ရင် ခင်ဗျားအဖို့ ဘာအတံ့ ရှိမှာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆီမှာ သုံးနှစ်၊ သုံးလနဲ့ သုံးရက် ကျွေးမွေး ထားပါ။ ကျွန်တော်ကျန်းမာလာတဲ့အခါ ခင်ဗျားကို ရက်ရက်ရောရော ဆုချပါ့မယ်”

ကုန်သည်သည် လေးကို ပြန်မြှောက်ကိုင်လိုက်၏။
“မင်းလို လင်းယုန်ငှက်က ဘာကို ဆုချနိုင်မှာလဲ”
ငှက်မင်းက တစ်ဖန် တောင်းပန်သည်။

ကုန်သည်က တတိယအကြိမ် လေးကို ချိန်ရွယ်သောအခါ လင်းယုန်မင်းလည်း တတိယအကြိမ် ဆိုပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆီမှာ သုံးနှစ်၊ သုံးလနဲ့ သုံးရက် ကျွေးမွေး ထားပါ။ ကျွန်တော်ကျန်းမာလာတဲ့အခါ ခင်ဗျားကို ရက်ရက်ရောရော ဆုချပါ့မယ်”

ထိုသို့ဖြင့် ကုန်သည်သည် သူ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်၏။ ငှက်ကိုလည်း အိမ်သို့ ခေါ်သွားသည်။

အိမ်သို့ ရောက်လျှင် နွားမတစ်ကောင်ကို သတ်လိုက်၏။ ပျားနှင့် စည်တစ်စည်ကို ချပေး၏။ ထိုမျှအစာမှာ လင်းယုန်ငှက်အတွက် ရက်ပတ်စွာ စားသောက်ရလိမ့်မည်ဟု သူထင်မှတ်နေသော်လည်း လင်းယုန်မင်းသည် နွားတစ်ကောင်နှင့် ပျားရည်တစ်စည်ကို တစ်ခါတည်းဖြင့် သောက်ပစ်လိုက်၏။

အိမ်တွင် ရှိသမျှတို့မှာ ကုန်ခန်းလာပြီမို့ လင်းယုန်မင်းက ဆိုသည်။
“လယ်ကွင်းဆီသွားရင် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင် ငြိမ်သေဆုံးနေတာကို တွေ့လိမ့်မယ်။ သူတို့ရဲ့ သားရေကို ခွာယူပြီး ခြေ

သွားရောင်းချပါ။ သားရေတွေက အဖိုးတန်တာကြောင့် ရလာတဲ့ ငွေတွေကို ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် စားစရာတွေ အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ဝယ် ခြမ်းစားသောက်နိုင်မှာပါ”

ကုန်သည်သည် လယ်ကွင်းဆီ သွားကြည့်သောအခါ ထိခိုက်ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးနေသော ကျွဲနွားများစွာကို တွေ့လေ၏။ သူသည် အရေခွံတို့ကို ခွာယူပြီး ဈေးတွင် သွားရောင်းချရာ ငွေများစွာ ရရှိသည်။

တစ်နှစ်ဟူသော ကာလမှာ ကုန်လွန်ခဲ့လေပြီ။ တစ်နေ့၌ လင်းယုန်မင်းက သူ့သခင်ကို အရင်က သူ့နေသော ဝက်သစ်ချပ်ကြီး ဆီခေါ်သွားပါဟု ဆိုသည်။ ကုန်သည်သည် မြင်းလှည်းကို တပ်ဆင်ပြီး လင်းယုန်မင်းအား တောထဲသို့ ခေါ်သွား၏။

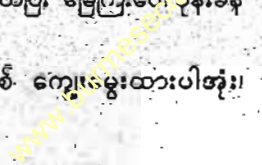
လင်းယုန်မင်းသည် ကောင်းကင်အမြင့် ဆီသို့ ပျံသွားပြီး တစ်ရှိန်ထိုးဆင်းသက်ကာ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ထိုးဆိတ်လိုက်သည်။ သစ်ပင်သည် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားလေသည်။

“မဖြစ်သေးဘူး ကုန်သည်ကြီးရေ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ခွန်အားတွေ ကောင်းကောင်းပြန်မရရှိသေးဘူး။ နောက်ထပ် တစ်နှစ်ကျွန်တော့်ကို ကျွေးမွေးထားပါအုံး”

ထိုသို့ဖြင့် ဒုတိယတစ်နှစ် ကုန်လွန်လာသည်။

လင်းယုန်မင်းသည် ကုန်သည်ကို တောထဲသို့ ပို့ခိုင်းပြန်သည်။ လင်းယုန်မင်းသည် တစ်ဖန် ကောင်းကင်တိမ်တိုက်ထဲသို့ ပျံသွားပြီး အရှိန်ဖြင့် ထိုးဆင်းလာသည်။ ယင်းနောက် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တအား ထိုးသတ်လိုက်သည်။ ထိုအပင်သည် ထက်ပိုင်းကြီးပြတ်ပြီး မြေကြီးပေါ် ဥန်းခနဲ လဲသွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ်တစ်နှစ် ကျွေးမွေးထားပါအုံး။

ကျွန်တော်ရဲ့ ခွန်အားတွေ လျော့နည်းနေတုန်းပဲ” ဟု လင်းယုန်မင်းက ဆိုသည်။

သုံးနှစ်၊ သုံးလနှင့်သုံးရက် ကြာညောင်းခဲ့သည်။

ထိုအခါမှ လင်းယုန်မင်းက ဤသို့ ပြောသည်။

“ကဲ . . . ကျွန်တော်နေတဲ့ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဆီ ခေါ်သွားပါ ခင်ဗျား”

ကုန်သည်က ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဆီ ခေါ်သွားသည်။ လင်းယုန်မင်းသည် ယခင်ကထက် ပို၍ မြင့်မားအောင် ပျံသန်းပြီးနောက် အမြင့်ဆုံး ဝက်သစ်ချပင်ကြီးကို ထိုးဆိတ်လိုက်ရာ အပင်ကြီးသည် အပေါ်ပိုင်းမှ အမြစ်ထိ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကြေမှုသွားကာ တစ်တောလုံးတုန်ခါ သွားသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ကုန်သည်ကြီးရေ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ အင်အားတွေ အရင်လိုပဲ ပြန်ရရှိနေပါပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ မြင်းပေါ်က ဆင်းခဲ့ပြီး ကျွန်တော့ ကျောပေါ် တတ်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်နေတဲ့ အိမ်ကိုရောက်မှ ခင်ဗျားရဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်မှုအတွက် ဆုချရမယ်”

လင်းယုန်မင်း၏ ကျောပေါ်သို့ ကုန်သည်တက်ပြီးသောအခါ လင်းယုန်မင်းသည် ပင်လယ်ပြာကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သန်းကာ ပျံသွား၏။

“ပင်လယ်ပြာကြီးကို ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ကြီးမားသလဲ”

“လှည်းဘီးလောက်ပဲ မြင်ရတော့တယ်”

လင်းယုန်မင်းက သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့စေရန်အတွက် ကိုယ်ဝေါ်မှ ခါချလိုက်၏။ ကုန်သည်သည် လင်းယုန်မင်း၏ ကျောပေါ်မှ ကျသွားသည်။ သို့သော် သူပင်လယ်ထဲ မရောက်မီ ပြန်ကယ်ဆယ်ကာ ပို၍ မြင့်မားစွာ ပျံသွား၏။

“ပင်လယ်ပြာကြီးကို ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ကြီးမားသလဲ”

“ကြက်ဥတစ်လုံးစာလောက်ပဲ မြင်ရတော့တယ်”

လင်းယုန်မင်းသည် သူ့ကို တိုယ်ပေါ်မှ ခါချလိုက်သည်။ သင်းနောက် ပင်လယ်ထဲကျမသွားမီ ပြန်ကယ်ဆယ်ကာ ပို၍ မြင့်မြင့်ပျံ သွားလေသည်။

“ပင်လယ်ပြာကြီးကို ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ကြီးမားသလဲ”

“ဘိန်းပွင့်ရဲ့ အစေ့လောက်ပဲ မြင်ရတော့တယ်”

လင်းယုန်မင်းသည် တတိယအကြိမ် သူ့ကို ကျောပေါ်မှ ခါချလိုက်၏။ တစ်ဖန်ပင်လယ်ထဲ သူ့ကျမသွားမီ ပြန်ကယ်ဆယ်ကာ “ခုလောက်ဆို သေရမှာကို ခင်ဗျားကြောက်တတ်ပါပြီလေ” ဟု ဆိုသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်သေရမှာကို ကြောက်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ကျွန်တော့ကို လေးနဲ့ ချိန်ရွယ် ခဲ့သလဲ”

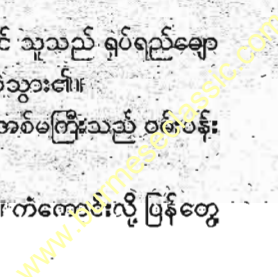
ထိုသို့ ဆုံးမပြီးလျှင် လင်းယုန်မင်းသည် ကုန်သည်အား ပင်လယ် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကြေးနီနန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။

“ကြေးနီနန်းတော်မှာ ကျွန်တော့အစ်မကြီးနေတယ်။ ကျွန်တော် တို့ဟာ သူ့ဆီနည်းနည်းအဖြစ် သွားရောက်မှာမို့ သူက လက်ဆောင် ဝစွည်းတွေပေးလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မယူဘဲ ကြေးနီသေတ္တာကို ပဲ လိုချင်တယ်လို့ ပြောပါ”

ထိုသို့ ပြောရင်း မြေကြီးပေါ်နားလိုက်လျှင် သူသည် ရုပ်ရည်ချော မောသော လှလင်တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။

နန်းတော်ထဲ သူတို့ ဝင်ရောက်လာလျှင် အစ်မကြီးသည် ဝမ်းပန်း တသာ ကြိုဆိုလေသည်။

“အို . . . မောင်လေး လာလည်သလား၊ ကံကောင်းလို့ ပြန်တွေ့

၁၃၈ လင်းထွန်း

တာပဲ။ မောင်လေးကို မတွေ့ဘဲ သုံးနှစ်သုံးမိုးကြာပြီဆိုတော့ သေဆုံးပြီထင်နေတာ။ မောင်လေးတို့ကို ဘာလက်ဆောက်ပေးရကောင်းမလဲ။ အဲ... ဘာလက်ဆောင်ကို လိုချင်သလဲ”

“ကျွန်တော်က မိသားစုတစ်ယောက်ပဲဟာ။ ကျွန်တော့ကို ပေးမပေးပါနဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ပါလာတဲ့သူက ကျွန်တော့ကို သုံးနှစ်လုံးက ကျွေးမွေးခဲ့တာမို့ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ဒါကြောင့် ပေးစရာမရှိဘူးဆိုတာ သူ့ကိုသာပေးပါ”

အစ်မကြီးက သူတို့ကို ကောင်းမွန်လှပစွာ ခင်းကျင်းထားသော ဝက်သစ်ချားပွဲကြီးတွင် ထိုင်စေပြီး စားကောင်းသောက်ဖွယ်များဖြင့် နေခံလေသည်။ ထို့နောက် လုံခြုံလှသော အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်ဆောင်ကာ ကျောက်မျက်ရတနာများကို ပြသပြီး ပြောလေသည်။

“ဒီရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ရတနာတွေကို အသင်အလိုရှိသလောက် ယူပေတော့”

“ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ရတနာတွေကို ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး။ ကြေးနီသေတ္တာကိုပဲ ပေးပါ”

“ကြေးနီသေတ္တာကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး”

လှလင်ပျိုသည် အစ်မကြီး၏ ငြင်းဆိုမှုကြောင့် စိတ်ဆိုးပြီး ယင်းယုန်ငှက်အဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ကာ တူန်သည်ကို ကျောပေါ်တင်လှပျံသွားလေသည်။

“မောင်လေး... မောင်လေး ပြန်လာခဲ့ပါကွယ်။ ကြေးနီသေတ္တာကို ပေးပါမယ်”

“အခုမှ ပေးချင်မနေနဲ့တော့”

အဝေးဆီရောက်လျှင် လင်းယုန်မင်းက ဆိုသည်။

ရုရှားရိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၁၃၉

“တူန်သည်ကြီးရေ... အနောက်ဘက်နဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ဘာတွေရသလဲ”

“အနောက်ဘက်မှာ မီးလောင်နေတာ မြင်ရပြီး အရှေ့ဘက်မှာ ပန်းပွင့်ကြီးကို တွေ့ရတယ်”

“မီးလောင်နေတာက ကြေးနီနန်းတော်ပဲ။ ပန်းပွင့်ကြီးကို တွေ့ရတာက ငွေနန်းတော်ရှိတဲ့ နေရာပဲ။ ဒီငွေနန်းတော်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ အစ်မလတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ဆီနည်းသည်အဖြစ် သွားလည်မှာမို့ သူက လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ပေးလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ မယူဘဲ ငွေသေတ္တာကိုသာ လိုချင်တယ်လို့ ပြောပါ”

ငွေနန်းတော်ကြီးဆီ ရောက်လျှင် လင်းယုန်မင်းသည် မြေကြီးကို တောင်ပုံဖြင့် ပုတ်လိုက်ရာ ချောမောလှပသော လှလင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။

“ဟို... မောင်လေး၊ ဒီတို ဘယ်လိုရောက်လာသလဲ။ မင်းဘယ်ပျောက်နေခဲ့သလဲကွယ်။ မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီပဲ။ အင်း မင်းအတွက် ဘာလက်ဆောက်ကို ပေးရမှာပါလိမ့်”

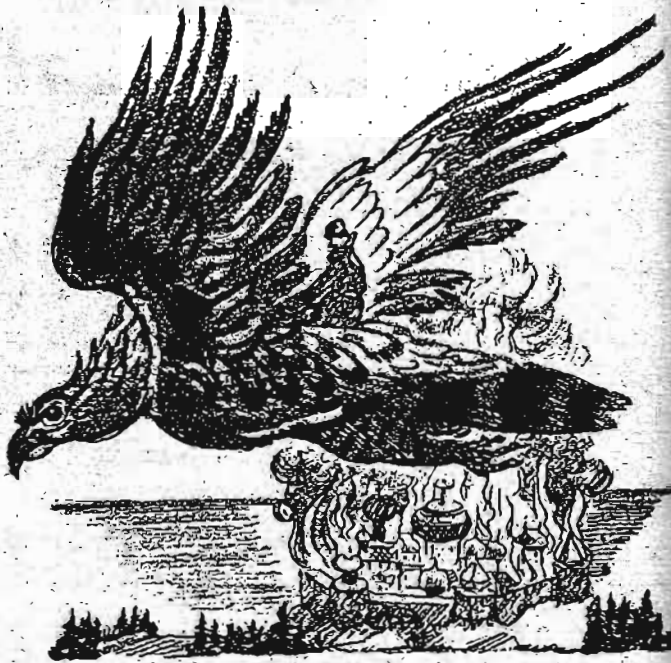
“အစ်မလတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်က မောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဧည့်သည်ကိုသာ ဧည့်ခံပါ။ သူက ကျွန်တော့ကို သုံးနှစ်သုံးမိုးကျွေးမွေးခဲ့တယ်”

ထိုအခါ အစ်မလတ်က ကောင်းမွန်စွာ ခင်းကျင်းထားသော ဝက်သစ်ချားပွဲကြီး၏တွင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များချကာ ကျွေးလေသည်။ ယင်းနောက် လုံခြုံလှသော အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်ဆောင်ကာ ကျောက်မျက်ရတနာများကို ပြသပြီး...

“ဒီရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေကို သင်ကြိုက်သလို ယူနိုင်ပါတယ်”

“ဒီရွှေ ငွေ၊ ရတနာတွေကို ကျွန်တော်မလိုချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ငွေသေတ္တာကိုသာပေးပါ”

“ဟယ် . . . ဘယ်နှယ် ပြောလိုက်တာလဲ၊ ငွေသေတ္တာကို ဘယ် တော့မှ မရနိုင်ဘူး”

မီးလောင်နေတာက ကြေးနီနန်းတော်ပဲ

မောင်လေးဖြစ်သူသည် ထိုစကားကြောင့် စိတ်ဆိုးလျက် လင်းယုန် အဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ကာ ကုန်သည်ကို ကျောပေါ်တင်ခေါ်သွားလေ၏။

“မောင်လေးရေ . . . ပြန်လာခဲ့ပါ၊ ငွေသေတ္တာကို ပေးဖို့ မငြင်းတော့ပါဘူး”

“အခုမှ ပေးချင်နေလို့ အလကားပဲ”

လင်းယုန်မင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို အမြင့်သို့ ဖျံတက်သွားလေ သည်။

“ကုန်သည်ကြီးရေ . . . အနောက်ဘက်နဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ဘာတို့ တွေသလဲ”

“အနောက်ဘက်မှာ မီးလောင်နေတာကို မြင်ရပြီး အရှေ့ဘက်မှာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်ကြီးလို့ မြင်ရတယ်”

“မီးလောင်တာက ငွေနန်းတော်ကြီးပဲ၊ အရှေ့ဘက်မှာ ပြုံးပြုံးပြက် ပြက်တွေ့ရတာက ရွှေနန်းတော်ကြီး ဖြစ်တယ်။ ရွှေနန်းတော်မှာ ကျွန်တော့် ရဲ့ အစ်မငယ်နေတယ်။ သူ့ဆီ အလည်သွားတဲ့အခါ လက်ဆောင်ပစ္စည်း တွေ ပေးလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုမှ မယူဘဲ ရွှေသေတ္တာကိုဆွဲ လိုချင် ကြောင်းပြောပါ”

လင်းယုန်မင်းသည် ရွှေနန်းတော်ဆီ ရောက်သောအခါ ချော မော့လှပသော လှလင်အဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

အစ်မငယ်က “အို . . . မောင်လေး၊ ဒီကို ဘယ်နှယ်ရောက်လာ တာလဲ၊ မင်းနောက်မှလာတာကြာပြီ၊ ဘယ်များသွားနေသလဲ၊ မောင်လေး ဘာတို့ အလိုရှိသလဲကွယ်” ဟု ဆိုသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော်က မိသားစု တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ရဲ့ မိတ်ဆွေကိုသာ နှုတ်ဆက်ပါ။

သူက ကျွန်တော့်ကို သုံးနှစ်သုံးမိုးလုံး စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးခဲ့တယ်”

အစ်မငယ်က သူ့ကို ခမ်းနားစွာ ခင်းကျင်းထားသော ဝတ်သစ်ချ
စားပွဲတွင် ထိုင်စေသည်။ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေး၏။ ထို့နောက်
ကုန်သည်တို့ ခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော အခန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်
သွားကာ အဖိုးတန် ရွှေငွေရတနာများကို ယူပါဟု ဆိုသည်။

“ဒါတွေကို တစ်ခုမှ မလိုချင်ပါဘူး။ ရွှေသေတ္တာကိုပဲ လိုချင်
ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပေးပါမယ်။ ဒီရွှေသေတ္တာကို ရတနာတစ်ပြား
ရှင်ကုသိုလ်ကံကောင်းလိမ့်မယ်။ ကျွန်မရဲ့ မောင်လေးကို သုံးနှစ်လုံးလုံး
ကျွေးမွေးတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ရွှေသေတ္တာကို ပေးဖို့ မပြင်းပါဘူး”

ကုန်သည်သည် ရွှေနန်းတော်တွင် ရက်အတန်ကြာ ကောင်းမွန်
စွာ စားသောက်နေထိုင်ပြီးနောက် ခွဲခွာဖို့ အချိန်ရောက်လာသည်။

“အိမ်ကို ချောချောမောမော ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ရွှေသေတ္တာကို အိမ်ရောက်မှ ဖွင့်ကြည့်ပါ” ဟု လင်းယုန်မင်း
က မှာကြားလိုက်၏။

ကုန်သည်သည် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ ခရီးက ဝေးလှသဖြင့် လမ်းခု
လတ်တွင် နတ်ဆိုးကြီးပိုင်သော မြေပိုင်နက်၌ နားခိုမိ၏။ ရွှေသေတ္တာကို
တစ်လမ်းလုံးယူခဲ့ရသည်မို့ အထဲတွင် ဘာများ ရှိပါလိမ့်မလဲဟု သိချင်
နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ခမ်းနား
ကြီးကျယ်သော နန်းတော်ကြီးတစ်ဆောင်သည် ရွှေသေတ္တာထဲမှ ထူးဆန်း
စွာ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ နန်းတော်ကြီးထဲတွင် အလုပ်အကျွေး
အခြွေအရံများလည်း ရှိနေကြသည်။

“ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ သခင်၊ အလိုရှိတာကို ပြောပါ”

ကုန်သည်က စားစရာသောက်စရာများ ယူခဲ့ဖို့ ပြောသည်။
သူသည် စားဆောက်ပြီးစီးသောအခါ အိပ်မောကျသွားလေသည်။

နတ်ဆိုးကြီးက သူပိုင်ဆိုင်သော မြေပေါ်တွင် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှ
သော နန်းတော်တို့ တွေ့လျှင် တပည့်တို့ကို စေလွှတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့ ပိုက်နက်မြေမှာ ဘယ်သူက နန်းတော်ကို ဆောက်ခဲ့သလဲ၊
သူ့ကို အမြန်ဆုံး ထွက်သွားဖို့ နှင်ထုတ်လိုက်ပါ”

ကုန်သည်သည် နတ်ဆိုးကြီးထံမှ စာကိုရလျှင် အန္တရာယ်ရှိမှန်း
သိသဖြင့် နန်းတော်ကြီးကို ရွှေသေတ္တာထဲ ပြန်သွင်းဖို့ အကြံထုတ်၏။

နတ်ဆိုးကြီးက သူသည် မည်သို့မျှ မကြံစည်တတ်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

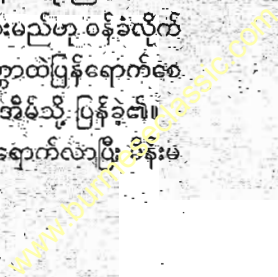
“ဣန္ဒြေတော် ထွက်သွားပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနန်းတော်ကြီးကို
ရွှေသေတ္တာထဲပြန်သွင်းဖို့ အခက်တွေ့နေပါတယ်”

တပည့်တို့က ထိုအကြောင်းကို နတ်ဆိုးကြီးထံ ပြန်လာ၍ ပြောပြ
သည်။

နတ်ဆိုးကြီးက “သူ့အိမ်မှာ ရှိပြီး သူမသိတဲ့အရာကိုပေးရင် နန်း
တော်ကြီးကို ရွှေသေတ္တာထဲ ငါပို့ပေးမယ်လို့ သွားပြောချေ” ဟု စေခိုင်း
သည်။

ကုန်သည်သည် ကြံရာမရ ဖြစ်နေသဖြင့် နတ်ဆိုးကြီးတောင်း
သော ကတိအတိုင်း အိမ်မှာရှိပြီး မသိတဲ့အရာကို ပေးမည်ဟု ဝန်ခံလိုက်
သည်။ ထို့ကြောင့် နတ်ဆိုးကြီးက နန်းတော်ကြီး သေတ္တာထဲပြန်ရောက်စေ
ကာ သိသဖြင့် ကုန်သည်သည် ရွှေသေတ္တာကို ယူပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

ခရီးဝေးလံသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ အိမ်သို့ ရောက်လာပြီး မိန်းမ
ငယ်က ဆီးကြိုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ရှင်ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ”

“ငါထွက်သွားတိုင်း မကြာမီမှာ ပြန်လာတာပဲ မဟုတ်လား”

“အခု ရှင်ခရီးထွက်နေတုန်း နတ်က လက်ဆောက်မွန်အဖြစ်ပေးလို့ ကျွန်မမှာ ကလေးတစ်ယောက်မွေးတယ်”

ကုန်သည်က “အင်း . . . ဒါကြောင့် နတ်ဆိုးကြီးက အိမ်မှာ နေပြီး မသိတဲ့အရာကို တောင်းခဲ့တာကိုး” ဟု တွေးပြီး အလွန်ဝမ်းနည်းလှပေလို့ ရှိသည်။

“ဘာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလဲ၊ အိမ်ပြန်ရောက်တာ မဟုတ်လို့လား”

“အိမ်ပြန်ရောက်လို့တော့ ပျော်ပါရဲ့၊ ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာက တခြားကိစ္စပါ” ဟု ဆိုပြီး ကုန်သည်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်သည် အလွန်ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးကြသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်နှစ်ပတ်လုံး ငိုနေကြမည် မဟုတ်။ ကုန်သည်သည် ရွှေသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော နန်းတော်ကြီးဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် သားဖြစ်သူတို့ နန်းတော်ကြီးတွင် ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်ကြ၏။

ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးကြာခဲ့ပြီ။ မကြာမီ သားငယ်သည် အသိဉာဏ် ရှိပြီး ချောမောလှပသော လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာ၏။

တစ်မနက်တွင် လူကလေးသည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဖခင်ဆီ ပြောပြသည်။

“ညက ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ နက်နဲကြီးက သူ့ဆီလာဖို့ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးတယ် အဖေ၊ သူက အခါ

အကြာကြီးစောင့်ရလို့ စိတ်ဆိုးနေတယ်တဲ့”

ဖခင်နှင့် မိခင်လည်း သားအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ လူကလေးကို တခြားတစ်နေရာသို့ သွားနေဖို့ ယွတ်လိုက်သည်။

လူကလေးသည် ခြေဦးတည်ရာ ထွက်လာခဲ့ရာ တောများ၊ တောင်များကို ဖြတ်ကျော်ရင်း တောနက်ကြီးထဲ ရောက်လာသည်။ တောနက်ကြီးထဲတွင် ဘာတစ်ခုမျှ ရှိမနေဘဲ အိမ်တစ်ခုသည် ချွတ်ဆီလှည့်ပြီး ရှိနေ၏။

“တဲအိမ်ကလေးရေ၊ ကျွန်တော့ဘက်ကို လှည့်လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

ထိုသို့ ပြောလိုက်ရာ တဲအိမ်ကလေးသည် လူကလေးဘက်လှည့်လိုက်သည်။

ကုန်သည်၏ သားဖြစ်သူသည် တဲအိမ်ထဲဝင်ခဲ့ရာ ဘာဘာယာဝါစုန်းမကြီးကို တံမြက်စည်းပုံနှင့် ဆေးကြိမ်လုံးကို ကိုင်လျက် တွေ့ရသည်။

စုန်းမကြီးမှာ ကြီးမားသော နှာခေါင်းချွန်ရှိလေသည်။

“ဟီး . . . ဟီး မင်းကို ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပါလား၊ လူကလေး၊ အိမ်ရှေ့မှာ လွန်ရပါတယ်လို့ လက်စသတ်တော့ မင်းရောက်လာတာကိုး၊ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

“အို . . . စုန်းမကြီးရယ်၊ ခရီးဝေးကလာသူကို စားဖို့ သောက်ဖို့ မကျွေးဘဲ အလောတကြီး မေးမြန်းနေတာကိုးဗျ”

ဘာဘာယာဝါသည် စားသောက်ဖွယ်များကို တည်ခင်း၍ ကျွေးသည်။ အိပ်ဖို့နေရာပေးသည်။ ညအိပ်ရာ ဝင်ပြီးနောက်နံနက်မိုးလင်းလျှင် မေးခွန်းတွေ တစ်ပုံကြီး မေးမြန်းလေတော့သည်။

ကုန်သည်၏ သားဖြစ်သော အိုင်ဗင်သည် သူမေးသမျှကို တစ်ခုမကျန်ပြောပြီးနောက် နတ်ဆိုးကြီးဆီသွားဖို့ လမ်းကို မေးလေသည်။

“နတ်ဆိုးကြီးဆီ ဘယ်လမ်းက သွားရသလဲ ခင်ဗျာ”

“ငါဆီရောက်ခဲ့တာ မင်းကကောင်းတယ်၊ ငါ့ဆီသာ မင်းမရောက် ခဲ့ရင် ဒုက္ခလှလှတွေမှာ မှု့ချပဲ၊ နတ်ဆိုးကြီးက မင်းကို အကြာကြီးစောင့် နေရလို့ စိတ်ဆိုးလှပြီ ဟိုလမ်းကလေးအတိုင်း သွားရင်ရေကန်ဆီရောက် လိမ့်မယ်၊ သစ်ပင်နောက်မှာ ပုန်းပြီး စောင့်ကြည့်နေရင် ချိုးငှက်သုံးကောင် ရောက်လာတော့တွေ့လိမ့်မယ်၊ ဒီငှက်သုံးကောင်ဟာ နတ်ဆိုးကြီးရဲ့ သမီးပျိုကလေးတွေကွယ်၊ သူတို့ဟာ တောင်ပံတွေကို ဖြုတ်၊ အဝတ် အင်္ကျီ တွေချွတ်ပြီး ရေကန်ထဲရေချိုးဆင်းလေ့ရှိတယ်။ ချိုးငှက်သုံးကောင်ထဲက တစ်ကောင်ဟာ တောင်ပံမှာ အရောင်တစ်ဖိတ်ဖိတ် လင်းနေတာတွေ့လိမ့် မယ်၊ အဲဒီအကောင်ကို မင်းက တိတ်တဆိတ်ယူထားလိုက်ပြီး မိန်းကလေး က လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပြုမှ သူ့ရဲ့ တောင်ပံကို ပြန်ပေးပါ၊ အဲ နောက် မင်းအစစအရာရာ အဆင်ပြေလိမ့်မယ်”

အိုင်ဗင်သည် စုန်းမကြီးအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် တောလင်း ကလေးအတိုင်း ထွက်သွားသည်။

ရေကန်ဆီရောက်လာသည်။ အရွက်များအုပ်ဆင်းလျက်ရှိသော သစ်ပင်နောက်မှာ သူ့ပုန်းနေသည်။ အတန်ကြာလျှင် ချိုးငှက်သုံး ကောင်သည် ကောင်းကင်ယံမှ ဆင်းသက်လာ၏။ ထိုအထဲမှ တစ်ကောင် ၏ တောင်ပံမှာ အရောင်များ တဖြုတ်ဖြုတ်တောက်ပနေသည်။

ငှက်သုံးကောင်သည် မြေကြီးပေါ်နားလိုက်သည်နှင့် ချောမောသော မိန်းမပျိုများ ဖြစ်သွားကြ၏။ သူတို့၏ တောင်ပံနှင့် အဝတ်အင်္ကျီတို့ ကို ချွတ်ကာ ရေချိုးဆင်းလေပြီ။

အိုင်ဗင်သည် စုန်းမကြီး မှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ပုန်းအောင် နေရာမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခဲ့ကာ အရောင်တစ်ဖိတ်တောက်ပလျက်

ရှိသော တောင်ပံကို ယူပြီး ငှက်ထားလိုက်သည်။

ရေချိုးပြီးစီးလျှင် မိန်းမပျိုတို့ ရေကန်ပေါ်တက်လာကြသည်။ အိုင်ဗင်သည် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်က တောင်ပံနှင့် အဝတ်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင် ကာ ချိုးငှက်အဖြစ်ပြောင်းလဲပြီး ပျံသွားလေသည်။ တတိယမိန်းမပျိုမှာ တောင်ပံကို မတွေ့ရသဖြင့် ရှာဖွေရင်း ကျန်ရစ်လေသည်။

သူမသည် ရှာမတွေ့သောအခါ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ တောင်ပံတွေကို ဘယ်သူငှက်ထားသလဲ၊ ပြောစမ်းပါ၊ သင်ဟာ အဘိုးအိုဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်မရဲ့ ဖခင်အဖြစ် ပြုစုပါမယ်၊ သင်ဟာ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် ကျွန်မရဲ့ ဦးလေးနေရာမှာ ထားပါမယ်၊ တကယ်လို့ သင်ဟာ ချောမောတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရင် ကျွန်မ ရှင်ကို လက်ထပ်ပါမယ်”

ထိုအခါမှ အိုင်ဗင်သည် ပုန်းနေသော သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

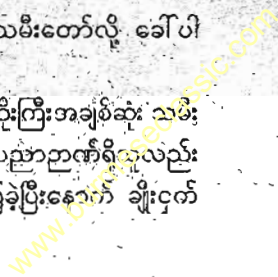
“ရော . . . မင်းရဲ့ တောင်ပံကို ပြန်ယူပါ”

“မောင်ကြီးက ဘယ်သူသားလဲ၊ ဘယ်အရပ်ကို သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က ကုန်သည်တစ်ယောက်ရဲ့ သားပါ၊ မင်းရဲ့ ဖခင် နတ်ဆိုးကြီးဆီ လာခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်မရဲ့ နာမည် ဗာစီလီဆာ ပညာရှိသမီးတော်လို့ ခေါ်ပါ တယ်”

ဗာစီလီဆာပညာရှိ သမီးတော်သည် နတ်ဆိုးကြီးအချစ်ဆုံး သမီး တော်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသလောက် ပညာဉာဏ်ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူက နတ်ဆိုးကြီးရှိရာသို့ လမ်းညွှန်ပြခဲ့ပြီးနောက် ချိုးငှက်

အမြစ် ပြောင်းလဲကာ အစ်မများနောက်သို့ အပိလိုက်သွားလေ၏။

အိုင်ဗင်သည် နန်းတော်ဆီရောက်လျှင် နတ်ဆိုးကြီးထံတွင် အလုပ်လုပ်လိုကြောင်း ပြောသည်။ နတ်ဆိုးကြီးသည် အိုင်ဗင်အား ပန်းကန်အိုးခွက်များကို ဆေးကြောစေသည်။ ထင်းခွေစေသည်။ ရေခပ်စေသည်။

သို့သော် စားဖို့မျှဆလုပ်ဘိယာက သူ့ကို မနာလိုဘဲ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် နတ်ဆိုးကြီးထံ ကုန်ချောပြောဆိုသည်။

“အသင်နတ်ကြီး၊ ကုန်သည်ရဲ့သားဟာ တစ်နေ့ထဲနဲ့ သစ်တောတွေကို ရှင်းလင်းခုတ်လှမယ်၊ ထင်းတွေ ခုတ်မယ်၊ မြေကြီးကို ထွန်ယက်ပြီး စပါးတွေစိုက်မယ်၊ စပါးရိတ်ပြီးရင် အသင်နတ်ဆိုးကြီးအတွက် ပေါင်မုန့်တွေကို ဖုတ်နိုင်တယ်လို့ ကြားဝါနေတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို သူ့ကို ခေါ်ခဲ့စမ်း”

အိုင်ဗင်သည် နတ်ဆိုးကြီးထံ ရောက်လာသည်။

“မင်းဟာ တစ်နေ့ထဲနဲ့ တောရှင်းပြီး၊ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးရိတ်သိမ်းပြီး၊ ငါ့အတွက် ပေါင်မုန့်တွေကို ဖုတ်နိုင်တယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောဆိုရသလဲ၊ ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်ခါ ဒီအလုပ်တွေကို မင်းလုပ်ပေတော့”

အိုင်ဗင်က သူ့ထိုသို့ မပြောဆိုပါကြောင်း ငြင်းသော်လည်း နတ်ဆိုးကြီးက ထက်မခံပေ။ ထို့ကြောင့် လက်မှိုင်ချလျက် နန်းတော်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူ့ကို ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော် မြင်တွေ့လျှင် မေးမြန်းလေ၏။

“ဘာအတွက် မှိုင်တွေနေပါသလဲ”

“အို . . . မင်းသိလဲ ငါ့ကို ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မ ကူညီနိုင်ပါတယ်ရှင်”

အိုင်ဗင်သည် နတ်ဆိုးကြီးက စေခိုင်းလိုက်သော အလုပ်များကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါ အလွယ်ကလေးပါ၊ ရှင် အိပ်ရာဝင်ပေတော့၊ အိပ်စက်အနာယူခြင်းဟာ အကြံဉာဏ်ကောင်းကို ရစေပါတယ်”

သန်းခေါင်ယံအချိန်ရောက်လျှင် ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော် နန်းတော်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး အော်ခေါ်လိုက်ရာ အရပ်ရပ်မျက်နှာမှ ငှက်များချက်ချင်းရောက်ရှိလာကြသည်။

ရစ်ငှက်များက သစ်ပင်များကို ခုတ်လှုပ်ပစ်သည်။ အချို့ရစ်ငှက်များက အမြစ်တို့ကို ဖယ်ရှားသည်။ ထွန်ယက်သည်။ စပါးများကို ညတွင်းချင်း ပျိုးကြစိုက်ပျိုးသည်။ ညတွင်းချင်းပင် ရိတ်သိမ်းသည်။

ထို့နောက် နံနက်မတိုင်မီ ပြီးစီးအောင် ပေါင်မုန့်များဖုတ်ကြ၏။ အိုင်ဗင်သည် နတ်ဆိုးကြီးအတွက် နံနက်စာအဖိ မုန့်များကို ယူလာသည်။ နတ်ဆိုးကြီးက သဘောကျသဖြင့် ဘဏ်တိုက်မှ ရွှေငွေများကို ယူ၍ ဆုချလိုက်သည်။

စားဖို့မျှ ဆလုပ်ဘိယာသည် ယခုမှ ပို၍ စိတ်ဆိုးကာ အိုင်ဗင်အပေါ် ထပ်မံကုန်ချောပြန်သည်။

“အသင်နတ်ဆိုးကြီး၊ ကုန်သည်ရဲ့သား အိုင်ဗင်ဟာ တစ်နေ့ထဲနဲ့ သဘောတည်ဆောက်နိုင်တယ်၊ သူပြုလုပ်တဲ့ သဘောဟာ ကောင်းကင်ပေါ် ပျံသန်းနိုင်တယ်လို့ ပြောဆိုကြားဝါနေတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့စမ်း”

အိုင်ဗင်သည် နန်းတော်ထံ ရောက်လာသည်။

“မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ ကျေးကျွန်တွေကို နေ့ချင်းပြီး သဘောတည်

ဆောက်နိုင်တယ်။ မင်းရဲ့ သင်္ဘောဟာ ကောင်းကင်မှာ ပျံနိုင်တယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောရသလဲ။ ဒီအတိုင်းမှန်ရင် မနက်ဖြန်ခါ သင်္ဘောတစ်စင်း ကို ပြီးစီးအောင် တည်ဆောက်ခဲ့ပါ”

အိုင်ဝင်သည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ မာစီလီဆာ ပညာရှိသမီးတော်က မေးသည်။

“ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းနေပါသလဲ။ ဘယ်လိုအခက်အခဲရှိနေလို့ တုန်း”

“ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာက ဒီလိုကွယ်၊ နတ်ဆိုးကြီးက ငါ့ကို မနက်ဖြန်ခါ သင်္ဘောတစ်စင်းကို တစ်ရက်ထဲနဲ့ ပြီးစီးအောင် တည်ဆောက် ရမယ်လို့ ခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဒီကိစ္စက အလွယ်လေးပါ။ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ရှင်အိပ်ရာဝင် ချေ၊ အိပ်စက်နားနေခြင်းသာ အကြံအစဉ်ကောင်းကို ရရှိစေပါတယ်”

ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော်သည် နန်းတော်အပြင်သို့ ထွက်ပြီး အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လက်သမား များ အရပ်ရစ်မျက်နှာမှ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ ပုဆိန်တို့ဖြင့် သစ်ပင်များကို ခုတ်ထစ်ကြပြီး သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ကို စတင်တည်ဆောက် လေသည်။ မနက်မိုးလင်းလျှင် သင်္ဘောမှာ ပြီးစီးလေပြီ။

ထိုအခါ နတ်ဆိုးကြီးက “အို . . . အလွန်တော်တဲ့ ကုန်သည်ရဲ့ သားပါ။ ကဲ . . . ကဲ ငါတို့ သင်္ဘောကို စီးပြီး ကောင်းကင်ထဲပျံကြစို့” ဟု ပြောလေသည်။

သူတို့ သင်္ဘောပေါ် တက်လိုက်သည်။ ဆလပ်ဘီယာလည်း ပါခဲ့ သည်။ သင်္ဘောကြီးမှာ ကောင်းကင်ဘုံတွင် ပျံရင်း နတ်ဆိုးကြီး၏ တိရစ္ဆာန် ဥယျာဉ်ပေါ်ဆီ ရောက်လာသည်။

ထိုစဉ် စားဖိုများက သင်္ဘောပေါ်မှ ကုန်း၍ ငုံ့ကြည့်နေတုန်း အိုင်ဝင်က သူ့ကို တွန်းချလိုက်၏။ အောက်သို့ ကျသွားလျှင် တိရစ္ဆာန်များ က စားဖိုများကို ကိုက်ခဲစားသောက်လိုက်၏။

ထို့နောက် အိုင်ဝင်က နတ်ဆိုးကြီးကို “ဆလပ်ဘီယာအောက်ကို တုသွားပြီ” ဟု ပြောသည်။

“သူထိုက်နဲ့ သူ့ကဲပါ။ သူများ မကောင်းကြံချင်လို့ သူသေရတာပဲ” ဟု ဘုရင်ကြီးက ဆိုသည်။

သူတို့ နန်းတော်ဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ နတ်ဆိုးကြီးက ခိုင်းစေပြန်သည်။

“မင်းဟာ အလွန်တော်ပေတယ် အိုင်ဝင်၊ အခုမင်းကို တတိယ မြောက် အလုပ်တစ်ခု ခိုင်းချင်တယ်။ ငါ့မှာ သွန်သင်ထိန်းကျောင်းလို့ မရတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ရှိလေရဲ့။ ဒီမြင်းကို လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမနိုင်ရင် မင်းကို ငါရဲ့ သမီးတော်နဲ့ လက်ထပ်စေမယ်”

ဒီကိစ္စမှာ မခဲယဉ်းဟု အိုင်ဝင်က တွေးလျက် အိမ်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ခဲ့၏။

ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော်က ထုံစံအတိုင်း မေးလေသည်။

“ဒီကိစ္စ လွယ်တယ်မထင်နဲ့ အိုင်ဝင်၊ ဒီတစ်ကြိမ် နတ်ဆိုးကြီး ခိုင်းလိုက်တဲ့ အလုပ်က တကယ့်ကို ခက်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့၊ မြင်းဆိုးကြီးဟာ နတ်ဆိုးကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်တယ်။ မြင်းဆိုးဟာ ရှင်ကို မြှောက်ပြီး ပစ်လိုက်ရင် တောင်ကြီးတွေပေါ်အထိ လွင့်သွားမလား။ ရှင်အောက်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ရှင်ရဲ့ အနိုးတွေဟာ အပိုင်းပိုင်းအဝစ လွင့်စဉ်ကြေမှုသွားမှာပဲ။ ရှင်အခုပန်းပဲဆရာကြီးဆီသွားပြီး ဝိသ္မာသနဲ့ရာ အလေးချိန်ရှိတဲ့ တင်းပုတ်ကြီးကို လုပ်ခိုင်းပါ။ မြင်းဆိုးကြီးကို စီးတဲ့အခါ

ဒီတင်းပုတ်ကြီးနဲ့ သူ့ခေါင်းကို ထုလိုက်ရင် သူ့ဟာ ရှင့်စကားကို နာခံလိမ့်မယ်"

နောက်တစ်နေ့တွင် မြင်းထိန်းတို့က မြင်းစောင်းထဲမှ မြင်းဆိုးကြီးကို ခေါ်ခဲ့သည်။ မြင်းက အလွန်ဆိုးသည်။ ဖိုလိုက်၊ ခုန်လိုက်၊ ကန်ကျောက်လိုက်ဖြင့် နေရာအိုင်ငင်သည်။ မြင်းပေါ်တက်စီးသည်နှင့် မြင်းဆိုးကြီးက ကောင်းကင်ပေါ်တဟုန်ထိုးပျံတက်သွားပြီး လေထက်မြန်စွာ ပျံသန်းရင်း အိုင်ငင်အား လိမ့်ကျသွားစေဖို့ ရုန်းကန်၏။

အိုင်ငင်ကလည်း မြင်းဆိုးကြီး ရုန်းကန်တိုင်း တင်းပုတ်ကြီးဖြင့် ခေါင်းကို ထုသည်။ နောက်ဆုံး မြင်းဆိုးကြီးမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ရ၏။

အိုင်ငင်သည် မြင်းထိန်းများဆီ မြင်းကို ပြန်အပ်ကာ အိမ်တွင် အနားယူအိပ်စက်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် နန်းတော်ဆီလာခဲ့၏။ နတ်ဆိုးကြီးသည် ကတိအတိုင်းသူ့ကို သမီးတော်နှင့် လက်ထပ်စေရတော့မည် ဖြစ်၏။

"မြင်းဆိုးကြီးတို့ ဆုံးမသွန်သင်လိုက်ပါပြီ"

"အင်း . . . ဒါဆို မနက်ဖြန်ခါ လာခဲ့ပေတော့၊ အခု ငါခေါင်းကိုက်နေသကွယ့်"

ထိုသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ရောက်လာသည်။ ဘူမိလိဆာပညာရှိ သမီးတော်သည် တုန်သည်၏ သားကို သတိပေးလိုက်သည်။

"ကျွန်မရဲ့ဖခင် နတ်ဆိုးကြီးမှာ သမီးတော်သုံးပါးရှိတယ်၊ သူတို့ကို မြင်းမသုံးတောင်အဖြစ် ဖန်ဆင်းထားမှာမို့ သတို့သမီးကို သေသေချာချာ ရွေးရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဇနီးကြီးမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ရွှေရောင်ခရေပွင့်တွေက ခရေပွင့်ကလေးတစ်ခုဟာ မွေးမိန်နေပါတယ်၊ အဲဒီနောက်

နတ်ဆိုးက ကျွန်မကို ချိုးငှက်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ စပါးစေ့တွေကို ကောက်စားတဲ့အခါ ကျွန်မရဲ့ ကောင်ပံတစ်ဖက်ကို ခဏခဏပုတ်ခတ်နေတာ တွေလိမ့်မယ်။ ဒါပြီးတော့ ကျွန်မတို့ကို ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲမှာ ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်မတို့ ဟာ ချွတ်စွပ်တူမယ်၊ မျက်နှာပုံပန်း၊ အရပ်အမောင်း၊ ဆံပင်အရောင်ကအစ တူနေမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ရှင်သီနိုင်ဖို့ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး ယမ်းပြလိုက်မယ်"

သူပြောသကဲ့သို့ပင် နတ်ဆိုးကြီးသည် မြင်းမသုံးကောင်ကို ဖန်ဆင်းထားပြီး တန်းစီ၍ ရပ်နေစေ၏။ မြင်းမသုံးကောင်က တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အလွန်ဆင်တူသည်။

"မင်းကြိုက်တဲ့အကောင်ကို ရွေးပေတော့"

အိုင်ငင်သည် သေချာစွာ ကြည့်၏။ ယင်းနောက် ဇနီးကြီးတွင် ခရေပွင့်တစ်ခု မွေးမိန်နေသော မြင်းမ၏ ဇနီးကြီးကို ကိုင်လိုက်ပြီး ဆိုလိုက်သည်။

"သူ့ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ သတို့သမီးပဲ"

"မင်းရွေးတာ မမှန်သေးဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ သတို့သမီးပါ"

"ဒါဆိုလဲ ဒုတိယအကြိမ် စမ်းကြည့်ရသေးတာပေါ့"

ဘုရင်ကြီး (နတ်ဆိုး) သည် ချိုးငှက်သုံးကောင်ကို ဖန်ဆင်းပြီး နောက် စပါးစေ့များကို ကြလိုက်သည်။ စပါးစေ့ကောက်စားလျက်ရှိသော ချိုးငှက်သုံးကောင်တွင် တစ်ကောင်က တောင်ပံတစ်ဖက်ကို မကြားကြောပုတ်ခတ်နေရာ အိုင်ငင်က ထိုချိုးငှက်ကို ဖမ်းယူလိုက်သည်။

"ဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ သတို့သမီးပဲ"

“မမှန်သေးဘူး။ သတို့သမီးနဲ့ မင်းလွဲတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ သတို့သမီးပဲ”

“ကဲ . . . ကဲ . . . တတိယအကြိမ် ရွေးချယ်ပါအုံး”

ဘုရင်ကြီးသည် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုသုံးယောက် ဖန်ဆင်း ပြန်သည်။ သုံးယောက်စလုံးက ချွတ်စွပ်တူသည်။ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး ဝှေ့ယမ်းလိုက်သဖြင့် အိုင်ပင်က ထိုမိန်းမပျို၏ လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ သတို့သမီးပဲ”

နတ်ဆိုးကြီးလည်း မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် မာစီလီဆာပညာ ရှိသမီးတော်နှင့် လက်ထပ်ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲတို့ ဝှေ့ရှင်စွာ ပြုလုပ်လေ၏။

ကာလအတန်ကြာလျှင် ကုန်သည်သားက ဗာစီလီဆာပညာရှိ သမီးတော်နှင့်အတူ မိမိနိုင်ငံသို့ ပြန်ဖို့ စိတ်ကူး၏။ ထို့ကြောင့် မြင်း ကုန်းနီးများကို ပြင်ဆင်ပြီး ညသန်းခေါင်ချိန်တွင် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ နတ်ဆိုးကြီးက သူတို့ထွက်ပြေးမှန်း သိသဖြင့် ရဲမက်တို့အား လိုက်လံဖမ်းဆီးခဲ့ဖို့ လွှတ်လိုက်၏။

ဗာစီလီဆာ ပညာရှိသမီးတော်က ခင်ပွန်းကို ဆိုသည်။

“မြေကြီးမှာ နားရွက်ကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်စမ်း၊ အသံကြားရင် ကျွန်မကို ပြောပါ”

သူသည်မြေကြီးကို နားရွက်ဖြင့် ကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်၏။

“မြင်းဟိသံကို ကြားရတယ်”

ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော်သည် သူ့ကို ဥယျာဉ်တစ်ခုအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဂေါ်ဖီထုတ်တစ်ခုအဖြစ် ဖန်ဆင်း

လိုက်သည်။ နောက်မှ လိုက်လာသူတို့မှာ ဘုရင်ကြီးထံ လက်ချည်း သက်သက် ပြန်သွားရလေသည်။

“သူတို့ကို မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဥယျာဉ်တစ်ခုမှာ ဂေါ်ဖီထုတ် တစ်ခုရှိနေတာ မြင်ခဲ့တယ်”

“အဲဒါ လှည့်စားပြီး ဖန်ဆင်းထားတာပဲ။ အဲဒီ ဂေါ်ဖီထုတ်ကို သွားယူခဲ့ပါ။

ရဲမက်တို့ လိုက်လာကြချေပြီ။

အိုင်ပင်သည် မြေကြီးကို တစ်ဖန် နားထောင်ကြည့်သည်။

“မြင်းဟိသံ ကြားရတယ်”

ဗာစီလီဆာ ပညာရှိသမီးတော်သည် ရေတွင်းအဖြစ် ဖန်ဆင်း လိုက်သည်။ အိုင်ပင်ကိုမူ အရောင်တောက်ပသော စွန်တစ်ကောင်အဖြစ် ဖန်ဆင်းလိုက်ပြီး ရေတွင်းအောင်ပေါ်နားလျက် ရေကို သောက်နေစေ သည်။

ရဲမက်တို့ ရောက်လာသည်။ လမ်းမှာ ထိုနေရာတွင် ဆုံးသဖြင့် သူတို့ ပြန်လှည့်သွားကြ၏။

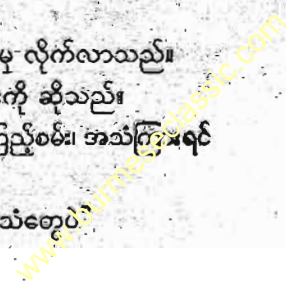
“တွင်းပြင်မှာ ဘာကိုမှ မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရေတွင်းတစ်ခု နဲ့ အရောင်တောက်ပတဲ့ စွန်တစ်ကောင်ရေသောက်နေတာကို မြင်ခဲ့ပါ တယ်”

ထိုသို့ဖြင့် နတ်ဆိုးကြီးကိုယ်တိုင် နောက်မှ လိုက်လာသည်။

ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော်က ခင်ပွန်းကို ဆိုသည်။

“မြေကြီးမှာ နားရွက်ကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်စမ်း၊ အသံကြားရင် ကျွန်မကို ပြောပါ”

“ဆူညံနေတဲ့ အသံကို ကြားတယ်။ ငုံ့တီးသံတွေပဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ ဖခင်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာတာပဲ။ ကျွန်မလဲ အကြံ ကုန်ပြီ။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။”

အိုင်ဝင်လည်း မကြံစည်တတ်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော်တွင် ပစ္စည်းသုံးခုရှိသည်။ ခေါင်းစည်းတစ်ခု၊ ဝက်မှင်ဘီးတစ်ခုနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ပါရှိ သည်။ ထိုပစ္စည်းများကို စဉ်းစားမိသဖြင့် . . .

“ကျွန်မမှာ ပစ္စည်းသုံးခုရှိတယ်။ သည်ပစ္စည်းတွေက ကျွန်မတို့ကို အကာအကွယ်ပေးလိမ့်မယ်။”

သူသည် ဝက်မှင်ဘီးကို ပစ်ချခဲ့၏။ ထိုအခါ ဧရာမတောအုပ်ကြီး တစ်ခုပေါ်လာသည်။ သစ်ပင်များကလည်း ထူထပ်ပါဘိ။ လက်ကို အထဲသွင်းဖို့ပင် မရလောက်အောင် ပြည့်ကြပ်နေသည်။ ထိုတောအုပ်ကြီး ကို ကွေ့ပတ်ပြီးလာမည်ဆိုလျှင် သုံးနှစ်ကြာပေလိမ့်မည်။

နတ်ဆိုးကြီးသည် တောကြီးကို အတော်ကြီးစားပြီး လမ်းဖောက်၍ လိုက်ရသည်။ သံသံမံမံ လိုက်လာခဲ့သည်မို့ မကြာမီ လက်တစ်ကမ်းအလို အထိ မီလာသည်။

ဗာစီလီဆာ ပညာရှိသမီးတော်သည် ခေါင်းစည်းတစ်ခုကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဧရာမတောင်ကြီးတစ်ခု ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။ ထိုတောင်ကြီးပေါ် တက်ရောက်ဖို့ရာ လမ်းစဖန် ရွာမတွေ့ရချေ။

နတ်ဆိုးကြီးသည် တောင်ကို တူးမြောင်းအဖြစ် ဖောက်ပြင် လိုက်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော်က မျက်နှာ သုတ်ပဝါကို ပစ်ချလိုက်ရာ နတ်စောက်လှသော ပင်လယ်ပြင်ကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် ကမ်းခြေအထိ ရောက်လာပြီးမှ ရှေ့တွင် တားဆီး

ထားသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကြောင့် လှည့်ပြန်သွားရလေသည်။
မွေးရပ်မြေနိုင်ငံဆီ ရောက်ခါနီးလျှင် အိုင်ဝင်က ဇနီးဖြစ်သူကို ဆိုသည်။

“အဖေနှင့်အမေဆီ ကျွန်တော်သွားပြီး မိန်းမရခဲ့ပြီဆိုတာ ပြောပြ ရမယ်။”

ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော်က သတိပေးလိုက်သည်။

“စကားတစ်ခွန်းမှာလိုက်မယ်။ အိမ်သားတွေကို နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက် တဲ့အခါ မိခင်ရဲ့ ပါးပြင်ကို မနမ်းပါနဲ့။ ရှင်က မိခင်ကို နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်မိ တဲ့အခါ ကျွန်မကို မေ့သွားပါလိမ့်မယ်။”

အိုင်ဝင်သည် အိမ်သို့ လာခဲ့၏။ သူသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အိမ်သားများကို ဧဇ္ဇဖက်နှုတ်ဆက်သည်။ မိခင်ကိုလည်း ဧဇ္ဇဖက်နှုတ် ဆက်ကာ ပါးပြင်ကို နမ်းရှုပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ အိုင်ဝင်သည် ဗာစီလီဆာ ပညာသမီးတော်ကို တစ်မဟုတ်ချင်း မေ့ပျောက်သွားချေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗာစီလီဆာပညာရှိသမီးတော်သည် လမ်းခရီးတွင် သနားစဖွယ် စောင့်မျှော်နေရရှာသည်။

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကူးလာပေမယ့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ ပေါ်မလာ တော့ချေ။ နောက်ဆုံး၌ သူ့အရည် ဖြိုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး အဘွားအိုတစ် ယောက်၏ အိမ်တွင် ကျွန်ခံ၍ လုပ်ကိုင်လေသည်။

ထိုခဏ် အိုင်ဝင်မှာ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်လျက်ရှိ၏။ သတို့သမီးကို ရွေးချယ်ပြီးသဖြင့် လက်ထပ်ပွဲကြီးကို ကျင်းပပေတော့မည်။

ထိုသတင်းကို ဗာစီလီဆာပညာရှိ သမီးတော်က ကြားသိလျှင် သူ့တောင်းစားမကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ကုန်သည်ကြီး၏ အိမ်ကို အလှူခံ ခုန်လာ၏။

ကုန်သည်ကြီး၏ ဇနီးက ဆိုသည်။

“ခဏစောင့်ပါ။ ငါနှင့်အတွက် မုန့်သတ်သတ်ဖုတ်ပြီး ဝေးမယ် မင်္ဂလာဆောင်အတွက် မုန့်ကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး”

“တုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မစောင့်နေပါမယ်”

သို့သော် မင်္ဂလာဆောင်အတွက် မုန့်မှာ တူးချစ်သွားပြီး သူတောင်းစားမအတွက် မုန့်သာကောင်းစွာ ဖုတ်၍ ပြီးစီး၏။ ထို့ကြောင့် သူတောင်းစားမသည် တူးချစ်လျက်ရှိသော မင်္ဂလာဆောင်အတွက် မုန့်ကို ရရှိပြီး သူ့အတွက် ပြုလုပ်သော မုန့်ကိုမူ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲအတွက် ထားရှိလိုက်၏။

အိုင်ဗင်က မင်္ဂလာဆောင်အတွက် မုန့်ကို လှီးလိုက်လျှင် ချိုးငှက် နှစ်ကောင်ထွက်ပေါ်လာ၏။

ငှက်တစ်ကောင်က သူ့အဖော်ကို ပြောကြားလိုက်သည်။

“ငါ့ကို နမ်းပါကွယ်”

“ဟင့်အင်း . . . နင့်ကို နမ်းလိုက်ရင် အိုင်ဗင်က ဗာစီလီဆာ ပညာရှိသမီးတော်ကို မေ့သွားသလို နင်ငါ့ကို မေ့သွားမှာပေါ့”

ထိုငှက်သည် ဒုတိယအကြိမ် ပူဆာသည်။ ယင်းနောက် တတိယ အကြိမ် ပြောဆိုပြန်သည်။

“ငါ့ကို နမ်းပါကွယ်”

“ဟင့်အင်း၊ နင့်ကို နမ်းလိုက်ရင် အိုင်ဗင်က ဗာစီလီဆာပညာရှိ သမီးတော်ကို မေ့သွားသလို နင်ငါ့ကို မေ့သွားမှာပေါ့”

ထိုအခါ အိုင်ဗင်သည် သူတောင်းစားမကို ဗာစီလီဆာဖြစ်လိမ့် မည်ဟု တွေးမိကာ အဖေနှင့်အမေကို ဆိုသည်။

“သူဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဇနီးပဲ”

မိဘတို့က “မင်းရဲ့ ဇနီးဆိုရင်လဲ သူနဲ့အတူနေမေ့မိကွယ်” ဟု ခွင့်ပြုလေသည်။

ကံဆိုးရပြီဖြစ်သော သံတို့သမီးမှာမူ အဖိုးတန်သော လက်ဆောင် များကို ရရှိကာ အိမ်သို့ ပြန်သွားရ၏။ အိုင်ဗင်သည် ချစ်သူအစစ်အမှန် ဖြစ်သော ဗာစီလီဆာ ပညာရှိသမီးတော်နှင့် သေတပုန်သက်တစ်ဆုံး နေထိုင်သွားလေသည်။

မယ်ထွေးနှင့်ခွန်မင်းဘား

ရွေးအခါတုန်းက လယ်သမားတစ်ယောက်ရှိသည်။ သူ့ဇနီးမှာ သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် သမီးသုံးယောက်ကျန်ရစ်သည်။ အဘိုးကြီးက အိမ်အလုပ်များကို လုပ်ဖို့ အစေခံမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အခပေးပြီး ခိုင်းစေလိုသည်။

ထိုအခါ အထွေးဆုံးသမီးဖြစ်သူ မာယုဆခါက . . .

“အစေခံ မိန်းကလေးကို ခိုင်းဖို့ ခေါ်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ထံ အိမ်အလုပ်ကို လုပ်ပေးပါမယ်”

သို့ဖြင့် သမီးမာယုဆခါသည် အိမ်အလုပ်များကို တစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်လေသည်။ အလုပ်အကိုင်လည်း တော်ပါဘိ။ သူမလုပ်သည့်အလုပ် မရှိပေ။ သူလုပ်သမျှမှာလည်း အလွန်စေ့စပ်သေ ချာလှသည်။

အဖေက မာယုဆခါကို ချစ်သည်။ အလုပ်အကိုင်တော်ကြီးစားပမ်းစား လုပ်တတ်သဖြင့် သူ့အတွက် ဝမ်းသာလျက်ရှိသည်။

သမီးထွေးက ချစ်ဖို့ ကောင်းသလောက် အစ်မနှစ်ယောက်မှာ စိတ်သဘောထားဆိုးလေသည်။ မနာလိုဝန်တို့တတ်သည်။ အလိုလောဘကြီးသည်။

အခြတမ်း အလှပြင်ဆင်နေပြီး အဝတ်အထည်ကောင်းများသာ ဝတ်ဆင်တတ်သည်။ တစ်နေ့တုန်း အဝတ်အစားများသာ ဝတ်ဆင်လျက် လှသထက် လှအောင်သာ ဆင်နေသည်။ သို့သော် အဝတ်အထည်

တွေ့ ပဝါတွေ့ ခုံမြင့်ဖိနပ်တွေကို ဘယ်လိုပဲ ဆွင်မြန်းပေမယ့်ပို၍ လှမလာပေ။

တစ်နေ့တွင် မာယုဆခါသည် အိပ်မက်မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဟိုဝေးဝေးမှ စွန်ရဲဌာန်တစ်ကောင်သည် မာယုဆခါထံ ပျံသန်းလာကာ အနားသို့ ရောက်သည်တွင် ချောမောလှပပြီး သန်မာထွားကျိုင်းသော လူလင်ပျိုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု မက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး မာယုဆခါသည် စွန်ရဲမင်းသားဖီးနစ်ကို စွဲလမ်းနေမိတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် အဘိုးကြီးက မြို့သို့ မသွားခင် သမီးတို့ကို မေးလေသည်။

“သမီးတို့ရေ . . . အဖေ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲကွယ်၊ နင်တို့ လိုချင်တာ ဘာရှိသလဲ”

သမီးအကြီးနှစ်ယောက်က “လက်ကိုင်ပဝါဝယ်ခဲ့ပါ။ ရွှေနဲ့ ရက်ထားတဲ့ ပန်းပွင့်ကြီးကြီး အပွင့်ပါတဲ့ ပဝါကို ရွေးဝယ်ဖို့ မနေပါနှင့်” ဟု ဆိုသည်။

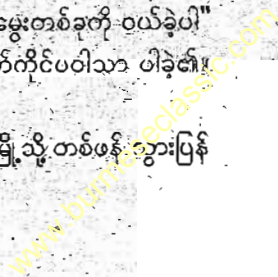
အငယ်ဆုံးသမီးဖြစ်သူ မာယုဆခါသည် ဘာမှ မပြောဘဲနေသဖြင့် ဖခင်က ဆိုသည်။

“ဘာမှာချင်သလဲ မာယုဆခါ”

“အဖေရယ် . . . စွန်ရဲကြီး ဖီးနစ်ရဲ့ အမွှေးတစ်ခုကို ဝယ်ခဲ့ပါ” ဖခင်သည် မြို့မှ ပြန်လာသောအခါ လက်ကိုင်ပဝါသာ ပါခဲ့၏။

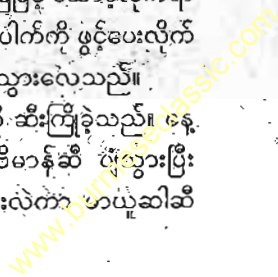
ငှက်မွှေးကိုမူ သူမတွေ့ခဲ့ပေ။

ရက်အနည်းအငယ်ကြာလျှင် ဖခင်သည် မြို့သို့ တစ်ဖန် သွားပြန်သည်။

“သမီးတို့ရေ . . . လိုချင်တာတွေကို ပြောပါ”
 သမီးကြီးနှစ်ယောက်က အားတက်သရော မှာလိုက်ကြ၏။
 “ငွေအနားကွပ်ထားတဲ့ ဖိနပ်ကို ဝယ်ခဲ့ပါ”
 သို့သော် မာယူဆခါက ဆိုပြန်သည်။
 “အဖေရယ် . . . စွန်ရဲကြီးဖီးနစ်ရဲ့ အမွေးတစ်ခုကို ဝယ်ခဲ့ပါ”
 ဖခင်သည် ဈေးတွင် တစ်နေ့လုံး လျှောက်ပတ်ရှာသော်လည်း
 ဖိနပ်ကိုသာ ဝယ်၍ ရပြီး ငှက်မွေးကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ငှက်
 မွေးမပါဘဲ ပြန်ခဲ့သည်။
 ရက်အနည်းအငယ်ကြာသော် သူသည် မြို့သို့ တတိယအကြိမ်
 သွားလေသည်။ သမီးကြီးနှစ်ယောက်က မှာလိုက်သည်မှာ . . .
 “ဂါဝန်အသစ် ဝယ်ခဲ့ပေးပါ”
 သို့သော် မာယူဆခါကမူ . . .
 “အဖေရယ် . . . စွန်ရဲကြီးဖီးနစ်ရဲ့ အမွေးတစ်ခုကို ဝယ်ခဲ့ပါ”
 ထိုနေ့အဖို့ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ဈေးတွင် လျှောက်ပတ်ရှာသော်
 လည်း ငှက်မွေးကို မရဘဲ ရှိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မြို့မှ ပြန်လာခဲ့ရာ
 လမ်းတွင် အလွန်အရပ်ပူသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံမိသည်။
 “မင်္ဂလာရှိသော နေ့ပါ အဘိုးအို”
 “မင်္ဂလာပါကွယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”
 “ကျွန်တော်နေတဲ့ရွာကို ပြန်လာတာပါ။ ကျွန်တော့မှာ သမီးထွေး
 မှာလိုက်တဲ့ ဖီးနစ်ငှက်မွေးကို ရှာမတွေ့ခဲ့လို့ စိတ်ပျက်နေမိတယ်”
 “မင်းလိုချင်တဲ့ ငှက်မွေးဟာ ငါ့မှာရှိတယ်၊ မင်းဟာ နှိုးသားသူတစ်
 ယောက်ဖြစ်ပုံရလို့ ဒီငှက်မွေးကို ငါပေးလိုက်မယ်”
 လူပုကလေးအဘိုးအိုသည် အိတ်ထဲမှ ငှက်မွေးတစ်ခုကို နှိုက်ယူ

ပြီး သူ့ကို ပေးလေသည်။ ငှက်မွေးမှာ သာမန်ငှက်မွေးတစ်ခုပင်။ သို့ဖြင့်
 လယ်သမားကြီးသည် အိမ်သို့ ပြန်လာ မြင်းပေါ်၌ “ဒီငှက်မွေးက
 မာယူဆခါအတွက် ဘာအသုံးဝင်မှာလဲ” ဟု တွေးနေမိ၏။
 မကြာမီ သူသည် အိမ်သို့ ရောက်ရှိလေရာ သမီးသုံးယောက်မှာ
 လိုက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတို့ကို ပေးလိုက်၏။ သမီးကြီးနှစ်ယောက်
 က သူတို့ရရှိသော ဂါဝန်အသစ်တို့ ဝတ်ဆင်ရင်း မာယူဆခါကို သရော်
 လျက်ရှိသည်။
 “မိုက်လဲ မိုက်ပါပေတယ်၊ ဒီငှက်မွေးကို နှင့်ခေါင်းမှာ ထိုးထားရင်
 တောင် လှလာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါနဲ့”
 မာယူဆခါကမူ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ သူတို့အနီးမှ ထွက်လာခဲ့
 သည်။ ညအချိန်ရောက်၍ အိမ်သားများ အိပ်ပျော်သွားကြသောအခါ
 ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ငှက်မွေးကို အသာအယာချထားလိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုး
 ဆိုလိုက်၏။
 “အိပ်မက်ထဲကလို ချောမောလှပတဲ့ သတို့သားလေးအဖြစ်
 ရောက်လာပါလား စွန်ရဲကြီးဖီးနစ်ရယ်”
 အလွန်ချောမောလှပသော လူရွယ်တစ်ယောက် မာယူဆခါ၏
 အနီးတွင် ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်။
 မနက်မိုးလင်းလျှင် သူသည် ကြမ်းပြင်ကို ခြေဖြင့် ဆောင်လိုက်ရာ
 စွန်တစ်ကောင်ဖြစ်သွား၏။ မာယူဆခါက ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်
 ရာ စွန်သည် ကောင်းကင်ဆီ တစ်ဟုန်ထိုးပျံတက်သွားလေသည်။
 ထိုသို့ဖြင့် သုံးညတိတိ မာယူဆခါက သူ့ကို ဆီးကြိုခဲ့သည်။ နေ့
 အခါမှာ သူသည် စွန်ငှက်အဖြစ် ကောင်းကင်ဗိမာန်ဆီ ပျံသွားပြီး
 ညဘက်တွင် ချောမောလှသော လှလင်ဖြစ်ပြောင်းလဲကာ မာယူဆခါဆီ

ပြန်လာခဲ့၏။

သို့သော် လေးရက်မြောက်နေ့တွင် အစ်မနှစ်ယောက်က သူတို့ကို တွေ့မြင်သွားလေရာ ဖခင်ဆီသွားကာ ထိုအကြောင်းပြောပြသည်။

ဖခင်က “ဒါနင်တို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

သမီးကြီးနှစ်ယောက်ကမူ ညီမထွေးအပေါ် မနာလိုဘဲ ရှိသည်။ သူတို့သည် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တွင် ချွန်ထက်လှသော ဓားတို့ကို စိုက်ထူထား၏။ ယင်းနောက် တစ်နေရာတွင် ပုန်းလျက် ချောင်းနေကြသည်။

မကြာမီ စွန်ရဲကြီးပေါ်လာချေပြီ။ သူသည် ပြတင်းပေါက်ဆီ ရောက်လာသော်လည်း မာယူဆခါဆီ မသွားနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ပြတင်းပေါက်ကို တောင်ပံနှင့် ခတ်၍ အတင်းထိုးဝင်သဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်မှာ ဓားချွန်တို့ကြောင့် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သည်။

မာယူဆခါမှာမူ ကောင်းစွာအိပ်ပျော်နေလျက်ရှိရာ စွန်ရဲကြီးရောက်ရှိနေမှန်းမသိပေ။

“ငါ့ကို ချစ်ရင်အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ပြီး လိုက်ရှာပေတော့မင်းအတွက် သံဖိနပ်တွေ၊ သံလှံတွေ၊ သံခမော်တွေ ပျက်တဲ့အခါမှ ငါ့ကို ရှာတွေ့မှာပဲ”

စွန်ရဲကြီးက ထိုသို့ ပြောဆိုရန်သည်ကို ကြားသောအခါမှ မာယူဆခါသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ကမန်းတတန်းထခဲ့ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီ လာခဲ့သည်။

သို့သော် စွန်ရဲကြီးမှာ ထွက်ခွာသွားလေပြီ ဖြစ်၏။ ပြတင်းပေါက်တွင် သွေးစက်များ ကျန်ခဲ့သည်။ မာယူဆခါက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ဝိုင်လေရာ မျက်ရည်တို့ စီးကျသဖြင့် နီရဲသော သွေးစက်တို့ပျောက်စင်သွား

ကာ သူမသည် ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ ချောမောလှပသွား၏။

သမီးထွေးသည် ဖခင်ဆီလာရောက်၍ ခွင့်ပန်လေသည်။

“သမီး ခရီးဝေးကို သွားမှာမို့ ခွင့်ပြုပါအဖေ။ သမီးကသက်ရှင်နေသေးရင် အဖေနှင့် ပြန်ဆုံရမှာပါ”

ဖခင်က သူ့အလွန်ချစ်သော သမီးထွေးနှင့် ခွဲခွာရမည်ကို စိတ်မတောင်းသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မာယူဆခါသည် သံဖိနပ်သုံးရုံ၊ သံလှံသုံးစင်းနှင့် သံခမောက်သုံးခုတို့ကို ယူဆောင်ပြီး ချစ်သူကို ရှာဖွေဖို့ ပင်ပန်းစွာ ခရီးရှည်ထွက်လာသည်။ ကွင်းပြင်ကြီးများကို ဖြတ်၊ တောင်ကြီးများကို ကျော်၊ တောနက်ကြီးထဲ ဝင်ကာ ဖီးနစ်ငှက်မင်းသားအား လိုက်ရှာသည်။

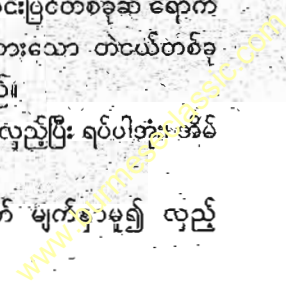
လမ်းခရီးတွင် ငှက်ကလေးများက သူ့ကို သီချင်းဆိုလျက် ဖော်ဖြေသည်။ မြစ်ချောင်းများက ရေမိုးချိုးစေသည်။ တောကြီးမျက်မည်းကလည်း ကြိုဆိုနေသည်။ သူ့ကို ဘေးအန္တရာယ်ပြုမည်သူမရှိ၊ တောရဲတိရစ္ဆာန်များ၊ ဝိပုလွေညိုများ၊ ဝက်ဝံများနှင့် မြေခွေးနီများကပင် သူ့ဆီ အပြေးလာ၍ ကြိုဆိုကြသည်။

ဤသို့ ခရီးရှည်ထွက်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ သူ့တွင် သံဖိနပ်၊ သံလှံ၊ သံခမောက်တို့ ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးသွားသည်။

မာယူဆခါလည်း တောလယ်ရှိ မြေတလင်းပြင်တစ်ခုဆီ ရောက်လျက် ကြက်ခြေထောင်နှစ်ဖက်ပေါ် ဆောက်ထားသော တံငယ်တစ်ခုကို တွေ့သည်။ တံငယ်မှာ ပတ်ချာလည်နေသည်။

“တဲကလေး၊ တဲကလေး၊ ကျွန်မဘက်ကို လှည့်ပြီး ရပ်ပါအုံး” အိမ်ထဲမှာ ထမင်းဝင်စားပါရစေ”

ထိုအခါ တံငယ်သည် မာယူဆခါဘက် မျက်နှာမူ၍ လှည့်

၁၆၆ လင်းထွန်း

လိုက်သဖြင့် သူမအထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

တဲအတွင်း၌ ဘာဘာယာဂါစုန်းမကြီးသည် လက်တစ်ဖက်တွင် တံမြက်စည်းပျံကို ကိုက်ကာ အခြားလက်တစ်ဖက်တွင် ဆေးကြိမ်လုံးကို ကိုင်လျက် တွေ့ရသည်။ စုန်းမကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ် အလွန်ကြီးမားပြီး နှာခေါင်းက သစ်ဆုံကြီးတစ်ခုလို ချွန်လျက် ရှိသည်။

ဘာဘာယာဂါက သူ့ကို မြင်တွေ့လျှင် “ဟွတ် . . . ဟွတ် သူငယ်မလေးပါလား။ မင်းကို တစ်ခါမှ ငါမတွေ့ဖူးဘူး။ အိမ်ရှေ့မှာ လူနဲ့ရတယ်လို့ ထင်နေတာ။ အင်း . . . မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကိုသွား မလို့လဲ” ဟု မေး၏။

“အတွားရယ် . . . ကျွန်မက စွန်မင်းသား ဖီးနစ်ကို ရှာဖွေ လာခဲ့ တာပါရှင်”

“ဒါဆို ခရီးအဝေးကြီး မင်းသွားရဦးမှာပဲ၊ မင်းဟာ ပြည်ကြီးဆယ် ပြည်ထောင်ရောက်ဖို့ ကုန်းမြေကြီးကို ဖြတ်သွားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ ကဝေမကြီးဖြစ်တဲ့ မိဖုရားက သူ့ကို ဆေးရည်တိုက်ပြီး ပြုစားထားတယ်။ ကဝေမ မိဖုရားကြီးက သူ့ကို လက်ထပ်ချင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါကူညီ ပါမယ်။ ရော့ . . . ဒီပန်းကန်ပြားနဲ့ ရွှေကြည်ဥတစ်လုံးကို ယူသွားခဲ့ ပြည်ကြီးဆယ်ပြည်ထောင်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး မိဖုရားကြီးဆီရောက်ရင် သူမဆီမှာ အစေခံဝင်လုပ်ပါ။ မင်းရဲ့ အလုပ်ပြီးတဲ့အခါ ပန်းကန်ပြားပေါ် မှာ ရွှေကြက်ဥကို တင်ထားလိုက်ပါ။ ရွှေကြက်ဥဟာ သူ့အလိုလို လည်လဲ လိမ့်မယ်။ မိဖုရားကြီးက ဒီပန်းကန်နဲ့ ရွှေကြက်ဥကို ဝယ်ချင်ပါတယ်။ ပြောတဲ့အခါမှာ စွန်မင်းသား ဖီးနစ်ကို တွေ့ပါရစေလို့ ပြောပါ”

မာယူဆခါသည် ဘာဘာယာဂါကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း နှုတ်ဆက်ပြီး လာခဲ့သည်။

ရုရှားရိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၁၆၇

တောမှာ နက်သည်ထက် နက်လာသည်။ သူ့အလွန်ကြောက် လန့်လာသည်။ ထိုစဉ် ကြောင်တစ်ကောင် ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး မာယူဆခါဆီ ပြေးလာသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ မာယူဆခါ။ ခင်ဗျား ခရီးအတော်ဝေးဝေးသွား ရမယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့ဆက်သွားပါ”

ထို့နောက် ကြောင်သည် မာယူဆခါ၏ ခြေထောက်ကို ပွတ်သပ် ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

မာယူဆခါသည် ခရီးဆက်ထွက်လာရင်း ဧောဇနက်ဆည် ထက်နက်စွာ ရောက်ခဲ့ပြီး သူ၏ ဒုတိယမြောက် ဖိနပ်၊ ဒုတိယမြောက် လှံနှင့် ဒုတိယမြောက် သံခမောက်တို့မှာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားသည်။

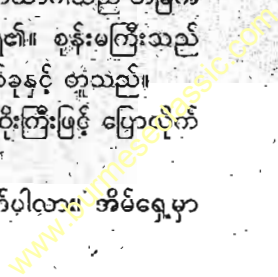
မကြာမီ သူသည် ကြက်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းပေါ်တွင် ဆောက် ထားသော တဲငယ်ဆီရောက်လာ၏။ တဲကို ခိုင်ခံ့သော ခြံဖြင့် ကာရံ ထားသည်။ ခြံတိုင်များပေါ်တွင်မူ ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော အရိုး ခေါင်းများ ရှိနေ၏။

မာယူဆခါက “တဲကလေး၊ တဲကလေး ကျွန်မဘက်လှည့်ပြီး ရပ်လိုက်ပါ။ တဲထဲဝင်ပြီး ထမင်းစားပါရစေ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

တဲငယ်သည် မာယူဆခါဘက်လှည့်၍ ရပ်လိုက်သဖြင့် သူသည် အထဲဝင်ခဲ့၏။ တဲငယ်အတွင်း၌ စုန်းမကြီး ဘာဘာယာဂါသည် တံမြက် စည်းပျံနှင့် ဆေးကြိမ်လုံးကို ကိုင်လျက် တွေ့ရ၏။ စုန်းမကြီးသည် လူကောင်ကြီးမားပြီး သူမနှာခေါင်းမှာ သစ်ဆုံတစ်ခုနှင့် တူသည်။

ဘာဘာယာဂါက သူ့ကို မြင်လျှင် အသံဆိုးကြီးဖြင့် ပြောလိုက် သည်။

“အိုး . . . အိုး ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါလား။ အိမ်ရှေ့မှာ

၁၆၈ လင်းထွန်း

လူနဲ့ ရတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုး၊ နင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်မငှက်မင်းသား၊ ဖီးနစ်ကို ရှာဖွေ လာခဲ့တာပါ”

“နင်းက ငါ့ရဲ့ အစ်မနှင့် တွေ့ခဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ မိန်းကလေးရေ၊ နင့်ကို ငါကူညီပါမယ်။ ဒီရွှေအပ်နဲ့ ငွေခွေကို ယူသွားချေ၊ အပ်က အနီရောင်ကတ္တီပါထည်ပေါ်မှာ နှေရောင်နဲ့ ငွေရောင် ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို သူ့ဘာသာအကွက်ဖော်ရက် လုပ်လိမ့်မယ်၊ မိဖုရားကြီးက ရွှေအပ်နဲ့ ရွှေကြက်ဥကို တွေ့တဲ့အခါ ဝယ် ချင်တယ်လို့ ပြောရင် မရောင်းဘဲ စွန့်မင်းသား၊ ဖီးနစ်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရဖူး အလကားပေးမယ်လို့ ပြောပါ”

မာယူဆခါသည် ဘာဘာယာဂါအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ခရီးဆက်ထွက်လာသည်။ တောထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ် အသံမြည်တည်းပြီး မြေကြီးများ တုန်ခါသွားသည်။ လေပြင်းများ တိုက်နေသည်။ အရိုးခေါင်းများ ချိတ်ဆွဲထားသော နေရာဖြစ်သဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပါတီ။

ထိုစဉ် ခွေးတစ်ကောင် သွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ဝုတ် . . . ဝုတ် မကြောက်ပါနဲ့ မာယူဆခါ၊ အခုခင်ဗျားဟာ ပိုပြီးကြမ်းတမ်းတဲ့ ခရီးကို သွားရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့ဆက်သွားပါ”

ထိုသို့ ပြောကာ ခွေးသည် ထွက်သွားတော့၏။

မာယူဆခါတောထဲ ရောက်လာသည်။ တောကပိုပြီးနက်လာ

ရုရှားရိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၁၆၉

သဖြင့် သူ့ခွေးနေရာနှင့် အင်္ကျီလက်ဖျားမှာ ပေါက်ပြဲနေပြီ။ သို့သော် မာယူဆခါသည် နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခရီးဆက်ထွက်လာ၏။

ခရီးအတော်ဝေးဝေးဆီရောက်လျှင် တတိယမြောက်သံဖိနပ်၊ တတိယမြောက်လုံနှင့် တတိယမြောက်သံခမောက်တို့မှာ ကျိုးပျက်သွားလေသည်။

တောလယ်ရှိ ကွင်းပြင်တစ်ခုတွင် မြင့်မားသော ဝင်းထရံနှင့် ကြတ်ခြေထောက်တဲကလေးတို့ တွေ့ရ၏။ ဝင်းထရံတိုင်များပေါ်တွင်မူ မြင်းရိုးခေါင်းများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

မာယူဆခါက “တဲကလေး၊ တဲကလေး ဟိုဘက်ကို ကျောပေးပြီး ကျွန်မဘက်ကို မျက်နှာမူရပ်လိုက်ပါ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

တဲငယ်သည် သူ့ဘက်မျက်နှာမူရပ်သောအခါ သူ့အထဲဝင်ခဲ့၏။ ထိုအခါ တံမြက်စည်းပျံနှင့် ဆေးကြိမ်လုံးတိုင်ထားသော ဘာဘာယာဂါ စုန်းမကြီးကို တွေ့ရ၏။ စုန်းမကြီးမှာ လူကောင်ထွားပြီး နှာခေါင်းမှာ သစ်ဆုံတစ်ခုကဲ့သို့ ရှိသည်။

ဘာဘာယာဂါက သူ့ကို မြင်တွေ့လျှင်ပင် . . .

“အိမ်ရှေ့မှာ လူနဲ့ရတယ်လို့ ထင်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုး၊ နင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာသလဲ၊ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ကျွန်မက စွန့်မင်းသားဖီးနစ်ကို ရှာဖွေ ထွက်လာတာပါ အဘွား”

“နင်းက ငါ့အစ်မကို တွေ့ခဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“စွန့်မင်းသားကို ရှာတွေ့ဖို့တော့ မလွယ်လှဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါကူညီပါမယ် မိန်းကလေးရယ်၊ ရော့ . . . ဒီငွေချည်တိုင်နဲ့ ရွှေရစ်တံကို

ယူသွားချေ။ ချည်ငင်ရစ်တံတို့ လက်မှာတိုင်ထားတဲ့အခါ သူ့ဘာသာရွှေ
ချည်တွေကို ငင်သွားပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အဘွားရယ်”

“နောက်ထပ် မင်းကျေးဇူးတင်ရဖို့ ရှိသေးသကဲ့သို့၊ ငါပြောတာကို
သေသေချာချာ နားထောင်၊ ဒီရစ်တံကို ဘယ်သူကပဲ ပိုက်ဆံနဲ့ ပေးဝယ်
ပေးဝယ်မရောင်းပါနဲ့၊ မိဖုရားကြီးဆီရောက်ရင် သူက လိုချင်လို့ ရောင်းပါ
လို့ ပြောတဲ့အခါ စွန့်မင်းသား ဖီးနစ်ကို တွေ့ခွင့်ရရင် အလကားပေးမယ်လို့
ပြောပါ”

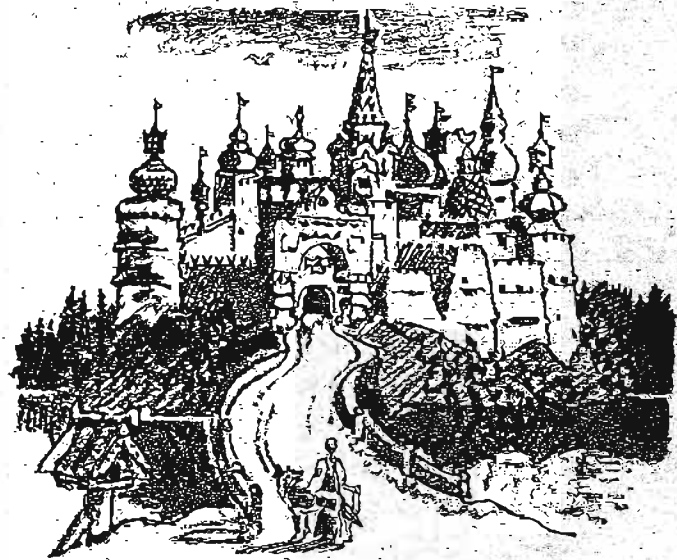
မာယုဆခါသည် ဘာသာယာဂါအား ကောင်းမွန်စွာ နှုတ်ဆက်ခဲ့
ပြီး ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့သည်။ တဝန်းဝန်းမြည်တည်းသံများနှင့်အတူ မြေကြီး
များ တုန်ခါနေသည်။ လေပြင်းများကျလာသည်။ ဇီကွက်ငှက်များက
သူ့ကို စိုင်းပတ်၍ ပျံနေ၏။ ကြွက်များကလည်း တွင်းများမှ ထွက်လာပြီး
သူ့ဆီ ဦးတည်ပြေးလာသည်။

ထိုစဉ် ဝံပုလွေညိုတစ်ကောင်သည် ရုတ်တရက်သူ့ဆီ ပြေးလာ
ကာ ဆိုလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကျောပေါ်တက်စီးပြီး
လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ နောက်ကို လှည့်မကြည့်ရဘူး”

သူသည် ဝံပုလွေ၏ ကျောပေါ်တက်စီးလိုက်သည်နှင့် ထိုနေရာမှ
ချက်ချင်းထွက်ခဲ့ပြီး တောင်ကြီးများပေါ် ရောက်လာသည်။ မြက်ခင်းပြင်
ကြီးဆီ ရောက်လာသည်။ ပျားရည်မြစ်များဆီ ရောက်လာသည်။ မိုးထိမြင့်
မားသော တောင်များကိုလည်း မြတ်သန်းရ၏။

မင်းသို့ တစ်ဟုန်ထိုးဖြတ်သန်းလာခဲ့ရာ တပြုံးပြုံးတပြက်ပြက်
လက်နေသော နန်းတော်တစ်ခုဆီ ရောက်လာသည်။ နန်းတော်အဝင်မုန်

တပြုံးပြုံးတပြက်ပြက်လက်နေသော နန်းတော်ဆီ
ရောက်လာသည်

ကို လှပစွာ ထွင်းထုထားသည်။ လေသာပြတင်းပေါက်များကလည်း
ဆန်းကြယ်လှသည်။

ပြတင်းပေါက်တစ်ခုတွင် မိဖုရားကြီးက အပြင်ဘက်ဆီ ကြည့်
လျက်ရှိသည်။

ဝံပုလွေက ဆိုသည်။

“ရောက်ပါပြီမှာယူဆခါ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျောပေါ်က ဆင်းပြီးနန်းတော်မှာ အစေအပါးမိန်းမပျိုအဖြစ် အလုပ်လုပ်ပေတော့”

မာယူဆခါသည် အထုပ်အပိုးများကို ယူ၍ ဝတ်လွှေအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောဆိုကာ မိဖုရားကြီးထံသွားသည်။

“ကျွန်မဟာ ဒီနန်းတော်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ အခု မိဖုရားကြီးထံမှာ အစေအပါး မိန်းမပျိုအဖြစ် အမှုထမ်းဖို့ လာခဲ့ပါတယ်”

“အင်း . . . ငါလဲ အစေအပါးမိန်းမပျိုတစ်ဦး အလိုရှိတာနဲ့ ဟန်ကျတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ချည်ငင်တတ်ရမယ်။ ဇာထိုးပန်းထိုးတတ်ဖို့လဲ လိုတယ်ကွယ့်”

“ဒီအလုပ်တွေ အားလုံးကို ကျွန်မလုပ်တတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ငါ့ဆီမှာ အမှုထမ်းဆောင်ရွက်ပေတော့”

မာယူဆခါသည် မိဖုရားကြီး၏ အစေအပါး မိန်းမပျိုဖြစ်လာသည်။ သူသည် အလုပ်ကို တစ်နေ့လုံး မိုးချုပ်သည်အထိ လုပ်ရလေသည်။ ညမိုးချုပ်လျှင် သူသည် ရွှေကြက်ဥနှင့် ငွေပန်းကန်ပြားကို ထုတ်လိုက်ကာ . . .

“ငွေပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ ရွှေကြက်ဥလည်ပေတော့၊ နောက်ပြီး စွန်မင်းသားဖီးနစ်ကို ခေါ်ပေးပါ”

ရွှေကြက်ဥသည် ပန်းကန်ပြားပေါ်လည်လျှင် စွန်မင်းသားဖီးနစ်၏ ရုပ်လွှာမှာ သူမရှေ့တွင် ပေါ်လာသည်။ မာယူဆခါသည် ရုပ်လွှာကို ငေးစိုက်ကြည့်လျက် မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

“စွန်မင်းသား ဖီးနစ်ရယ်၊ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ပစ်ခွာသွားရတာလဲ။ ရင်မရှိတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မဟာ မျက်ရည်ချောင်းစီးမလောက် ငိုကြွေးနေရတယ်”

ထိုစကားကို မိဖုရားကြီး ကြားသိသဖြင့် သူ့ကိုပြောလိုက်သည်။
“မာယူဆခါ၊ မင်းရဲ့ ရွှေကြက်ဥနဲ့ ငွေပန်းကန်ပြား ငါ့ကို ရောင်းပါလား”

“ဒါတွေကို ကျွန်မ မရောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စွန်မင်းသား ဖီးနစ်ကို မြင်တွေ့ခွင့်ပေးရင် အလကားပေးမယ်”

မိဖုရားကြီးက ခဏ စဉ်းစားပြီးနောက် . . .

“ကောင်းပြီ၊ ဒီည သူ့အိပ်နေတုန်းမှာ မင်းသူ့ဆီ သွားတွေ့ပေတော့”

သည်လိုနှင့် ညအချိန်ရောက်ခဲ့ပြီး မာယူဆခါသည် အိပ်ခန်းတစ်ခုသို့ သွားပြီး စွန်မင်းသား ဖီးနစ်နှင့် တွေ့၏။ ချစ်သူမှာ အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်။ သူသည် ချစ်သူကို ကြည့်မဝနိုင်သဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သူ့ကို နှမ်းလိုက်သည်။ ထွေးပိုက်ထားသည်။

ချစ်သူဖီးနစ်မှာ နိုးမလာပေ။ နံနက်မိုးလင်းချိန် ရောက်လာသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့ချစ်သူမှာ အိပ်ရာမှ မနိုးခဲ့ပေ။

မာယူဆခါသည် တစ်နေ့တာ အလုပ်ကို တစ်နေ့ကုန်လုပ်ရင်း ညဘက်သို့ ရောက်လျှင် ငွေဇာထိုးခွေနှင့် ရွှေအပ်ကို ထုတ်လိုက်၏။ ယင်းနောက် မျက်နှာသုတ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“မျက်နှာသုတ်မှာ ဇာပန်းပွင့်တွေ ပြုလုပ်ပေးပါ ရွှေအပ်ရယ်၊ စွန်မင်းသား ဖီးနစ်အတွက် လှပတဲ့ မျက်နှာသုတ်ကို ပေးချင်လို့ပါ”

ထိုစကားကို မိဖုရားက ကြားလျှင် သူ့ကို ပြော၏။

“ဒီငွေခွေနဲ့ ရွှေအပ်ကို ငါ့ဆီရောင်းပါ”

“သူ့ကို မရောင်နိုင်ဘူးရှင်၊ ဒါပေမယ့် စွန်မင်းသားဖီးနစ်နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးရင် အလကားပေးပါမယ်”

မိဖုရားက ခေါင်းတုတ်လျက် စဉ်းစားပြီးနောက်ဆိုသည်။

“ကောင်းပြီး ဒီညမှာ သူနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်”

ညအချိန်ရောက်လာပြီ။ အိပ်ခန်းဆီ မာယူဆခါ လာသောအခါ ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နေသော စွန်မင်းသားဖီးနစ်ကို တွေ့ရ၏။

“အို . . . ချစ်သူဖီးနစ် စွန်ကြီးရယ်၊ ထပါ . . . ထပါ”

စွန်မင်းသားဖီးနစ်သည် အိပ်ပျော်မြဲ အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။ မာယူဆခါက ကြိုးစားပြီး နိုးသော်လည်း သူနိုးမလာပေ။

မိုးလင်းခဲ့ပြီ။ မာယူဆခါလည်း အလုပ်လုပ်နေပြန်၏။ ပြီးလျှင် ငွေချည်တိုင်နှင့် ရွှေရစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ရွှေချည်လုံးလေးရယ်၊ ရွှေချည်တွေကို ငင်ပေးပါအုံး၊ ချစ်သူဖီးနစ် အတွက် ရွှေအင်္ကျီကလေး ရက်လုပ်ပေးချင်လို့ပါ”

မိဖုရားကြီးက တွေ့ပြန်သည်။ ငွေချည်တိုင်နှင့် ရွှေရစ်လုံးကို ရောင်းပါဟု ပြောလေသည်။ သို့သော် မာယူဆခါက . . .

“ဒါတွေကို မရောင်းနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စွန်မင်းသား ဖီးနစ်ကို တွေ့ခွင့်ပေးရင် အလကားပေးပါမယ်”

မိဖုရားကြီးက စွန်မင်းသားဖီးနစ်သည် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို အိပ်ရာ မှ နိုးမည်မဟုတ်မှန်း သိသဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ညအချိန်ရောက်သောအခါ မာယူဆခါသည် မင်းသားဖီးနစ်၏ အိပ်ခန်းထဲရောက်လာ၏။ သို့သော် စွန်မင်းသားဖီးနစ်မှာ အရင်ညများ ကလိုပင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိ၏။

“အို . . . ချစ်သူမောင်ကြီးရယ်၊ စွန်မင်းသားရယ်၊ ထပါ . . . ထပါ”

မာယူဆခါက အကြိမ်ကြိမ်နိုးသည်။ သို့သော် သူနိုးမလာပေ။

မကြာမီ မိုးလင်းတော့မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျလာ၏။

“စောင်ကြီးဖီးနစ်ရယ်၊ ထပါကွယ်၊ ကျွန်မကို ရင်ခွင်ထဲမှာ တွေ့ပိုက်ပါတော့”

မာယူဆခါ၏ မျက်ရည်တို့သည် စွန်မင်းသား၏ ပခုံးပေါ်ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ သူ့မျက်ရည်တို့သည် ပခုံးပေါ် စိုစွတ်မိသည်နှင့် စွန်မင်းသားဖီးနစ်သည် လှုပ်ရှားလာပြီး မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်၏။

မာယူဆခါကို သူ့မြင်လျှင် ရင်ခွင်ထဲ တွေ့ပိုက်လိုက်သည်။

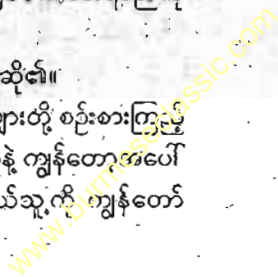
“မင်း ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ မာယူဆခါ၊ ငါ ပေးခဲ့တဲ့ သံဖိနပ် သုံးရန်၊ သံလှံသုံးစင်း၊ သံခမောင်၊ သုံးခုဟာ ကျိုးပဲ့မျက်စီးခဲ့ပြီလား၊ မငိုပါနှင့်ကွယ်၊ ငါတို့ အိမ်ပြန်ရတော့မယ်”

သူတို့သည် အိမ်သို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ သို့သော် မိဖုရားကြီးက ခရာမူတ်သမားတို့ဆီ သူ့ခင်ပွန်းမှာ သစ္စာဖောက်၍ ထွက်ပြေးတော့မည်။ နန်းစော်ရုံ စစ်သည်တော်များ အားလုံးနန်းစော်ကို လေးဘက်လေးထန်မှ စောင့်ကြပ်ထားရန် ခရာမူတ်သတိပေးစေလိုက်၏။

မြင်းစစ်သည်တော်များအားလုံး လေးမြား၊ လက်နက် အသင့်ပြင်ကာ နန်းစော်ကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။ မင်းသားတို့နှင့် ကုန်သည်တို့ကလည်း စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြပြီး မည်သို့မည်ပုံ အပြစ်ဒဏ်ပေးရမည်ကို စဉ်းစားကြသည်။

ထိုအခါ စွန်မင်းသား ဖီးနစ်က ဤသို့ ပြောဆို၏။

“ဘယ်သူဟာ ဇနီးဖြစ်သင့်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ၊ ကျွန်တော့အပေါ် အမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသူနဲ့ ကျွန်တော့အပေါ် အပြစ်ဒဏ်ပေးဖို့ သစ္စာဖောက်သူနှစ်ဦးအနက် ဘယ်သူ့ကို ကျွန်တော်

၁၇၆ လင်းထွန်း

ရဲ့ ဇနီးအဖြစ်ရွေးချယ်သင့်သလဲ”

ထိုအခါ အားလုံးက မာယူဆခါကို သူ၏ ဇနီးကောင်းဖြစ်မည်ဟု သိရှိနားလည်သွားကြပြီး သူတို့နှစ်ဦးကို ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်ကြသည်။

ယင်းနောက် သူတို့သည် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ခမ်းနားစွာ ပြုလုပ်သည်။ သူတို့မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ၌ သေနတ်များ ပစ်ဖောက်၍ ခရာများ တီးမှုတ်ကာ အလွန်စည်ကားပုံမှာ ယခုအချိန်ထိ လူအများပြောဆိုကြဆဲဖြစ်၏။ မယ်ထွေးနှင့် စွန်မင်းသားဖီးနစ်တို့မှာ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံးပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြလေသတည်း။

မင်းနီဂွင်

ရှေးအခါက အဘိုးအိုတစ်ယောက်တွင် သားသုံးယောက်ရှိလေသည်။ သားအကြီးနှစ်ယောက်မှာ ကောင်းစွာအလိုလိုက်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ကောင်းမွန်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ပြီး အသုံးအဖြုန်းကြီးစွာ နေသည်။

အငယ်ဆုံးသား အိုင်ပင်မှာ အရူးအနှမ်းလို နေသဖြင့် အစ်ကိုတို့နှင့်မတူဘဲ တစ်မူကွဲနေ၏။ အိမ်တွင် မီးဖိုအနီး ခုံမော်တွင် ထိုင်လျက်သာ နေတတ်သည်။ တောထဲတွင် မိခွီးဖို့သာ သိသည်။

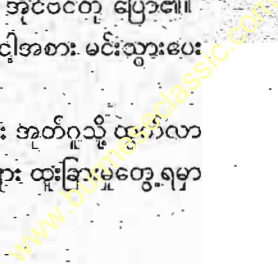
အဘိုးအိုသည် ကွယ်လွန်ခါနီး၌ သားသုံးယောက်ကို အနားသို့ခေါ်လိုက်ပြီး မှာကြားခဲ့၏။

“ငါသေဆုံးတဲ့အခါ ငါ့အုတ်ဂူဆီမင်းတို့တစ်ယောက်ကို တစ်ညစီ သုံးညတိတိ လာခဲ့ပါ။ ငါ့အတွက် စားစရာ ပေါင်မုန့်ကိုလဲယူခဲ့”

အဘိုးအိုမှာ သေဆုံးသွားလေပြီ။ သူ့ကို မြေမြှုပ်သင်္ကြံဖွဲ့ပြီးသော အခါ သားအကြီးဆုံး အုတ်ဂူဆီ သွားရမည့်ညသို့ ရောက်လာသည်။ အကြီးဆုံးသားမှာ ဖျင်းရိသူဖြစ်သည့်အပြင် သင်္ချိုင်းသို့ သွားရမည်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လူပေါက်လေး အိုင်ပင်တို့ ပြော၏။

“ဒီည အုတ်ဂူဆီသွားရမည့် ငါ့အလှည့်မှာ ငါ့အစား မင်းသွားပေးပါ။ မင်းကို ကိတ်မုန့် ငါဝယ်ကျွေးမယ်”

အိုင်ပင်က မငြင်းဆိုပေ။ ပေါင်မုန့်ကို ယူပြီး အုတ်ဂူသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ သူသည် အုတ်ဂူနံ့ဘေးတွင် ထိုင်လျက်တာများ ထူးခြားမှုတွေ့ရမှာ

ပါလိမ့်ဟု စောင့်ကြည့်နေ၏။

ညသန်းခေါင်တစ်ချက်တီးချိန်ရောက်လျှင် မြေကြီးသည် တုန်ခါပြီး အုတ်ဂူနှစ်ခြမ်းကွဲအက်ကာ အုတ်ဂူအတွင်းမှ ဖခင်ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဘယ်သူလာသလဲ၊ သားအကြီးလာသလား၊ ရွာမှာ သာသာယာယာလား၊ ခွေးတွေ ဟောင်နေသလား၊ ဝံပုလွေတွေ အူနေသလား၊ ကလေးတွေ ငိုနေကြသလား။”

အိုင်ဗင်က ပြောလိုက်သည်။

“အဖေ့ရဲ့ သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်လာတယ်၊ ရွာမှာ သာသာယာယာ ရှိပါတယ်။”

ထို့နောက် အိုင်ဗင်ယူခဲ့သော ပေါင်မုန့်ကို ဖခင်ကြီးသည် စားသောက်၍ အုတ်ဂူထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။ အိုင်ဗင်အိမ်သို့ ပြန်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက် မှီအချို့ကို ခူးခဲ့လေ၏။

အိမ်ရောက်လျှင် အစ်ကိုကြီးကို မေးသည်။

“အဖေ့ကို တွေ့ခဲ့သလား။”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်။”

“မင်းယူသွားတဲ့ ပေါင်မုန့်ကို သူ့စားသလား။”

“ဟုတ်တဲ့၊ သူ အကုန်စားပစ်လိုက်တယ်။”

နောက်တစ်နေ့ ကူးခဲ့သည်။ အုတ်ဂူဆီသွားရန် ဒုတိယသားဖြစ်သူ အဇာညှပ်ပင်။ သို့သော် သူက ပျင်းရိကာ အုတ်ဂူသို့ မသွားရဲဘဲ ဖြစ်နေသဖြင့် အိုင်ဗင်ကို ဆို၏။

“ငါ့အစား အဖေဆီ မင်းသွားပါ၊ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ဖိနပ်တစ်ရန်ကို ငါလုပ်ပေးမယ်။”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်သွားပါမယ်။”

သူသည် ပေါင်မုန့်ကို ယူ၍ ဖခင်၏ အုတ်ဂူဆီ လာခဲ့သည်။ အုတ်ဂူဘေးတွင် ထိုင်စောင့်သည်။ ညဉ့်တစ်ချက်တီးချိန်ရောက်လျှင် မြေကြီးသည် တုန်ခါပြီး အုတ်ဂူကွဲကာ ဖခင်ကြီးသည် အုတ်ဂူအတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဘယ်သူလာသလဲ။ အခုလာတာ သားလတ်လား၊ ရွာမှာ သာသာယာယာလား၊ ခွေးတွေ ဟောင်နေသလား၊ ဝံပုလွေတွေ အူနေသလား၊ ကလေးတွေ ငိုနေကြသလား။”

အိုင်ဗင်က ပြောလိုက်သည်။

“အဖေ့ရဲ့ သားဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်လာတယ်။ ရွာမှာ သာသာယာယာ ရှိပါတယ်။”

ထို့နောက် ဖခင်ကြီးသည် သူ့ယူခဲ့သော ပေါင်မုန့်တို့ကို စားကာ အုတ်ဂူထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။ အိုင်ဗင်သည် အိမ်သို့ ပြန်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက် မှီတစ်ချို့ကို ခူးခဲ့သေး၏။

အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ဒုတိယအစ်ကိုက မေးမြန်းသည်။

“မင်းယူသွားတဲ့ ပေါင်မုန့်ကို အဖေစားသလား။”

“ဟုတ်တဲ့၊ သူ အကုန်စားပစ်လိုက်တယ်။”

တတိယမြောက် ညသို့ ရောက်လျှင် အုတ်ဂူသို့ သွားရမည့် သူမှာ အိုင်ဗင်ဖြစ်သည်။ သူက အစ်ကိုတို့ကို ဆို၏။

“အရင်နှစ်ညက အဖေ့ရဲ့ အုတ်ဂူကို ကျွန်တော်သွားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီညတော့ အစ်ကိုတို့ပဲ သွားပါ။ ကျွန်တော်အိမ်မှာ အနားယူချင်တယ်။”

“ညီလေးပဲသွားလိုက်ပါကွာ၊ မင်းက ဟိုကို သွားဖူးသူဆိုဘော့ ဒီအဆင်ပြေတာပေါ့။”

“ဒါဖြင့်လဲ ကျွန်တော်သွားပါမယ်။”

သူသည် ပေါင်မုန့်ကို ယူ၍ အုတ်ဂူသို့ လာခဲ့၏။ ညဉ့်တစ်ချက်တီး ချိန်ရောက်လျှင် မြေကြီးသည် တုန်ခါပြီး အုတ်ဂူနှစ်ခြမ်းကွဲကာ အတွင်းမှ ဖခင်အဘိုးကြီး ပေါ်လာ၏။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဒီညလာတာ သားထွေးလား၊ ရွာမှာ၊ အေးချမ်းသာသာ ရှိလားကွယ်၊ ခွေးတွေဟောင်နေသလား၊ ဝံပုလွေတွေ အူနေသလားကလေးတွေ ငိုနေကြသလား။”

အိုင်ဗင်က အဖြေပေးလိုက်သည်။

“အခုလာတာ သားထွေးအိုင်ဗင်ပါ။ ရွာမှာ သာသာယာယာ ရှိပါတယ်”

ဖခင်သည် သူ့ယူလာခဲ့သော ပေါင်မုန့်များကို အကုန်စား၍ ပြီးသောအခါ...

“မင်းတစ်ယောက်ပဲ ငါ့မှာတစ်စကားကို နားထောင်တယ်၊ ငါ့အုတ်ဂူဆီ မကြောက်မရွံ့ဘဲ သုံးညတိတိလာခဲ့ပေတယ်၊ မင်းဒီက ပြန်သွားရင် လယ်ကွင်းထဲသွားပြီး မြင်းနီကျော်ကြီးရေ၊ ငါခေါ်နေတယ်၊ ငါ့ဆီလာခဲ့လို့ အော်လိုက်ပါ။ လှပကြော့ရှင်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အနီရောင်ခွံဖြင့် တစ်ကောင်ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ မြင်းနီကျော်ကြီးရဲ့ ညာဘက်နားခွံက ဝင်သွားပြီး ဘယ်ဘက်နားခွံက ပြန်ထွက်လာခဲ့၊ ဒါဆို မင်းဟာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး၊ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနောက် မြင်ပေါ်တက်စီးပြီး မင်းသွားချင်တဲ့နေရာဆီ သွားပေါ့ကွယ်”

ဖခင်က မြင်းဇက်ကြိုးကို ကမ်းပေးသည်။ အိုင်ဗင်သည် ဖခင်နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်သို့ လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင်မို့များခူးခဲ့သေး၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် အစ်ကိုတို့က မေးသည်။

“အဖေနဲ့ တွေ့ခဲ့သလား အိုင်ဗင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပေါင်မုန့်တွေကို သူ့အကုန်စားလိုက်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပေါင်မုန့်တွေကို အားလုံးစားပါတယ်။ နောက်ပြီး သူ့အုတ်ဂူဆီလာဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ဘုရင်ကြီးသည် ရုပ်ရည်ချောမောသော လူပျိုများ နန်းတော်သို့ လာခဲ့ပါဟု တစ်တိုင်းပြည်လုံး ကြောညာမောင်းခတ် ခေါ်လေသည်။ ဘုရင်ကြီး၏ သမီးတော် လှယမင်းမှာ ဆယ့်နှစ်ထပ်မြင့်သော ဝက်သစ်ချနန်းတော်တွင် နေ၏။

သမီးတော် လှယမင်း၏ နန်းတော်ဦးပြတင်းပေါက်ဆီ မြင်းဖြင့် တက်လာနိုင်လျှင် အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး မည်သူမဆို သမီးတော်နှင့် လက်ထပ်ပေးပြီး တိုင်းပြည်ကိုလည်း တစ်ဝက်အုပ်စိုးစေမည်ဟု ဘုရင်ကြီးက ကြောညာ၏။

ထိုသတင်းကို အိုင်ဗင်၏ အစ်ကိုတို့ကြားလျှင် သမီးတော်ကို ရဖို့ ကြိုးစားလေတော့သည်။

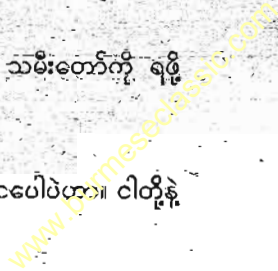
သူတို့၏ မြင်းများကို အုတ်စပါးများဖြင့် ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးသည်။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းစွာ ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ကြပြီး အကောင်းဆုံးအဝတ်အကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်သွားကြသည်။

မီးခိုးပြောင်းတိုင်အနီး၊ မီးလင်းဖိုခုံတွင် ထိုင်နေသော အိုင်ဗင်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ အစ်ကိုတို့နဲ့အတူ လိုက်ပြီး သမီးတော်ကို ရဖို့ ကြိုးစားချင်တယ်”

အစ်ကိုတို့က ရယ်သည်။

“မင်းက မီးလင်းဖိုခုံမှာ ထိုင်နေဖို့သာသိတဲ့ ငပေါပဲဟာ၊ ငါတို့နဲ့

အတူ လိုက်ခဲ့ရင် လူတွေလှောင်ပြောင် ကြမှာပေါ့၊ ဒီတော့ မင်းအဖို့ တောထဲမှာ ဦးခူးနေတာပဲ ပိုကောင်းပါတယ်”

အစ်ကိုတို့သည် မြင်းကောင်း၊ မြင်းသန်တို့ကို စတိုင်ကျကျ စီးပြီး ဖုန်ထူသော လမ်းပေါ် ထွက်သွားကြလေပြီ။ အိုင်ဗင်သည် ဖခင်ပေးလိုက်သော မြင်းဇက်ကြိုးကို ယူ၍ လယ်ကွင်းဆီလာပြီး ဖခင်မှာလိုက်သည် အတိုင်း အော်ခေါ်လိုက်၏။

“မြင်းနီကျော်ကြီးရေ၊ ငါခေါ်နေတယ်၊ ငါဆီလာခဲ့စမ်း”

အလို ထူးဆန်းပါတာ၊ မြင်းနီကြီးတစ်ကောင် ခုန်းစိုင်းပြေးလာသည်။ သူ့ခွာပေါက်ထဲကြောင့် မြေကြီးများပင် တုန်ခါဒွားသည်။ သူ့နာခေါင်းက အခိုးများထွက်နေ၏။ နားရွက်နှစ်ဖက်မှာလည်း အခိုးများထွက်နေ၏။

စစ်မြင်းကြီးသည် အိုင်ဗင်အနီးတွင် လာရပ်၍ဆို၏။

“ ဘာအလိုရှိပါသလဲအရှင် ”

အိုင်ဗင်သည် မြင်းကို ဇက်ကြိုးတပ်လိုက်၏။ မြင်းနီကျော်ကြီး၏ ညာဘက်နားရွက်ထဲ ဝင်လိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်နားရွက်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ အလို ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူသည် အရှက်ဦးကောင်းကင်လို လန်းဆန်းကြည်လင် တျက်သရေရှိသော လူလင်ပျိုအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပါတော့သည်။

မြင်းနီကျော်ကြီးကို သူတက်စီးကာ ဘုရင်ကြီး၏ နန်းတော်သို့ ထွက်လာ၏။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်နှင့် တစ်ရက်ကြာလာရသည်။ မြင်းကြီးသည် တောင်များ၊ တောများ၊ အိမ်များ၊ သစ်ပင်များပေါ်မှ လေကဲ့သို့ ဝိုးခနဲ လျင်မြန်စွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည်။

နန်းတော်ဆီသို့ အိုင်ဗင်ရောက်လျှင် လူများ ကြက်ပျံမကျစည်ကားနေပြီ။ အဆင့်ဆယ်နှစ်ထပ်ရှိ ဝက်သစ်ချနန်းတော်ဆောင်မှာ မားမားကြီးရှိ

နေ၏။ လေသာပြတင်းတွင် သမီးတော် လှယမင်းက မျှော်လျက်ရှိသည်။

ဘုရင်ကြီးက နန်းတော်ထဲမှ ထွက်ပြီး ကြေညာလေသည်။

“ အမောင်လူလင်တို့ဟို ဝက်သစ်ချနန်းတော်ဆောင်ပေါ်က ပြတင်းပေါက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ သမီးတော်ထံ မြင်းစီးပြီး သွားနိုင်ရင် အဲဒီ သူရဲကောင်းလူလင်ကို သမီးတော်နဲ့ လက်ထပ်စေပြီး တိုင်ပြည်ကိုလဲ တစ်ဝက်ခွဲဝေအုပ်ချုပ်စေမယ်”

သမီးတော် လှယမင်းကို လိုချင်ကြသူတို့က မြင်းစီး၍ တက်ကြသည်။ သို့သော် မည်သူမျှ အပေါ်သို့ မရောက်ကြပေ။ အိုင်ဗင်၏ အစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း မြင်းဖြင့် တက်ကြသည်။ သူတို့လည်း ဆယ့်နှစ်ထပ် မြင့်သော ဝက်သစ်ချနန်းတော်၏ ပြတင်းပေါက်ဆီ မရောက်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။

အိုင်ဗင်၏ အလှည့်ကို ရောက်လာသည်။ အိုင်ဗင်သည် မြင်းနီကျော်ကြီးကို အရှိန်ဖြင့် ပြေးစေ၍ ဝက်သစ်ချနန်းတော်ဆောင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်၏။

သို့သော် အဆင့်နှစ်ဆင့်ကို မိဖို့ ကျန်နေ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ခုန်ပြန်သည်။ အဆင့်တစ်ဆင့်ကို မိဖို့ ကျန်နေသေးသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မြင်းနီကျော်ကြီးသည် နာခေါင်းမှ မီးခိုးများ ထွက်လျက် ခွာစုံပေါက်ကာ အစွမ်းတုန် ကြိုးစားပြီး ခုန်လိုက်ရာ အပေါ်ဆုံး အဆင့်ရှိ ပြတင်းပေါက်ဆီ ရောက်သွား၏။

ထိုအခါ သမီးတော် လှယမင်းက သူမ၏ ဇက်စွပ်မှ တံဆိပ်ဖြင့် အိုင်ဗင်၏ နဖူးပေါ် ခပ်နိပ်ပေးလိုက်သည်။

လူအများက “ သူ့ကို ဖမ်းထားကြဟေ့ ” ဟုအော်လေလျှင် အိုင်ဗင်သည် စင်မြင်းနီကြီးကို စီးလျက် တိမ်တိုက်ကြားထဲ တက်သွားသည်။

ကွင်းပြင်ပေါ်မြင်းကြီးကို ဆင်းသက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

အိုင်ဗင်သည် မြင်းနီကြီးကို စီးလျက် တိမ်တိုက်ကြားထဲ တက်သွားသည်

အိုင်ဗင်မှာ မြင်းနီကျော်၏ ဘယ်ဘက်နားရွက်မှ ဝင်သွား၍ ညာဘက် နားရွက်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့ရာ ဟော . . . ကြည့်စမ်း၊ သူ့နဂိုပုံစံအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွား၏။

အိုင်ဗင်သည် မြင်းနီကျော်ကြီးကို သွားစေလိုက်ပြီး အိမ်တို ပြန်ခဲ့၏။ လမ်းတွင် မှီအချို့ကို ခူးခဲ့လေသည်။ အိမ်ထဲရောက်လျှင်

နဖူးကို ပိတ်စတစ်ချဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီး မီးလင်းဖိုခုံတွင် ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်နေ လိုက်သည်။

မကြာမီ အစ်ကိုတို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့က ဘုရင့်နန်းတော် ဆီသွားခဲ့ကြောင်း၊ မြင်းနှင့် ဝက်သစ်ချနန်းတော်ဆောင် အမြင့်ဆီ ခုန် တက်ကြပုံတို့ကို ပြောပြသည်။

“လှယမင်းလေးကို လိုချင်တဲ့ မင်းသားတွေ့ ဓားများကြီးပါ၊ အားလုံး လဲ ချောမောလှပတဲ့ သူတွေချည်းပါ၊ အဲဒီတုန်းမှာ အများတကာထက် ပိုသစ်လွင်တောက်ပတဲ့ လှလင်ချောလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး မီး ခိုးတွေထွက်နေတဲ့ သူ့မြင်းနီကြီးနဲ့ သမီးတော်ဆီ ခုန်တက်သွားတာပေါ့။ သူ့ရောက်လာတာ အစ်ကိုတို့ မြင်လိုက်ရပေမယ့် သူပြန်သွားတာကို မမြင် တွေ့လိုက်ရဘူး။”

အိုင်ဗင်သည် မီးခိုးပြောင်းတိုင်ကွယ်မှ မီးလင်းဖိုခုံပေါ် ထိုင်နေရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့ မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့သူဟာ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်” အစ်ကိုတို့က ဒေါသထွက်သွားသည်။

“တော်စမ်းပါ အရှင်ရား။ မင်းဟာမင်း မီးလင်းဖိုခုံမှာ ထိုင်ရင်း ပို့တွေပဲ စားပြီး နေစမ်းပါ”

နောက်တစ်နေ့။ ဘုရင်ကြီးကစားပွဲသောက်ပွဲ ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ရာ ဝန်ကြီးများ၊ မျှခေတ်များ၊ မဲညာသည်များနှင့် ကလေးလူကြီးပါ မကျန်ရ ဒ်အောင် လာရောက်စေသည်။

အိုင်ဗင်၏ အစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း စားပွဲသောက်ပွဲကြီးဆီ သွား ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ လိုက်ချင်တယ် အစ်ကိုတို့ရာ”

www.burmeseclassic.com

“ဘာပြောတယ်၊ လူတွေက မင်းကို မြင်ရင် လှောင်ပြောင်ကြမှာပေါ့၊ ဒီတော့ မီးလင်းဖိုခုံမှာပဲ ထိုင်ပြီး ဂွီတွေကိုပဲ စားနေပါ”

အစ်ကိုတို့သည် ကောင်းစွာ ကကြိုးတန်ဆာ ဆင်ထားသော ခုံညားလှပသည့် မြင်းတို့ကို စီးလျက် ထွက်သွားသည်။ အိုင်ဗင်မှာ ခြေကျင် လျှောက်ကာ သူတို့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

နန်းတော်ဆီရောက်လျှင် သူသည် ခပ်ဝေးဝေးထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဧည့်ပရိသတ်များ စုံလင်စွာ ရောက်နေကြ၏။ အဖျိုတော်များက ဧည့်သည်များကို စားပွဲသောက်ပွဲများဖြင့် ပြင်ဆင်ဧည့်ခံသည်။

သမီးတော်လှယမင်းက ဧည့်သည်များကို လိုက်လံကြည့်ရှု၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် သယ်ဆောင်လာသော အချိုရည်ခွက်မှ တစ်ခွက်စီခပ်ပေးရင်း လုလင်ပျိုများ၏ နဖူးပေါ်မှာ အမှတ်တံဆိပ်ရှိမရှိ ကြည့်လေသည်။

လူအများကို လက်လံကြည့်ပေမည့် အိုင်ဗင်ကို မတွေ့သေးပေ။ အတန်ကြာမှ အိုင်ဗင်က သူ့အနီးကို ရောက်လာသောအခါ လှယမင်းသည် ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်များ ပေကျဲလျက်ရှိပြီး ဆံပင်မှာလည်း ဖရိုဖရဲနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ။ ဘာကြောင့် ရှင်နဖူးမှာ အဝတ်နဲ့ ပတ်ထားတာလဲ”

“ကျွန်တော်လမ်းမှာ လဲကျပြီး ဒဏ်ရာရထားလို့ ပါဗျာ”
သမီးတော်က အဝတ်စကို ဖြေကြည့်လိုက်ရာ နန်းတော် တစ်ခုလုံး ထိန်ခနဲ လင်းသွားသည်။

“အဲဒါ ကျွန်မခတ်နှိပ်ထားတဲ့ တံဆိပ်ပါပဲ၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်မရဲ့ ဖူးစာရှင်ကို တွေ့ပါပြီ”

ဘုရင်ကြီးရောက်လာကာ အိုင်ဗင်ကို ကြည့်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သမီးလှယမင်း၊ သူဟာ မင်းရဲ့ ဖူးစာရှင် ဟုတ်ပါ့မလားကွယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ပေကျဲလို့ ရုပ်ကလဲ ဆိုးပါဘိ”
အိုင်ဗင်က ဘုရင်ကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ မျက်နှာကို ရေခဲဆေးကြောပါရစေ”
ဘုရင်ကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ အိုင်ဗင်သည် နန်းတော်ရင်ပြင် ဆီထွက်သွားကာ ဖခင်မှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း အော်ခေါ်လိုက်၏။

“မြင်းနီကျော်ကြီးရေ၊ ငါခေါ်နေတယ်။ ငါ့ခေါ်လာခဲ့စမ်း”
အလိုကြည့်စမ်းပါဦး။ မြင်းနီကျော်ကြီးသည် ခုန်ပေါက်လျက် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ မြင်းခွာနှင့်ချက်များကြောင့် မြေကြီးပင် တုန်ခါသွားသည်။ နှာခေါင်းမှ မီးညွန့်များနှင့် နားရွက်နှစ်ဖက်မှ အနိုးများ ထွက်နေသည်။

အိုင်ဗင်သည် မြင်းနီကျော်ကြီး၏ ညာဘက်နားရွက်ထဲ ဝင်သွားပြီး ဘယ်ဘက်နားရွက်မှ ထွက်ခဲ့ရာ အရုဏ်ဦးကောင်းကင်ကဲ့သို့ ကြည့်လင်သန့်စင်သော လုလင်ပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့၏။ အချောဆုံး အလှဆုံး လုလင်ပျိုဟု ဆိုရပေမည်။ နန်းတော်တွင်း ရောက်ရှိနေကြသော လူအများမှာ သူ့ကို မြင်တွေ့လျှင် တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ပြောဖို့ရာ မလိုတော့ပေ။

အိုင်ဗင်သည် သမီးတော်လှယမင်းနှင့် လက်ထပ်ရပြီး သူတို့ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကြီးကို နန်းတော်၌ အကြီးအကျယ် အခမ်းနားဆုံး ကျင်းပလေသတည်း။

အိုင်ပင်မင်းသားနှင့်ဝံပုလွေညိုကြီး

ရှေးအခါက ဗယ်ရန်ခေ အမည်ရှိ ဘုရင်တစ်ပါးရှိ၏။ သူ့တွင် သားသုံးယောက်ရှိရာ အငယ်ဆုံးသား၏ အမည်မှာ အိုင်ပင်မင်း ခေါ်သည်။

ဘုရင်ကြီးတွင် လှပသော ဥယျာဉ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုဥယျာဉ်ထဲ၌ ရွှေရောင်ပန်းသီးများ သီးသော ပန်းသီးပင်တစ်ပင်ရှိလေသည်။

တစ်နေ့သော် ဘုရင်ကြီးက ဥယျာဉ်တော်မှ ရွှေရောင်ပန်းသီးများ ခိုးယူခံရကြောင်း သိသွား၏။ သို့အတွက် သူမပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲရှိ၏။ အစောင့်တို့ကို ဥယျာဉ်ထဲစောင့်ကြပ်စေသော်လည်း ရွှေရောင်ပန်းသီး များမှာ ပျောက်မြဲပျောက်လျက်ရှိ၏။ သူ့ခိုးကိုကား ဖမ်းမမိပေ။

ဘုရင်ကြီးမှာ တစ်နေ့တခြား ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲလာသည်။ မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။ သားတော်တို့က “ဝမ်းနည်းမနေနဲ့ အဖေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်ဥယျာဉ်မှာ စောင့်ကြပ်ပေးပါမယ်” ဟု ဘုရင်ကြီးကို နှစ်သိမ့်ပြောဆို၏။

သားအကြီးဆုံးက “ဝီနေ့ ကျွန်တော်စောင့်မယ်” ဟု ဆိုကာ ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သွားသည်။ ညနေခင်းတွင် ဥယျာဉ်ထဲနေရာအနှံ့ လှည့်ကြည့်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် နူးညံ့သော မြက်ခင်းပေါ်ပစ်လွှဲကာ အိပ်နေ၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဘုရင်ကြီးက မေးသည်။
“ဘာဆတင်းထူးသလဲကွယု၊ သူ့ခိုးဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရပြီလား”
“သူ့ခိုးကို မမိဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ညလုံး မအိပ်ပဲ စောင့်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မလာဘူး”
နောက်တစ်နေ့၊ ဥယျာဉ်တွင် စောင့်ကြည့်ဖို့ သားအလတ်ထွက်လာခဲ့၏။ သူလည်း အိပ်၍ နေသည်။ နံနက်မိုးလင်းသော် သူ့ခိုးကို မတွေ့ပါဟု ဆိုသည်။

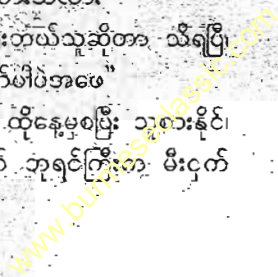
ယနေ့မှာ သားအငယ်ဆုံး အလှည့်ဖြစ်၍ အိုင်ပင်သည် ဥယျာဉ်သို့သွားကာ စောင့်ကြပ်သည်။ ဥယျာဉ်ဆီရောက်လျှင် မရပ်မနားလှည့်လည်ကြည့်၏။ သူ့ လဲလျောင်း၍ နေစဉ် အိပ်ချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် နှင်းခဲများဖြင့် မျက်နှာသစ်လိုက်ရာ ချက်ချင်းအိပ်ချင်ပြေသွားသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ချိန်တွင် ဥယျာဉ်ထဲမှ အလင်းရောင်တစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်။ အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းပို၍ နီးကပ်လင်းထိန်လာသည်။ ထိုအလင်းရောင်မှာ မီးငှက်တစ်ကောင်ထံမှ မီးရောင်ဖြစ်ပြီး ပန်းသီးပင်ပေါ်မှ ရွှေရောင်ပန်းသီးများကို ထိုးဆိတ်စားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အိုင်ပင်သည် အပင်ဆီ တိတ်တဆိတ်သွားကာ မီးငှက်ကို အမြီးမှ ကိုင်ကာ မိမိရရ ဖမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် မီးငှက်က ရုန်းကန်ပျံသွားသဖြင့် အမြီးမှ ငှက်တောင်တစ်ခုသာ လက်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည်။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် အိုင်ပင်သည် ဘုရင်ကြီးဆီ လာခဲ့၏။
“ဘယ်နှယ်လဲ သားတော်၊ သူ့ခိုးကို မိထားသလား”
“သူ့ကို မမိဘူးအဖေ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ခိုးတယ်သူဆိုတာ သိရပြီ၊ ဒီမယ် ငှက်မွေးတစ်ခုရခဲ့တယ်၊ သူ့ခိုးက မီးငှက်ပါပဲအဖေ”

ဘုရင်ကြီးက ငှက်မွေးကို ယူလိုက်၏။ ထိုနေ့မှစပြီး သူ့စားနိုင်သောကံနှင့် ပြန်ဖြစ်လာသည်။ တစ်နေ့သော် ဘုရင်ကြီးက မီးငှက်အကြောင်းကို စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။

သားတော်တို့ကိုခေါ်ကာ ပြောသည်။

“မင်းတို့မြင်းတွေကို ကုန်းနီးချည်ချေ မီးငှက်ကို လိုက်ရှာဖို့ အရပ် ရှစ်မျက်နှာ သွားကြပေတော့”

သားတော်တို့သည် ဘုရင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ မြင်းကုန်းနီး ပြင်ဆင်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ သားအကြီးက တစ်လမ်း၊ သားအလတ်က တစ်လမ်း၊ သားအငယ်ဆုံးက တစ်လမ်းစီ လာခဲ့ကြသည်။

ဘယ်လောက်မေးသည်အထိ ရောက်လာပြီကို မမှန်းဆနိုင်ပြီ။ နေပူပြင်းသော နေ့တစ်နေ့တွင် အိုင်ငယ်သည် မောပန်းလာသဖြင့် မြင်းပေါ် မှ ဆင်းကာ သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုတွင် လဲလျောင်းနေသည်။

သူ့အကြာကြီး အိပ်ခဲ့သလား၊ ခဏပဲ အိပ်ပျော်သွားသလား မသိရ သော်လည်း သူနီးလာသောအခါတွင်မူ မြင်းမှာ ပျောက်ချက်သားကောင်း နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မြင်းကို ရှာဖွေသည်။ မြင်းကို မတွေ့ရပေ။ တစ်နေရာ၌ မြင်း၏အရိုးများသာ ပုံလျက်တွေ့ရသည်။

အိုင်ငယ်အဖို့ အလွန်စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ဖြစ်လေပြီ။ မြင်းမရှိလျှင် ခရီးကို မည်သို့ ဆက်သွားမည်နည်း။

“အင်း . . . ငါအကောင်းဆုံး စဉ်းစားအုံးမှပဲ”

သူ့ခြေကျင်လျှောက်လာသည်။ လျှောက်ရင်းဖြင့် သေချင်စော်နံ လောက်အောင် ပင်ပန်းမောပျက်လာသည်။ မြက်ခင်းနုများ ပေါက် လျက်ရှိသော တစ်နေရာတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်ချလျက်၏။

ထိုစဉ် ဝံပုလွေညိုကြီးတစ်ကောင်သည် ဆိုင်းမဆင်စုံမဆင်ဘဲ သူ့ဆီ ရုတ်တရက် ပြေးလာသည်။

“ဘာကြောင့် စိတ်ပျက်နေသလဲ အိုင်ငယ်”

“စိတ်မပျက်ဘဲ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ ဝံပုလွေညိုကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ရဲ့

လိမ္မာလှတဲ့ မြင်းပျောက်သွားတယ်”

“မြင်းကို စားပစ်လိုက်သူဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ အိုင်ငယ်၊ ခင်ဗျား အတွက် ဝမ်းနည်းပါရဲ့ဗျာ၊ ဒီလောက် ခရီးအဝေးကြီးလာခဲ့တာ ဘယ်ကို သွားမှာမို့လဲ”

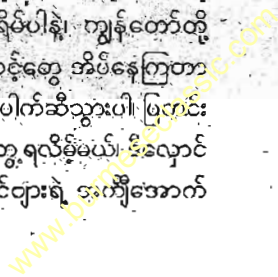
“ဖခင်ဘုရင်က မီးငှက်ကို အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှာ သွားရှာချေလို့ ခိုင်းတာကြောင့် ရောက်လာတာပဲ”

“ခင်ဗျား မြင်းနဲ့ဆို မီးငှက်ဆီ သုံးနှစ်သုံးမိုး ထွားတော့တောင်မှ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မီးငှက်ရှိတဲ့ နေရာကို ကျွန်တော်သာ သိတယ်။ အင်းလေ . . . ခင်ဗျားရဲ့ မြင်းကို ကျွန်တော်က စားပစ်လိုက်ပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်ပဲ ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ကူညီရမှာပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့ ကျောပေါ်ကို တက်ပြီး မြဲမြဲသာ ကိုင်ထားမေတော့”

အိုင်ငယ်က ဝံပုလွေညိုကြီးကို စီးလိုက်သည်။ မျက်စိတစ်ဖွဲ့တ် အတွင်းမှာပင် သူပြေးသွား၏။ စိမ်းစိုသော တောများပေါ် ဦးခနဲ ဖြတ်လာ သည်။ ရေကန်ပြာပြာများပေါ် ဝှိုးခနဲ ဖြတ်လာသည်။ နောက်ဆုံး မြင့်မား လှသည် တံတိုင်းတို့ဖြင့် ဝန်းရံထားသော ရဲတိုက်ကြီးဆီ ရောက်ရှိလာ သည်။

ဝံပုလွေညိုကြီးက ဆိုသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာကို ကောင်းကောင်းမှတ်ထား အိုင်ငယ်၊ ဟို တံတိုင်းပေါ် ခင်ဗျားတက်သွားပါ။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာတာ အန္တရာယ်မရှိတဲ့ အချိန်ပဲ။ အစောင့်တွေ အိပ်နေကြတာ ကိုး၊ ရဲတိုက်ကြီးပေါ်က အိပ်ခန်းဆောင်ရဲ့ ဖြတ်ပေါက်ဆီသွားပါ။ ဖြတ်ပေါက်မှာ ရွှေလှောင်ချိုင့်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဒီလှောင် ချိုင့်ထဲမှာ မီးငှက်ရှိတယ်။ မီးငှက်ကို ယူပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အင်္ကျီအောက်

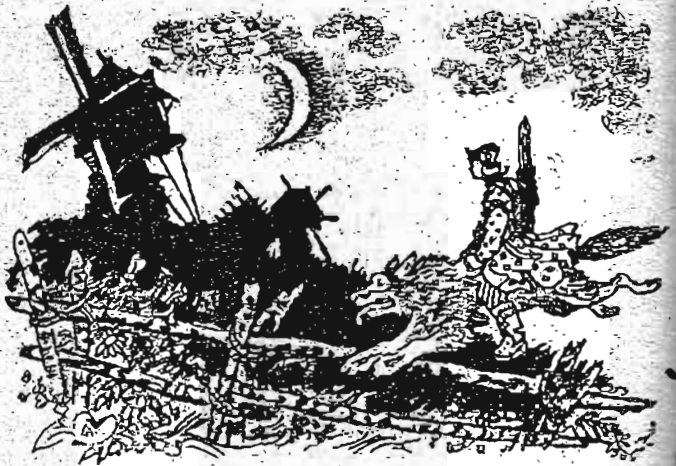
၁၉၂ လင်းထွန်း

မှာ ဝှက်ထားလိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ရွှေလှောင်ချိုင့်ကိုတော့ လက်နဲ့မထိမိမို့ သတိထားရလိမ့်မယ်”

အိုင်ငင်သည် တံတိုင်းကြီးပေါ် ဖက်၍ တက်ခဲ့၏။ ရဲတိုက်တစ်နေရာမှ ပြတင်းပေါက်တွင် ရွှေလှောင်ချိုင့်ကို တွေ့သည်။ အထဲတွင် မီးငှက် ရှိနေသည်။ သူသည် မီးငှက်ကို ဖမ်းယူပြီးနောက် အကျီအောက်တွင် ဝှက်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ရွှေလှောင်ချိုင့်ကို သူ့မျက်စိမှ မခွာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဟင် . . . အတော်လှပတဲ့ ရွှေလှောင်ချိုင့်ကလေးပါ။ သူ့ကို မထားခဲ့ချင်ဘူး”

အိုင်ငင်တ ဝံပုလွေညှိကြီးကို စီးလိုက်သည်

ရှားရိုးရွာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် ၁၉၃

သူသည် ဝံပုလွေညှိကြီး မှာလိုက်သော စကားကို မေ့သွားချေသည်။ လှောင်ချိုင့်ကို လက်နှင့် ထိမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဲတိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး အချက်ပေးသံများ ဟိန်းထွက်လာ၏။

ခရာသမားတို့က ခရာမူတ်ကြသည်။ ဝံပုလွေတို့က ဝံပုလွေကြသည်။ အစောင့်များလည်း နိုးလာပြီ။ ထို့ကြောင့် အိုင်ငင်ကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြပြီး ဘုရင်ကြီးဆီ ခေါ်သွားလေ၏။

အယ်ဖရွန်ဘုရင်က စိတ်ဆိုးစွာ သူ့ကို မေးမြန်းသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ ဘယ်က ရောက်လာသလဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ ဗယ်ရန်ဒေဘုရင်ရဲ့ သားတော် အိုင်ငင်ပါ”

“ထို့ . . . ရက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘုရင့်သားတော်က သူ့ခိုးဖြစ်နေတာကိုး”

“ခင်ဗျားရဲ့ ငှက်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဥယျာဉ်က ဗန်းသီးတွေကို ခိုးယူစားသောက်သွားပါတယ်”

“ဒါဆို ငါဆီ ရိုးရိုးသားသားလာပြောဆိုမှပေါ့၊ ငါက မင်းရဲ့ ဖခင် ဗယ်ရန်ဒေဘုရင်အတွက် ဒီငှက်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် မေးလိုက် မှာ ဧကန်ပါ။ အခုတော့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ သားဟာ သူ့ခိုးပဲလို့ ပြောစရာဖြစ်နေပြီ၊ အင်း . . . ဒါပေမယ့် လူတွေကြားသိမှာကို ငါမလိုလားဘူး။ ငါ့အတွက် မင်းကျေးဇူးတစ်ခု ပြုမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်မယ်၊ ဒီလို ကွယ်၊ ကူဆမန်လို့ အမည်ရှိတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးရှိတယ်၊ သူ့မှာ ရွှေရောင် လည်ဆံမွေးရှိတဲ့ မြင်းတစ်ကောင် ရှိလေရဲ့၊ အဲဒီမြင်းကို ယူခဲ့ပါ။ ဒါဆို မီးငှက်ကို ငါပေးလိုက်မယ်၊ ရွှေလှောင်ချိုင့်ကိုလဲပေးလိုက်အုံးမယ်”

အိုင်ငင်သည် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရာ ဝံပုလွေညှိကြီးက သူ့ကို ဆိုသည်။

“လှောင်ချိုင့်ကို လက်နဲ့မထိဖို့ ကျွန်တော်သတိပေးလိုက်လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် နားမထောင်သလဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဝံပုလွေညိုကြီးရယ်၊ ဒါအတွက် ကျွန်တော့ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်”

“ဝမ်းနည်းနေရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ ကဲ . . . ကဲ ကျွန်တော့ကျောပေါ် တက်ပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ကတိအတိုင်း ခင်ဗျားသွားလို့တဲ့ ခရီးအထိ ငါ့ ဆောင်ပေးရမှာ ပေါ့ဗျာ”

အိုင်ဗင်သည် ဝံပုလွေညိုကြီးကို စီးလျက် ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့၏။ ဘယ်လောက်ဝေးလံသည်အထိ ရောက်လာသည်မသိ။ နောက်ဆုံး၌ နွေ ရောင်လည်ဆံမွှေးမြင်းရှိရာ ရဲတိုက်ကြီးဆီ ရောက်ခဲ့သည်။

“တံတိုင်းပေါ်တွယ်တက်ပြီး ရဲတိုက်ကြီးထဲ ဝင်သွားပါ။ အစောင့် တွေ အိပ်ပျော်နေကြတယ်၊ မြင်းဇောင်းဆီသွားပြီး မြင်းကြီးကို ယူခဲ့ရလိမ့် မယ်၊ ဒါပေမယ့် မြင်းရဲ့ ဇက်ကြီးကို လက်နဲ့ မကိုင်မိပါစေနဲ့”

အိုင်ဗင်သည် ရဲတိုက်တံတိုင်းပေါ် ကျော်လွှား၍ တက်လာ၏။ အစောင့်များမှာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိသည်။ မြင်းဇောင်းဆီသွားသည်။ နွေ ရောင်လည်ဆံမွှေးရှိသော မြင်းကို ရရှိလေပြီ။ သို့သော် မြင်း၏ ဇက်ကြီး ကို မကိုင်ကြည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။

မြင်းဇက်ကြီးမှာ ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားဝံ့မှာ လွန်စွာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လှပနေ၏။ ရွှေရောင်လည်ဆံမွှေးမြင်းနှင့် အလွန်တရာ လိုက်ဖက်သော မြင်း ဇက်ကြီးတစ်ခုပင်။

အိုင်ဗင်သည် ထိုဇက်ကြီးကို ကိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရဲတိုက် ကြီးတစ်ခုလုံး အချက်ပေးသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ခရာသမားတို့ထ

ခရာမှတ်ကြသည်။ ငုံ့သံများတို့က ငုံ့တီးကြသည်။

အစောင့်များ နီးလာကြသဖြင့် အိုင်ဗင်ကို ဖမ်းဆီးမိပြီး သူ့ကို ကူဆမန်ဘုရင်ကြီးထံ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာခဲ့သလား”

“ကျွန်တော်ဟာ အိုင်ဗင်မင်းသားပါ”

“မြင်းကို ခိုးယူတာ အတော်ရှက်ဖွဲ့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီလို ခိုးယူတာ မိုက်မဲလို့ပဲ၊ သာမန်လယ်သမားတစ်ယောက်တောင်မှ ဒီလို ပြုမှုမှာ မတူဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက် ကိစ္စတစ်ခုကို မင်းဆောင်ရွက်ပေးမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ အဖြစ်ကို ချမ်းသာပေးမယ်၊ ဒယ်လ်မက်ဘုရင်မှာ ရယ်လီနာ လှယမင်းလို့ အမည်ရှိတဲ့ သမီးတော်တစ်ပါး ရှိသကဲ့သို့၊ သူ့ကို ငါ့ဆီ တိတ်တဆိတ်ခေါ်ခဲ့ပေတော့၊ ဒါဆို ရွှေရောင်လည်း ဆံမွှေးရှိတဲ့ မြင်းကို ပေးမယ်၊ ဒါ့အပြင် မြင်းဇက်ကြီးလဲ ပေးပါမယ်”

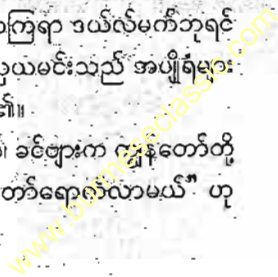
အိုင်ဗင်မင်းသားအဖို့ ပို၍ အခက်ကြုံရလေပြီ၊ ဝံပုလွေညိုကြီးဆီ သူလာခဲ့၏။ ဝံပုလွေညိုကြီးက “မြင်းဇက်ကြီးကို မထိဖို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ သားပဲဗျာ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့စကားကို နားမထောင်သလဲ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဝမ်းနည်းနေရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ ကဲ . . . ကဲ ကျွန်တော့ကျောပေါ် တက်ပါ”

ဝံပုလွေညိုကြီးနှင့် အိုင်ဗင်တို့ ထွက်လာကြရာ ဒယ်လ်မက်ဘုရင် ၏ တိုင်းပြည်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရယ်လီနာလှယမင်းသည် အပျိုရိရား နှင့်အတူ နန်းတော်ဥယျာဉ်ထဲ လှည့်လည်နေ၏။

“ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားပါ၊ မကြာမီ ကျွန်တော်ရောက်လာမယ်” ဟု

ဝံပုလွေညိုကြီးက ပြောသည်။

အိုင်ဗင်သည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့၏။ ဝံပုလွေညိုကြီးသည် မြို့တံတိုင်းကို ကျော်ဝင်ကာ ချွဲကွယ်တစ်ခုမှ ပုန်းအောင်းလျက် စောင့်နေသည်။ ရယ်လီနာလှယမင်းနှင့် မိန်းမပျိုတို့ကို တွေ့ရပြီ၊ ဥယျာဉ် ထဲ၌ သူတို့ လမ်းလျှောက်နေကြ၏။

ရယ်လီနာသည် ပန်းခူးရင်း သူ့အဖော်များနှင့် ဝေးကွာ၍ ကျွန်ရစ်သောအခါ ဝံပုလွေညိုကြီးက ချက်ချင်းဖမ်းဆီး၍ ကျောပေါ်တင်ဆောင်ကာ တံတိုင်းပေါ်မှ အလျင်အမြန်ကျော်ထွက်ခဲ့၏။

မြန်လမ်းအတိုင်း လာနေသော အိုင်ဗင်သည် ရယ်လီနာလှယမင်းကို တင်ဆောင်၍လာသော ဝံပုလွေကြီးကို တွေ့လျှင် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

“ခင်ဗျားလဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့-ကျောပေါ်အမြန်တက်ပါ။ သူတို့ လိုက်လာမှာ စိုးရိမ်ရတယ်” ဟု ဝံပုလွေက ဆိုသည်။

ဝံပုလွေညိုသည် အိုင်ဗင်နှင့် ရယ်လီနာလှယမင်းကို တင်ဆောင်ပြီး စိမ်းစိုသော တော်များပေါ်မှ ဝှီးခနဲ ဖြတ်လာသည်။ ရေကန်ပြာများ မြစ်ချောင်းပြာများပေါ် ဝှီးခနဲ ဖြတ်လာသည်။

မည်မျှ ကြာမြင့်စွာ လာရသည်ကို ပြောမပြနိုင်ပြီ၊ နောက်ဆုံး၌ ကုဆမန်ဘုရင်၏ နန်းတော် အဝင်ဝရောက်ရှိလာ၏။

ဝံပုလွေညိုကြီးက ဆိုသည်။

“ဘာကြောင့် မှိုင်တွေ ဝမ်းနည်းနေသလဲ အိုင်ဗင်”

“ကျွန်တော် မှိုင်တွေ ဝမ်းနည်းမိတာက မြင်းကြီးနဲ့ အလွန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ရယ်လီနာလှယမင်းကို လဲလှယ်ပြီး ခွဲခွာရတော့မှာပေါ့”

“ဒါအလွယ်ကလေးပဲ။ သူ့ကိုတစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားလိုက်

ကျွန်တော်က ရယ်လီနာလှယမင်းအဖြစ်ပြောင်းလဲဖန်ဆင်းလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ရယ်လီနာအစား နန်းတော်ဆီခေါ်သွားပါ”

ထို့ကြောင့် ရယ်လီနာလှယမင်းကို တောထဲရှိတဲငယ်တစ်ခုတွင် ထားခဲ့သည်။ ဝံပုလွေညိုကြီးသည် ကျွမ်းတစ်ပတ်ထိုး၍ ပြန်ရပ်လိုက်သော အခါ ရယ်လီနာလှယမင်းနှင့် ချွတ်စွပ်တူစွာ ပြောင်းလဲသွား၏။

အိုင်ဗင်သည် သူ့ကို ကုဆမန်ဘုရင်ဆီ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဘုရင်ကြီးမှာ အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသည့်အပြင် ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိ၏။

“လှယမင်း သတို့သမီးကို ခေါ်ခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အိုင်ဗင်၊ ရွှေရောင်လည်ဆံမွှေးရှိတဲ့ မြင်းနဲ့တကွ ဇက်ကြီးကိုမင်းယူသွားပါကွယ်”

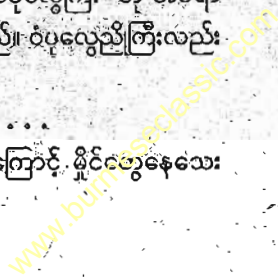
အိုင်ဗင်မင်းသားသည် မြင်းကြီးကို စီး၍ ရယ်လီနာလှယမင်းဆီ လာခဲ့ကာ သူ့ကို မြင်းပေါ်တက်လျက် ထွက်သွားလေ၏။

ဘုရင်ကြီးသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို တစ်နေ့လုံး ခြံမြဲခြံမြဲသဲသဲ ကျင်းပ၏။ ညဘက်ရောက်လျှင် ရယ်လီနာလှယမင်းသတို့သမီးကို အိပ်ခန်းဆောင်သို့ ဝင်စေ၏။ ယင်းနောက် ဘုရင်ကြီးလည်း အိပ်ခန်းဆောင်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

ဘုရင်ကြီးသည် ရယ်လီနာလှယမင်းဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ဝံပုလွေနှုတ်သီးဖျားကို စမ်းမိရာ “ဝံပုလွေကြီး၊ ဝံပုလွေကြီး” ဟု အိပ်ရာမှ အလန့်တကြား အော်ဟစ်ဆင်းပြေးရလေသည်။ ဝံပုလွေညိုကြီးလည်း တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးလာ၏။

ဝံပုလွေညိုကြီးသည် အိုင်ဗင်ကို မိလျှင် . . .

“ရယ်လီနာလှယမင်းကို ရခဲ့ပြီးပြီ၊ ဘာကြောင့် မှိုင်တွေနေသေးတာလဲ”

“မခိုင်တွေဘဲ ရှိပါ့မလဲ ဝံပုလွေကြီးရယ်၊ ရွှေရောင် လည်ဆံမွှေး ရှိတဲ့ မြင်းကြီးနဲ့ မီးငှက်ကို လဲလှယ်ရတော့မှာကိုး”

“ဒါအတွက် မစိုးရိမ်နဲ့ ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်” ဟု ဝံပုလွေ ညိုကြီးက ဆိုသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် အယ်ဗရွန်ဘုရင်၏ တိုင်းပြည်ဆီရောက်လာ ၏။ “မြင်းကြီးနဲ့ ရယ်လီနာလှယမင်းကို ငှက်ထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်က ရွှေရောင်လည်ဆံမွှေးရှိတဲ့ မြင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲဖန်ဆင်းလိုက်မယ်၊ ဒီတော့မှ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့ကို အယ်ဗရွန်ဘုရင်ဆီ ခေါ်သွားပေါ့”

ရယ်လီနာ လှယမင်းနှင့် ရွှေရောင်လည်ဆံမွှေးရှိသော မြင်းကြီး ကို တောထဲ၌ ငှက်ထားခဲ့သည်။ ယင်းနောက် ဝံပုလွေညိုကြီးက ကျွမ်းတစ် ဝတ်ထိုးကာ ပြန်ရပ်လိုက်ချိန်တွင် ရွှေရောင်လည်ဆံမွှေးရှိသော မြင်းကြီး အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။

အိုင်ဗင်သည် သူ့ကို ဘုရင်ကြီးဆီ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဘုရင်ကြီးက အလွန်ဝမ်းသာလျက် အိုင်ဗင်မင်းသားအား မီးငှက်နှင့်တကွ ရွှေလှောင်ချိုင့်ကို ပေးလိုက်လေသည်။

အိုင်ဗင်သည် တောထဲလာခဲ့ပြီး ရယ်လီနာလှယမင်းကို ရွှေရောင် လည်ဆံမွှေးရှိသော မြင်းပေါ်တင်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် မီးငှက် ရှိနေသော ရွှေလှောင်ချိုင့်ကို ယူကာ အိမ်သို့ မြင်းစီး၍ ပြန်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် အယ်ဗရွန်ဘုရင်သည် လက်ထဲရောက်လာသော မြင်းကြီး ကို စီးမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်လျှင် ထိုမြင်းသည် ဝံပုလွေတစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေ၏။ ဘုရင်ကြီးလည်း ရပ်နေရာမှ အံ့ဩထိတ်လန့်ပြီး လဲကျသွားသည်။

ဝံပုလွေညိုကြီးလည်း ထွက်ပြေးခဲ့ရာ မကြာမီ အိုင်ဗင်မင်းသား

ဆီရောက်ရှိခဲ့၏။

“ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကို ရောက်ခါနီးပြီမို့ ခင်ဗျားနဲ့ ခွဲခွာရ တော့မယ်ဗျာ” ဟု ဆိုကာ အိုင်ဗင်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ဝံပုလွေ ညိုကြီးကို သုံးကြိမ်ဦးညွတ်လျက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ မပြောပါနဲ့အုံး၊ ခင်ဗျားမှာ ကျွန်တော် ရဲ့ အကူအညီကို လိုနေဆဲပါ”

“ဘာကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီတို့ လိုအပ်တော့မှာလဲ ကျွန်တော်အလိုရှိတာတွေ အားလုံးကို ရရှိနေပြီပဲ”

အိုင်ဗင်မင်းသားသည် ရွှေရောင်လည်ဆံမွှေးရှိသော မြင်းကြီးပေါ် တက်၍ ရယ်လီနာလှယမင်းနှင့် မီးငှက်ကို တင်လျက်လာခဲ့၏။ ရွာကပ်ရွာ သို့ ရောက်လျှင် ခဏနားကာ စားသောက်မည်ဟု မြင်းပေါ်မှ ဆင်း၏။

သူတို့ ပေါင်မုန့်အချို့ ကျန်ရှိနေဆဲပင်၊ ရေကို ချောင်းတွင် ဆင်းသောက်ကြသည်။ ယင်းနောက် အိပ်ကြ၏။

အိုင်ဗင်မင်းသား အိပ်ပျော်လျှင် ပျော်ချင်း သူ့အစ်ကိုတို့ မြင်းဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့မှာ မီးငှက်ကို ရှာမတွေ့သဖြင့် လက်ချည်း သက်သက် ပြန်လာကြရ၏။

အိုင်ဗင်မင်းသားကို မြင်တွေ့လျှင် သူ့ပစ္စည်းအားလုံးကို ယူကြပြီး ဤသို့ အိုင်ဗင်ကြသည်။

“အိုင်ဗင်ကို သတ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှ ပစ္စည်းတွေကို ငါတို့ ရမှာ” သူတို့သည် အိုင်ဗင်မင်းသားကို သတ်လိုက်ကြ၏။ ယင်းနောက် ရွှေရောင်လည်ဆံမွှေးရှိသော မြင်းကြီး၊ မီးငှက်နှင့် ရယ်လီနာလှယမင်းကို ယူဆောင် သွားလေသည်။

“ဒီအကြောင်းကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောစကမ်း”

- ထိုသို့ဆိုကာ သနားစဖွယ် အိုင်ဗင်မင်းသားကို တောကျီးကန်းများ ဝိုင်းအုံ့ပုံဝဲလျက်သား ထားရစ်ခဲ့လေ၏။ ဝဲပုလွေညိုကြီးသည် တောကျီး ကန်များဖြင့် ဝဲပုံနေသော အိုင်ဗင်မင်းသားကို တွေ့လျှင် ထိုအထဲမှ တောကျီးကန်းတစ်ကောင်ကို သူ၏ သားငယ်နှင့်အတူ ချက်ချင်းဖမ်းဆီး လိုက်၏။

“တောကျီးရေ၊ ကျုပ်ဆီ ရေသေနဲ့ ရေရှင်အိုင်က ရေကို ယူခဲ့ပေး ပါ။ ဒါဆို မင်းရဲ့ သားငယ်ကို အသက်ချမ်းသာဖို့ လွှတ်ပေးမယ်” ဟု ဝဲပုလွေညိုကြီးက ပြောလိုက်သည်။

တောကျီးပျံ၍ သွား၏။ ဝဲပုလွေညိုကြီးသည် ငှက်သားငယ်ကို ဖမ်းထားစဉ် ထိုတောကျီး ဘယ်ဆီပျံသွားသည်ကို မသိရ။ အတန်ကြာမှ တောကျီးသည် ရေသေနှင့် ရေရှင်အိုင်မှ ရေကို ယူလျက် ပြန်ရောက် လာခဲ့၏။

ဝဲပုလွေညိုကြီးသည် ရေသေအိုင်မှ ရေကိုယူ၏။ ဒဏ်ရာများပေါ် ပက်ဖျန်းလိုက်ရာ သူ့ဒဏ်ရာ ချက်ချင်းပျောက်ကင်းသွားလေ၏။ ယင်းနောက် ရေရှင်အိုင်မှ ရေကို အိုင်ဗင်မင်းသား ကိုယ်ပေါ်ပက်ဖျန်း လိုက်လျှင် ပြန်လည်အသက်ရှင်ခဲ့လေသည်။

“အို . . . ကျွန်တော် ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ပျော်ခဲ့သလား ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သာ မရှိရင် ခင်ဗျားဘယ်တော့မှ နိုးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အစ်ကိုတွေက ခင်ဗျားကို သတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ယူဆောင်သွားကြပြီ၊ ကျွန်တော့အပေါ်ကို တက်လိုက်ခဲ့ပေတော့”

သူတို့ ဒုန်းစိုင်းအပြေးလိုက်ခဲ့ရာ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မိလာ သည်။ ဝဲပုလွေညိုကြီးက သူတို့ကို ကိုက်ခဲ၍ မြေကြီးပေါ် တစ်ပိုင်းတစ်စ

စိ ဖြစ်စေလိုက်သည်။

အိုင်ဗင်မင်းသားသည် ဝဲပုလွေညိုကြီးကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီး ခွဲခွာခဲ့ သည်။

ထို့နောက် အိုင်ဗင်သည် ရွှေရောင်လည်ဆံမွှေးရှိသော မြင်းကြီး ကို စီးလျက် ရယ်လီနာလှယ်မင်းကို တင်ဆောင်သွားသည်။ နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်တို့ မီးငှက်အား ပေးအပ်လိုက်၏။

ဗယ်ရန်ဒေဘုရင်ကြီးက မီးငှက်ကို ရရှိလျှင် အလွန်ဝမ်းသာလျက် ရှိ၏။ သူက အကြောင်းစုံကို မေးမြန်းသည်။ အိုင်ဗင်မင်းသားသည် ဝဲပုလွေညိုကြီးက သူ့ကို ကူညီခဲ့ပုံ၊ အစ်ကိုတို့က သူ့အား အိပ်ပျော်နေစဉ် သတ်ခဲ့ပုံ၊ ထို့ကြောင့် ဝဲပုလွေညိုကြီးက သူတို့ကို ကိုက်သတ်လိုက်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုစကားကြောင့် ဗယ်ရန်ဒေဘုရင်ကြီးသည် ပထမတွင် အလွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း မကြာမီ မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်တော့၏။ အိုင်ဗင်မင်းသားသည် ရယ်လီနာလှယ်မင်းနှင့် လက်ထပ်ပြီးလျှင် ပျော် ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ကြလေသတည်း။

ဒိုမင်သမီး

တစ်ခုသော နိုင်ငံတွင် ဘုရင်တစ်ပါးရှိလေသည်။ သူသည် မိဖုရား မရှိဘဲ တိုင်းပြည်ကို စိုးစံလျက်နေသည်။ သူ့နန်းတော်အမှုထမ်းများတွင် အန်ထရေဟု အမည်ရှိသော လေးသည်တော် တစ်ယောက်ရှိသည်။

တစ်နေ့၌ အန်ထရေသည် လေးကို ထမ်းလျက် အမဲပစ်သွား၏။ တောထဲတွင် တစ်နေ့ကုန် လှည့်လည်သော်လည်း အမဲတစ်ကောင်မျှ မရရှိပေ။ မိုးကလည်း ချုပ်လာပြီ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

သူသည် သစ်ပင်ပေါ်၌ ငှက်တစ်ကောင်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်၏။ “ဇွန်ငှက်ကို မလွတ်စေဘဲ ပစ်မယ်” ဟု သူ စိတ်ကူး၍ လေးဖြင့် ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်လိုက်သည်။

သူမြားသည် တောင်ပံကို ထိမှန်သွားကာ ငှက်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ စိုစွတ်လျက်ရှိသော မြေပေါ်ကျလေ၏။ အန်ထရေက ထိုငှက် ကို လည်ပင်းလိမ်ချိုး၍ အိတ်ထဲထည့်ကာ ယူသွားမည်ဟု ကောက်လိုက် စဉ် ငှက်က လူ့ကဲ့သို့ ပြောဆိုတောင်းပန်လေသည်။

“ကျွန်မကို မသတ်ပါနဲ့ အန်ထရေ၊ ကျွန်မလည်ပင်းကို မလိမ်ချိုးပါနဲ့၊ ကျွန်မကို အိမ်ယူသွားပြီး ပြတင်းပေါက်အနီးမှာထားပါ။ ကျွန်မ အိပ်ငိုက်တဲ့အခါ ရှင်ရဲ့ ညာလက်နဲ့ ကျွန်မကို ပုတ်လိုက်ရင် ကုသိုလ်ကံထူးပါလိမ့်မယ်”

အန်ထရေသည် သူ့နားကိုပင် မယုံနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။ “ဘယ်လို

ပါလိမ့်၊ ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်ပါလျက် စကားပြောတတ်နေ ပါလား” ဟု စဉ်းစားသည်။ အိမ်သို့ ငှက်ကို ယူသွားပြီး ပြတင်းပေါက်အနီးတွင်ထားကာ စောင့်နေလိုက်၏။

အတန်ကြာလျှင် ငှက်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ၍ အိပ်ချင်လာသည်။ အန်ထရေက ငှက်ပြောသည့် စကားကို ကောင်းစွာ မှတ်သားထားသဖြင့် ညာလက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်သည်။

ငှက်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားပြီး မာရီယာမင်းသမီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၏။ မာရီယာသည် မိုးသောက်ရောင်ခြည်ကဲ့သို့ လှပကြော့ရှင်းပြီး အချောအလှဆုံး မင်းသမီး တစ်ပါးမင်။

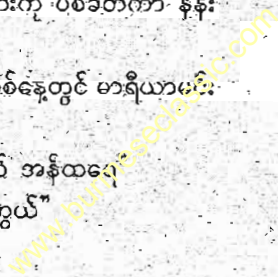
မာရီယာမင်းသမီးက ဆိုသည်။

“ရှင်ဟာ ကျွန်မကို ဖမ်းမိခဲ့ပြီး ကျွန်မကို ထိန်းထိမ်းထားသူ ဖြစ်တယ်။ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိလိုက်တာဟာ ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ ကျွန်မကို လက်ထပ်ပါရှင်၊ ကျွန်မဟာ ရှင်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိ ပြုစုလုပ်ကျွေးပါ့မယ်”

လေးသည်တော် အန်ထရေက မာရီယာမင်းသမီးကို လက်ထပ်လိုက်၏။ သူသည် ငယ်ရွယ်သော မယားကိုရသဖြင့် ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သူ့တာဝန် ဝတ္တရားကို မပျက်ခဲ့ပေ။ နံနက်တိုင်း အရုဏ်မတက်မီ တောထဲသွား၍ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များကို ပစ်ခတ်ကာ နန်းတော်သို့ ယူခဲ့၏။

ထိုသို့ဖြင့် အချိန်ကြာညောင်းလာရင်း တစ်နေ့တွင် မာရီယာမင်းသမီးက ဆိုလေသည်။

“ကျွန်မတို့ နေထိုင်ရတာ ဆင်းရဲလှတယ် အန်ထရေ အင်း . . . ကံအကျိုးပေးအတိုင်းပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်မအတွက်ပိုးချည်တွေဝယ်ဖို့ ငွေတစ်ထောင်ကို ရှင်ချေးယူ ခဲ့ပါ။ ဒါဆို ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘဝအဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်”

ဇနီးပြောသည့်အတိုင်း အန်ထရေသည် သူငယ်ချင်းများဆီ သွား ရောက်ကာ ငွေကို ချေးယူခဲ့သည်။ ထိုငွေဖြင့် ပိုးချည်များကို ဇနီး အတွက် ဝယ်ပေးလိုက်၏။

ထိုညတွင် အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ အန်ထရေ အိပ်ပျော်နေစဉ် မာရီယာမင်းသမီးသည် ရက်ကန်းရက်၏။

တစ်ညလုံးလုံး ရက်လုပ်ခဲ့သော ကော်ဇောမှာ ကမ္ဘာတွင် တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဖူးသေးသော ကော်ဇောအဆင်ပင်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို အကွက် ဖော်၍ ရက်လုပ်ထားသဖြင့် မြို့များ၊ ရွာများ၊ သစ်တောများ၊ လယ်ကွင်း များ၊ ပျံ့နေသော ငှက်များ၊ တောထဲမှ တိရစ္ဆာန်များ၊ ပင်လယ်မှ ငါးများ၊ နေနှင့်လပုံတို့ပါ မကျန်ပါဝင်သည်။

မိုးလင်းလျှင် မာရီယာမင်းသမီးက ကော်ဇောကို လင်ဖြစ်သူအား ပေးရင်း . . .

“ဒီကော်ဇောကို ကုန်သည်တန်းဆီ ယူသွားပြီး ရောင်းချေ၊ ဒါပေမယ့် ကော်ဇောရဲ့ တန်ဖိုးကို ရှင်မပြောဘဲ သူတို့ပေးသလောက်နဲ့ ရောင်းချခဲ့ပါ”

အန်ထရေသည် ကော်ဇောကို ပခုံးပေါ် ထမ်း၍ ကုန်သည်တန်းသို့ လာခဲ့သည်။

ကုန်သည်တစ်ယောက်က တွေ့လျှင် သဘောကျသွား၏။

“ကော်ဇောကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမလဲ”

“ခင်ဗျားက ကုန်သည်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်ပဲ တန်ဖိုး ဆုံးဖြတ်ပြီး ဝယ်ပေါ့ဗျာ”

ထိုကုန်သည်က ကော်ဇော၏ တန်ဖိုးကို စဉ်းစား၏။ သို့သော် တန်ဖိုးကို မခန့်မှန်းတတ်ဘဲ ဖြစ်နေစဉ် အခြားကုန်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုနောက် တစ်ယောက်၊ ဟော . . . တစ်ယောက်၊ နောက်ထပ်တစ်ယောက်၊ မကြာမီ ကုန်သည်များ ဝိုင်းအုံ့လျက်ရှိပြီ။ သူတို့ သည် ကော်ဇောကို မြင်လျှင် အလွန်အံ့ဩနေကြလျက် တန်ဖိုးကို မခန့်မှန်းတတ်ဘဲ ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုစဉ် အမတ်ကြီးတစ်ယောက်သည် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေသော လူစုဆီ ရောက်လာသည်။ ဘာများပါလိမ့်ဟု မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး လူအုပ်ထဲ ဝင်လာသည်။

“နောင်ကြီးတို့ . . . ဘာကို ဝိုင်းအုံ့နေတာလဲ”

“ဟောဒီကော်ဇောကို တန်ဖိုးမခန့်မှန်းတတ်ဘဲ ဖြစ်နေလို့ပါ။ အမတ်ကြီးသည် ကော်ဇောကို တွေ့လျှင် အံ့ဩနေသည်။

“ဒီလောက်ဆန်းကြယ်လှပတဲ့ ကော်ဇောကို ဘယ်ကရခဲ့သလဲ အန်ထရေ”

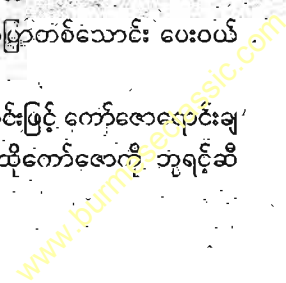
“ကျွန်တော့မိန်းမရက်လုပ်တဲ့ ကော်ဇောပါ”

“ဒီကော်ဇောကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမလဲ”

“ကျွန်တော် တန်ဖိုးကို မသိဘူး။ ကျွန်တော့မိန်းမက ဝယ်သူ ပေးတဲ့ တန်ဖိုးအတိုင်း ရောင်းခဲ့ပါလို့ ပြောတယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းရဲ့ ကော်ဇောကို ငွေအဆပြာတစ်သောင်း ပေးဝယ် မယ်”

အန်ထရေသည် ငွေအသပြာတစ်သောင်းဖြင့် ကော်ဇောလောင်းချ ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာ၏။ အမတ်ကြီးလည်း ထိုကော်ဇောကို ဘုရင့်ဆီ ပြုသ၏။

ဘုရင်ကြီးသည် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို အကွက်ဖော်ရက် လုပ်ထားသော ကော်ဇောအဆင်ကို မြင်လျှင် မှင်တက်အံ့ဩနေတော့၏။ အသက်ရှူဖို့ပင် သူ့မေ့နေဟန်တူသည်။

“ဒီကော်ဇောကို ငါလိုချင်တယ်၊ မင်းဆီက ဘယ်လောက်နဲ့ ပေးဝယ်ရမလဲဆိုတာ ပြောပါ” ဟု ဆိုရင်း ဘုရင်ကြီးက ငွေအသပြာနှစ်သောင်းပေးသဖြင့် အမတ်ကြီးသည် ငွေထုပ်ပိုက်ကာ အိမ်ပြန်သွားလေသည်။

လမ်းတွင် သူက “ကော်ဇောကို ရောင်းလိုက်ပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့ ကော်ဇောတစ်ခုကို ထပ်ရက်ခိုင်းလိုက်ရုံပဲ” ဟု တွေးလျက် မြင်းရထားဖြင့် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ လေးသည်တော်အနံ့ထရေ၏ အိမ်သို့ရောက်လျှင် တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။

မာရီယာမင်းသမီးက တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

အမတ်ကြီးသည် အိမ်ထဲဝင်မည်ဟု ခြေတစ်ဖက်ကို တံခါးခုံပေါ်နင်းမိလျှင်ပင် အခြားခြေတစ်ဖက်ကို မကြာဘဲ ရပ်နေမိ၏။ သူ့လာရင်းကိစ္စကိုပင်မေ့နေသည်။ အမတ်ကြီးသည် ကမ္ဘာတွင် အချောအလှဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြည့်မဝနိုင်ဖြစ်လေပြီ။

မာရီယာမင်းသမီးက ခဏစောင့်ပြီးနောက် ဘာကိစ္စနှင့် လာပါသလဲဟု မေးသော်လည်း အမတ်ကြီးမှာ စကားထိုပင် နိုင်ငံငွေကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မာရီယာသည် ချာခနဲ လှည့်ဝင်ကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်တော့၏။

ထိုအခါမှ အမတ်ကြီးသည် သတိဝင်ကာ အိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ သို့သော် ထိုနေ့မှစပြီး အမတ်ကြီးသည် မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဘုရင်ကြီးက အမတ်ကြီးတစ်ယောက် ထူးခြားလျက်ရှိသည်ကို သိသဖြင့် ခေါ်၍ မေးလေ၏။

“ဒီလိုပါဘုရင်ကြီး၊ လေးသည်တော်ရဲ့ ဇနီးကို မြင်တွေ့ရတဲ့ နေ့ကစပြီး သူ့ကို စိတ်ကူးထဲ အမြဲရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲက ဓမ္မလို့မရဘူး။ သူ့ရဲ့ အလှပက ဖမ်းစားထားလို့ ကျွန်တော့်မှာ ပြုစားခံနေရသလို ဖြစ်နေတယ်”

ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကြီးသည် လေးသည်တော်၏ မယားကို ကြည့်ဦးမှပဲဟု တွေး၏။ သူသည် သာမန်အရပ်သားကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ပြီး မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အနံ့ထရေ၏ နေအိမ်သို့ ရောက်လျှင် တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။

မာရီယာမင်းသမီးက တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

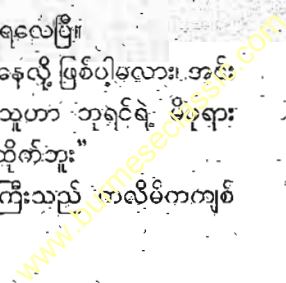
ဘုရင်ကြီးသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်မည်ဟု ခြေတစ်ဖက်ကို တံခါးခုံပေါ်သို့ နင်းလိုက်၏။ သို့သော် ကျန်ခြေတစ်ဖက်ကို မြေကြီးမှ မကြာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတော့၏။ သူသည် နတ်သမီးတမျှ လှပသော မိန်းကလေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြက်သေသေနေတော့သည်။

မာရီယာက ခဏမျှစောင့်သည်။ သို့သော် ဘုရင်ကြီးသည် စကားကိုမျှပင် မပြောနိုင်ဘဲ ဝေးကြောင်နေသဖြင့် ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကာ အိမ်ထဲခါးကို ပိတ်လိုက်၏။

ဘုရင်ကြီးမှာ အကြီးအကျယ်ခံစားနေရလေပြီ။

“ငါဟာ မိဖုရားမရှိဘဲ တစ်ယောက်ထဲနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ အင်း... သူဟာ အလွန်လှပတဲ့ သတို့သမီးပဲ၊ သူဟာ ဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားဖြစ်ထိုက်တယ်၊ လေးသည်တော်ရဲ့ ဇနီးမဖြစ်ထိုက်ဘူး”

နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ဘုရင်ကြီးသည် ကလိမိကကျစ်

အကြံကို စဉ်းစားနေ၏။ အသက်ရှင်လျက်ရှိသော လင်ထံမှ ဇနီးကို ခိုးယူ ရချေတော့မည်။

သူသည် အမတ်ကြီးကို ခေါ်တွေ့လေသည်။

“လေးသည်တော် အန်ထရေကို ဖယ်ရှားဖို့ အကြံထုတ်စမ်းပါ။ သူ့ဇနီးကို ငါသိမ်းပိုက်ချင်တယ်။ တကယ်လို့ မင်းဆီက အကြံကောင်း ကို ရရင် မြို့တွေ၊ ရွာတွေ၊ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ဆုချပါမယ်။ တကယ်လို့ အကြံကောင်းညှက်ကောင်း မပေးနိုင်ရင်တော့ မင်းကို သတ်ရလိမ့်မယ်”

အမတ်ကြီးမှာ အသတ်ခံရမည့် ဘေးကြောင့် အလွန်ဝမ်းနည်း လျက်ရှိသည်။ လေးသည်တော်ကို မည်သို့ ကြံစည်ရမည်ကို သူ စဉ်းစား မရချေ။

ထို့ကြောင့် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို သွားကာ စိတ်ဒုက္ခကို အရက် ဖြင့် မူးယစ်မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်မည်ဟု ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။

အရက်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးက သူ့ဆီလာသည်။

“ဟင် . . . အမတ်ကြီးပါလား။ မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ဘာ အကြောင်း ကိစ္စရှိနေပါလဲ”

“မင်းအသာ နေစမ်းပါကွာ”

“ကျွန်တော့ဆီကို နှင်မယ့်အစား အရက်တစ်ခွက်သာ တိုက်ပါ။ ကျွန်တော့ဆီက အကြံကောင်းကို ရပါလိမ့်မယ်”

အမတ်ကြီးသည် အရက်တစ်ခွက်ယူခဲ့ပါဟု မှာလိုက်က သူ့ပြဿ နာကို ပြောပြသည်။

စားပွဲထိုး လုလင်က ဆိုသည်မှာ . . .

“လေးသည်တော် အန်ထရေဟာ လူရိုး လူ့အတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ ဇနီးက ညှက်ပညာတတ်သူ မဟုတ်ရင် သူ့ကို အလွယ်တကူ ဖယ်ရှားပစ်

ရနိုင်တယ်။ အရေးကြီးတာက သူ့ဇနီးကို လှည့်စားဖို့ပါ။ ဘုရင်ကြီးဆီ ဒီလိုပြောဆိုပေါ့ဗျာ။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဖခင်ဟာ သေဆုံးခဲ့ပြီမို့ အခု သူ့ဘာလုပ် နေသလဲဆိုတာ အခြားကမ္ဘာမှာ သွားကြည့်ခဲ့ဖို့ အန်ထရေကို ခိုင်းစေ လိုက်။ ဒါဆို သူ့ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

အမတ်ကြီးသည် ထိုစားပွဲထိုးလုလင်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော ဆိုပြီး ဘုရင်ကြီးဆီ လာခဲ့သည်။

“လေးသည်တော်ကို သတ်ဖို့ အကြံရပါပြီ” ဟု ဆိုကာ အမတ်ကြီး က သူ့အကြံကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဘုရင်ကြီးလည်း ထိုအကြံအစည် ကို အလွန်သဘောကျသဖြင့် လေးသည်တော် အန်ထရေအား ချက်ချင်း ခေါ်စေလိုက်သည်။

“အန်ထရေ၊ မင်းဟာ ငါ့ဆီမှာ ကာလရှည်ကြာစွာ သစ္စာရှိရှိ အမှု ထမ်းနေသူတစ်ယောက်ပါ။ အခု မင်းကို ငါတာဝန်တစ်ခုပေးမယ်။ သေဆုံး သွားပြီဖြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့ ဖခင်ဟာ အခြားကမ္ဘာမှာ ဘယ်လိုနေထိုင်စားသောက် နေသလဲဆိုတာ စုံစမ်းခဲ့စေတော့။ ဒီတာဝန်ကို မကျေရင် မင်းကို ငါကိုယ် တိုင် သတ်ရလိမ့်မယ်”

အန်ထရေသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ခုံရည်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက် မှိုင်ထွေနေတော့၏။

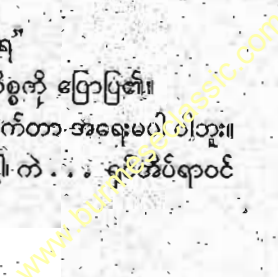
မာရီယာမင်းသမီးက မေးလေသည်။

“ဘာကြောင့် မှိုင်နေရသလဲ အန်ထရေ”

သူက ဘုရင်ကြီးခိုင်းစေလိုက်သော ကိစ္စကို ပြောပြ၏။

“ဒါမှိုးရိမ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဘုရင်ကြီးခိုင်းလိုက်တာ အရေးမပါ ပါဘူး။

ကျွန်မတို့ တုံ့ပြန်ရမယ့် ကိစ္စကို စဉ်းစားရမှာပေါ့။ က . . . ရှင်းအိပ်ရာဝင် ချေတော့”

နံနက်မိုးလင်းသဖြင့် အန်ထရေနိုးသောအခါ မာရီယာမင်းသမီးက စားစရာထုပ်နှင့် ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ထုတ်ပေးသည်။

“ဘုရင်ကြီးဆီသွားပြီး အခြားကမ္ဘာဆီရောက်ကြောင်း သက်သေပြဖို့ အမတ်ကြီးကို အတူထည့်ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောချေ။ အမတ်ကြီးနဲ့ အတူ ရှင်ခရီးထွက်တဲ့အခါမှာ ဒီလက်စွပ်ကို ရှေ့မှာ ပစ်ချလိုက်ပါ။ ရွှေလက်စွပ်ဟာ ရှေ့က လိမ့်ပြီး လမ်းပြလိမ့်မယ်၊ လက်စွပ်နောက်က လိုက်သွားပေတော့”

အန်ထရေသည် စားစရာထုပ်နှင့် ရွှေလက်စွပ်ကို ယူပြီး ဇနီးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးထံ လာရောက်ကာ အမတ်ကြီးအား အဖော်အဖြစ်ခေါ်သွားမည်ဟု ပြောသည်။ ဘုရင်ကြီးမှာ ငြင်းဆန်နေ၍ ဖြစ်မည် မဟုတ်ဟု သိသဖြင့် အမတ်ကြီးကို ထည့်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ခရီးအတူသွားကြသည်။ ရွှေလက်စွပ်ကို ရှေ့တွင် ပစ်ချလိုက်သည်။ လက်စွပ်သည် သူ့အလိုလို လိမ့်၍ လိမ့်၍ သွားလေ၏။

လက်စွပ်နောက်မှလိုက်ရင်း လယ်ကွင်းများ၊ စားကျက်များ၊ ရေကန်များ၊ မြစ်များကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ အမတ်ကြီးမှာ နောက်က တကောက်ကောက်လို့ဣန္ဒြေခဲ့လေသည်။

သူတို့ မောပန်းလာလျှင် ခဏနား၍ စားစရာများကို ထုတ်စားသည်။ ယင်းနောက် ခရီးဆက်ထွက်ပြန်သည်။

ခရီးမှာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ဝေးလံသည်။ မကြာမီ တောနက်ကြီးတစ်ခုဆီ ရောက်လာသည်။ နက်စောက်လှသော တောကြားလမ်းအတိုင်း ဆင်းခဲ့ရသည်။ ထိုနေရာတွင် ရွှေလက်စွပ် ရပ်နားသွား၏။

အန်ထရေနှင့် အမတ်ကြီးသည် အစာစားပြီး ခဏနားနေစဉ် သူတို့မြင်တွေ့ရသည်မှာ ထင်းလှည်းကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဆွဲလာနေ

သော ဘုရင်အိုကြီးတစ်ပါးဖြစ်သည်။ သူ့နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နတ်ဆိုးနှစ်ယောက်က တင်းပုတ်ကြီးကို ထမ်းလျက် သူ့ကို အမိန့်ပေးလျက် ရှိသည်။

“ကြည့်ပါအံ့၊ သူဟာတို့ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဖခင်ပဲ မဟုတ်လား” ဟု အန်ထရေက အမတ်ကြီးကို ပြောသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”
ထိုအခါ အန်ထရေက နတ်ဆိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“တစ်ဆိတ်လောက်ရပ်ပါအံ့ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကို သေဆုံးပြီးဖြစ်တဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောခွင့်ပေးပါ”

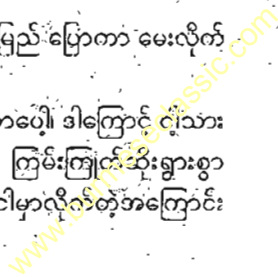
“ငြိတို့မှာ ရပ်နားဖို့ အချိန်မရဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလှည်းကို အဘိုးကြီးအစား ငါတို့ ဆွဲသွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့”

“ကျွန်တော့်မှာ သူနဲ့ လူစားထိုးဖို့ လူတစ်ယောက်ပါလာတယ်ဗျ”

ထို့ကြောင့် နတ်ဆိုးတို့က ဘုရင်အိုကြီးကို လှည်းကြီးဖြုတ်ပေးကာ အမတ်ကြီးအား သူ့နေရာတွင် အစားထိုးတပ်ဆင်လိုက်၏။ အမတ်ကြီးကို တင်းပုတ်ကြီးဖြင့် ညာဘက်မှ တစ်ယောက်၊ ဘယ်ဘက်မှတစ်ယောက် ရိုက်ပုတ်ထုနှက်သွားရာ အမတ်ကြီးမှာ လှည်းကို ကုန်းနေ အောင်ရုန်းသွားရလေ၏။

အန်ထရေက ဘုရင်အိုကြီးနှင့် စကားစမြည် ပြောကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ငါဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခခံနေရတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ငါ့သားတော်ဖြစ်တဲ့ မင်းတို့ဘုရင်ကို လူတွေအပေါ် ကြမ်းကြုတ်ဆိုးရွားစွာ ဆက်ဆံနေရင် ဒီနေရာကို ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါမှာလိုက်တဲ့အကြောင်း

ပြောပြပါကွယ်" ဟု ဘုရင်အိုက ဆိုသည်။

သူတို့ ပြောဆိုပြီးကြသောအခါ နတ်ဆိုးကြီးက တော်လောက်ပြီ ဟု ပြောသဖြင့် အန်ထရေသည် ဘုရင်အိုကြီးအား နှုတ်ဆက်သည်။ အမတ်ကြီးလည်း သူ့နောက် ပြန်လိုက်ပြီး သူတို့ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လာကြသည်။

နေရပ်ငှာနေသည့် ရောက်လျှင် နန်းတော်သို့ သွား၏။ ဘုရင်ကြီးမြင်လျှင် အန်ထရေကို ဒေါသထွက်လျက် ဆိုသည်။

“ဘာကြောင့် ပြန်လာရသတန်း”

“အခြားကမ္ဘာမှာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဖခင်ကို တွေ့ခဲ့ပြီး ပြန်လာတာပါ။ တို့မှာ သူ့ဒုက္ခဆင်းရဲ ကျခံနေရတယ်။ ဒါကြောင့် သူက လူတွေအပေါ် မညှင်းဆဲ၊ မနှိပ်စက်ပါနဲ့ တကယ်လို့ နိုင်လို့မင်းထက် ပြုမယ်ဆိုရင် သူ့လိုပဲ အခြားကမ္ဘာမှာ ဒုက္ခဆင်းရဲခံရလိမ့်မယ်လို့ မှာလိုက်တယ်”

“မင်း တခြားကမ္ဘာမှာ ငါ့ရဲ့ ဖခင်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရတာကို သက်သေပြနိုင်သလား”

“သက်သေပြနိုင်တာပေါ့ဗျာ။ အမတ်ကြီးရဲ့ ကိုယ်မှာ တင်းပုတ်နဲ့ အရိုက်ခံထားရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

အန်ထရေမှာ ခိုင်လုံစွာ သက်သေပြနိုင်သဖြင့် ဘုရင်ကြီးက သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။ “အင်း... သူ့အပေါ် ဘယ်လိုကြံစည်ရပါ့မလဲ” ဟု ထိုင်တွေးရင်းဖြင့် အမတ်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်ပြောဆိုသည်မှာ...

“အန်ထရေကို သတ်နိုင်ဖို့ မကြံစည်နိုင်ရင် အမတ်ကြီးကို သတ်ရလိမ့်မယ်”

အမတ်ကြီးအဖို့ ပို၍ပင် အခတ်ကြုံရလေပြီ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့သွား၍ ပိုင်အရက်ကိုသောက်၏။

ထိုအခါယခင် စားပွဲထိုးလုလင် ရောက်ရှိလာပြီး သူ့ကိုမေးသည်။

“ဘာကိုများ ဒီလောက် စိတ်ညစ်နေသလဲ အမတ်ကြီး”

အမတ်ကြီးက ပိုင်အရက်ကို သောက်ပြီးနောက် ထိုသူအား အကြောင်းစုံကို ပြောပြသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ။ ဘုရင်ကြီးဆီသွားပြီး အန်ထရေကိုလုပ်ခိုင်းရ မယ့်ကိစ္စကိုသာ အကြံပေးလိုက်စမ်းပါ။ ဒီလိုဗျာ။ သူ့ကိုတစ်ယောက် ခက်ခက်ခဲခဲအလုပ်ကိုဆောင်ရွက်စေရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ကုန်းမြေကြီးကို ခုကိုဖြတ်သန်းသွားရတဲ့ ဆယ်ပြည်ထောင်နိုင်ငံက သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ ကြောင်ကိုယူခိုင်းလိုက်ပါ”

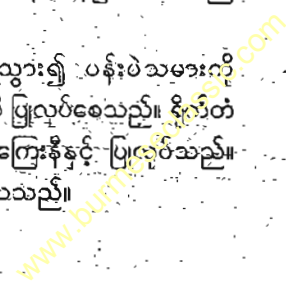
အမတ်ကြီးလည်း နန်းတော်ဆီ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာခဲ့ပြီး ပြောပြ၏။ ဘုရင်ကြီးက အန်ထရေကိုခေါ်လေသည်။

“အန်ထရေ... ငါ့ကိုကိစ္စတစ်ခုဆောင်ရွက်ပေးပါအုံး။ ကုန်းမြေကြီးကိုခုဟိုဘက်ကဆယ်ပြည်ထောင်နိုင်ငံဆီသွားပြီးသီချင်းဆိုတတ်တဲ့ ကြောင်ကိုယူခဲ့ပါ။ တကယ်လို့ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ဆောင်နိုင်ရင် မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သတ်ရလိမ့်မယ်”

အန်ထရေသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် အိမ်ကို ပြန်လာလေသည်။

မာရီယာမင်းသမီးက “ဒါများ ဘာပူစရာရှိသလဲ၊ ဒီအလုပ်က အလွယ်ကလေးပါ။ ရှင်အိပ်ရာဝင်ချေ။ အိပ်စက်နားနေခြင်းဟာ အကြံကောင်းကို ရစေလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

မာရီယာမင်းသမီးသည် ပန်းပဲဖိုဆီသွား၍ ပန်းပဲသမားကို သံခမောက်သုံးခု၊ သံညှပ်တစ်ခု၊ ရိုက်တံသုံးခုကို ပြုလုပ်စေသည်။ ရိုက်တံတစ်ခုမှာ သီနှင့်ပြုလုပ်ပြီး အခြားတစ်ခုမှာ ကြေးနီနှင့် ပြုလုပ်သည်။ တတိယတစ်ခုမှာ သံမဏိနှင့် ပြုလုပ် ထားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မာရီယာမင်းသမီးက အန်ထရေကို နိုးကာ . . .

“ဟောဒီ သံခမောင်သုံးခု၊ သံညှပ်တစ်ခုနဲ့ ရိုက်တံသုံးခုကို ယူဆောင်ပြီး ကုန်းမြေကြီးကိုးခုတိုက်က ဆယ်ပြည်ထောင်နိုင်ငံကို သွားပေတော့၊ သုံးယူနာဝေးတဲ့ အရပ်ဆီရောက်ရင် သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ ကြောင်က ပြုစားလို့ ရှင်ဟာ အလွန်အိပ်ငိုက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မအိပ်မိလိုက်ဖို့ သတိထားပါ။ အောင့်အည်းပြီး ဆက်သွားပါ။ မနေနိုင်တဲ့ အဆုံးမှာ မြေကြီးပေါ် လူးလိမ့်သွားပေါ့၊ တကယ်လို့ ရှင်အိပ်ပျော်သွားရင် သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ကြောင်ဟာ ရှင့်ကိုသတ်စားလိမ့်မယ်”

မာရီယာမင်းသမီးက မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ဆောင်ရမည်ကို ပြောပြ လိုက်ပြီးနောက် သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

ဒီပုံပြင်ကို တိုတိုပင်ပြောလျှင် မြန်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အန်ထရေလော့ခွဲရသော ခရီးမှာ ဝေးလံလှ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကုန်းမြေကြီးကိုးခု ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး ဆယ်ပြည်ထောင်နိုင်ငံဆီ သူရောက်သွားလေသည်။ သုံးယူနာခရီးအရောက်တွင် သူ့ငိုက်မျဉ်းလာသည်။

သူသည် သံခမောင်သုံးခုကို ဆောင်းထားလိုက်၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ကာ ခြေကိုအားတင်းလျက် လျှောက်သည်။ တောင်ဆင်းကဲ့သို့ နေရာဆီ ရောက်လျှင် မြေကြီးပေါ်လူးလိမ့်သွားသည်။

သူသည် မအိပ်ပျော်မိစေဖို့ အောင့်အည်းကြိုးစားနိုင်သဖြင့် အလွန်မြင့်မားသော ကျောက်တိုင်ကြီးဆီရောက်လာခဲ့သည်။

သီချင်းဆိုတတ်သော ကြောင်က သူ့ကို မြင်လျှင်ကုန်းကွေ့အော်ဟစ်ပြီး ကျောက်တိုင်ပေါ်မှနေ၍ သူ့ခေါင်းပေါ် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ကြောင်သည် ပထမဦးထုပ်ကို ချိုးဖျက်သည်။ ဒုတိယဦးထုပ်ကို ချိုးဖျက်

သည်။ တတိယဦးထုပ်ကိုလည်း ချိုးဖျက်ပြန်သည်။

အန်ထရေသည် သံညှပ်ဖြင့် ဖမ်းလိုက်သည်။ ဖမ်းမိလျှင် သူ့ကို ရိုက်တံဖြင့် ရိုက်နှက်၏။ ပထမဆုံးသံချောင်းဖြင့် ရိုက်သည်။ သံချောင်းသည် ကျိုးသွား၏။ ထို့နောက် ကြေးနီချောင်းဖြင့် ရိုက်လေရာ ကြေးနီချောင်းလည်း ကျိုးသွားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သံမဏိချောင်းဖြင့် သူ့ကို ရိုက်သည်။

သံမဏိချောင်းသည် ကွေးကောက်သွားသော်လည်း မကျိုးဘဲ ရှိသည်။ သံမဏိချောင်းသည် ကြောင်ကို ရစ်ပတ်၍ နေ၏။

အန်ထရေက ရိုက်သောအခါ သီချင်းဆိုတတ်သော ကြောင်သည် ဘုန်းတော်ကြီးအကြောင်းများ၊ ကပ္ပိယအကြောင်းများ၊ ဘုန်းတော်ကြီး၏ သမီးအကြောင်းများပါဝင်သည့် ပုံပြင်များကို ပြောပြလေသည်။ သို့သော် အန်ထရေက နားပင်းနေသကဲ့သို့ အာရုံမထားဘဲ ကြောင်ကို စာအားရိုက်နှက်နေတော့၏။

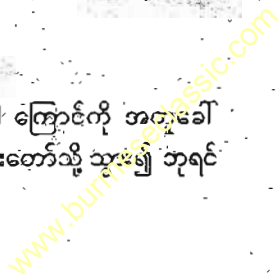
သီချင်းဆိုတတ်သော ကြောင်သည် အလွန်နာကျင်လှပြီ။ ပုံပြင်ဂါထာတို့မှာ အရာမရောက်မှန်း သိလျှင် သူ့ကို ထောင်းပန်ပြောဆိုသည်။

“ကျွန်မကို မရိုက်ပါနဲ့တော့၊ ရှင်ခိုင်းစေသမျှကို ကျွန်မဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ငါနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အန်ထရေသည် အိမ်သို့ ပြန်သောအခါ ကြောင်ကို အတူခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ မိမိတိုင်းပြည်သို့ ရောက်လျှင် နန်းတော်သို့ သွား၍ ဘုရင်ကြီးဆီ ကြောင်ကို ဆက်သလေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး စေခိုင်းသလို ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး သီချင်း ဆိုတတ်တဲ့ကြောင်ကို ယူလာပါတယ်”

ဘုရင်ကြီးသည် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ၏။

“ဒါဖြင့် သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ ကြောင်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို ပြစမ်းပါ အုံး”

ထိုစကားကြောင့် ကြောင်က လက်သည်းစွယ်များကို ထုတ်လိုက်ကာ ဘုရင်ကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်သည်းဖြင့် ခွဲချလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဘုရင်ကြီး၏ နှလုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဘုရင်ကြီးမှာ ကြောက်လန့်သွား၏။

“အန်ထရေရေ မင်းရဲ့ ကြောင်ကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါတော့”

“သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ ကြောင်ရေ ဒီလောက်ဆို မင်းရဲ့ အစွမ်း သတ္တိတွေ လုံလောက်ပါပြီ”

သီချင်းဆိုတတ်သော ကြောင်က နှလုံးကို ပြန်ထည့်လိုက်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးတစ်ပင်ကို ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး ဘုရင်ကြီး၏ ရင်ဘတ်ကို ချုပ်ပေးလိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် ဒဏ်ရာမှာ ချုပ်ရာပင် မရှိတော့ဘဲ အကောင်းပကတိဖြစ်သွား၏။

အန်ထရေရေသည် ကြောင်ကို ယူလိုက်ပြီး ပြန်လာကာ မာရီယာ ခိုမင်းသမီးနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြသည်။ သို့သော် ဘုရင်ကြီးမှာ အချစ်နာကျမြဲကျလျက် ရှိသေး၏။

တစ်နေ့တွင် အမတ်ကြီးကို တစ်ဖန်ခေါ်ပြန်သည်။

“လေးသည်တော်အန်ထရေကို လုပ်ကြံနိုင်ဖို့ အကြံတစ်ခုကြံပေးပါအုံး။ တကယ်လို့ အကြံမပေးနိုင်ရင် မင်းကို သတ်ရလိမ့်မယ်”

အမတ်ကြီးသည် အရက်ဆိုင်သို့ လာခဲ့ပြီးစားပွဲထိုးလှလင်အား

ပြဿနာကို ပြေပြကာ အကြံဉာဏ်ကောင်း၏။ စားပွဲထိုးလှလင်က ဝိုင်အရက်ကို သောက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို လက်နှင့်သပ်လျက် စဉ်းစားကာ ဆိုသည်။

“အန်ထရေကို ဘယ်အရပ်မှန်းမသိတဲ့နေရာဆီ သွားခိုင်းပြီး ဘာအရာမှန်းမသိတဲ့ အရာကို ယူလာစေဖို့ ဘုရင်ကြီးဆီတစ်ပြလိုက်ပါ။ ဒါဆို အန်ထရေဟာ အခု ခိုင်းစေလိုက်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ဆောင်နိုင်တာမို့ သူပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

အမတ်ကြီးသည် ဘုရင်ကြီးဆီ အလျင်အမြန် လာခဲ့ကာ အကြံအစည်ကို တစ်လုံးချင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ဘုရင်ကြီးက အန်ထရေကို ခေါ်စေ၍ . . .

“မင်းဟာ တာဝန်နှစ်ခုကို ဆောက်ရွက်ပြီးပြီ။ အခု တတိယတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရလိမ့်မယ်။ မင်းဟာ ဘယ်အရပ်မှန်းမသိတဲ့ နေရာကို သွားပြီး ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်းကို ယူလာခဲ့ပါ။ တကယ်လို့ ဒီတာဝန်ကို မလုပ်နိုင်ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်မင်းကို သတ်ရလိမ့်မယ်”

အန်ထရေသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ခွဲရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ငိုယိုနေ၏။

ဇနီးဖြစ်သူ ခိုမင်းသမီးက “ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းနေသလဲ။ ဒီတစ်ခါ ဘုရင်ကြီးက ဘာကိစ္စကို ခိုင်းလိုက်သလဲ” ဟု မေးသည်။

“မင်းရဲ့အလှူကြောင့် ငါသေရတော့မယ်တယ်။ ဘုရင်ကြီးခိုင်းလိုက်တဲ့ ကိစ္စက ဘယ်အရပ်မှန်းမသိတဲ့ နေရာဆီသွားပြီး ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်းကို ယူလာရမယ်တဲ့”

“ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ကို ခက်ခဲတဲ့အလုပ်ပဲတော်နော်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့ ရှင်အိပ်ရာဝင်ပါ။ အိပ်စက်နားနေရင် အကြံအစည်

ကောင်းတွေ ရနိုင်ပါတယ်”

ညဉ့်သန်းခေါင်ချိန် ရောက်သောအခါ ခိုမင်းသမီးသည် ဂါထာများ ရေးမှတ်ထားသည့် စာအုပ်ကို ထုတ်ကာ ဖတ်ရှုသည်။ သူ့အလိုရှိသော ဂါထာကို ရှာ၏။ မတွေ့သည့်အဆုံး စာအုပ်ကို ဘေးချထားလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါ ဘုရင်ကြီး ခိုင်းစေသောအလုပ်ကို အကြံထုတ်ရခက်လှ သဖြင့် အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး လက်ကိုင် ပဝါကို ထုတ်ကာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ငှက်မျိုးစုံနှင့် တိရစ္ဆာန်အများအပြား စုရုံးရောက်ရှိလာသည်။

“ဟေး . . . တောထဲနေကြတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ကောင်းကင်မှာ ပျံကြတဲ့ ငှက်တွေရေမ မင်းတို့အားလုံး အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို နေရာအနှံ့ သွားကြပါ။ ပြီးတော့ ငါ့ဆီ ဘယ်အရပ်မှန်းမသိတဲ့ နေရာဘာမှန်းမသိ တဲ့ ပစ္စည်းကို စုံစမ်းလာခဲ့ပါ”

တိရစ္ဆာန်များနှင့် ငှက်များက ဆိုသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခိုမင်းသမီး၊ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ မသိပါဘူး”

ခိုမင်းသမီးသည် ပဝါကို တစ်ဖန်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ တိရစ္ဆာန်များနှင့် ငှက်များ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်၍ သူ့ရှေ့မှောက်တွင် တီလူးကြီးနှစ်ကောင် ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ သခင်မ”

“အသင်တီလူးတို့ ငါ့ကို ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာရဲ့ အလယ်ဆီခေါ်သွား ပါ”

တီလူးနှစ်ကောင်သည် ခိုမင်းသမီးကို သယ်ဆောင်ကာ သမုဒ္ဒရာ ဆီသွား၏။ နက်စောက်လှသော သမုဒ္ဒရာအလယ်သို့ ရောက်လျှင် ရေလယ်တွင် ကျောက်တိုင်ကြီးကဲ့သို့ ရပ်၍ ခိုမင်းသမီးကို လက်ထဲ ပွေ့ထား၏။

ခိုမင်းသမီးက ပဝါကို ထုတ်၍ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ငါးများနှင့် တွား သွားသတ္တဝါများ စုဝေးရောက်ရှိလာသည်။

“ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာမှာ နေကြတဲ့ ငါးတွေနဲ့ တွားသွားကောင်တို့ ရေ၊ မင်းတို့ဟာ ဘယ်အရပ်မှန်းမသိတဲ့ နေရာနဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်း ကို သိကြသလား”

“မသိပါဘူး၊ ခိုမင်းသမီးရယ်၊ ဘာအရပ်မှန်းမသိတဲ့နေရာကို ကြား တောင် မကြားဖူးပါဘူး”

ခိုမင်းသမီးသည် အလွန်စိတ်ပျက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် တီလူးနှစ် ကောင်ကို အိမ်ပြန်ခေါ်ဆောင်သွားပါဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် တီလူးတို့က ခိုမင်းသမီးအား အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်တွင် ချပေး ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ခိုမင်းသမီးသည် စောစီးစွာထပြီး အန်ထရေကို ခရီးထွက်ဖို့ ပြောဆိုသည်။ သူ့ကို ချည်လုံးတစ်လုံးနှင့် ဇာပန်းထိုးထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ပေးလိုက်သည်။

“ဒီချည်လုံးကို မြေကြီးပေါ်မှာချလိုက်ပါ။ သူ့အလိုလို လိမ့်သွား ပါလိမ့်မယ်၊ ချည်လုံးလိမ့်သွားတဲ့ နောက်က လိုက်သွားပေတော့။ ဒီမျက်နှာ သုတ်ပဝါကို ယူသွားချေ၊ ရှင်အသုံးပြုတဲ့အခါ အခြားမျက်နှာ သုတ်တွေကို မသုံးဘဲ ဒီမျက်နှာသုတ်ကိုပဲ အသုံးပြုပါ”

အန်ထရေသည် ခိုမင်းသမီးအား နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ အရပ်လေး မျက်နှာဆီသို့လည်း ဦးညွတ်ခဲ့ပြီး မြို့တံခါးမှ ထွက်သွားခဲ့ သည်။

သူသည် ချည်လုံးကို မြေကြီးပေါ်ချလိုက်၏။ ချည်လုံးမှာ အလိုလို လိမ့်သွားရာ ထိုချည်လုံးနောက်မှ သူလိုက်သွား၏။

ပုံပြင်မှာ ပြောရလျှင် တိုပေမည် သူလာခဲ့ရသော ခရီးမှာ အလွန်

ဝေးလံလှသည်။ နိုင်ငံများစွာကို ဖြတ်ကျော်လာရသည်။ နယ်မြေအသစ်များကိုလည်း ဖြတ်သန်းလာရသည်။

ချည်လုံးသည် ကြက်ဥတစ်လုံးစာ အရွယ်များအထိ သေးငယ်လာချေပြီ။ နောက်ဆုံး၌ မြေကြီးပေါ် လိပ်၍ သွားနေသော ချည်လုံး၏ ကြိုးစမှာ ဆုံးသွားလေသည်။

အန်ထရေသည် တောတစ်ခုထဲ ရောက်နေပြီး တောထဲ၌ ကြက်ခြေထောက်နှစ်ဖက်ပေါ်ဆောက်ထားသော တံငယ်တစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

“ထဲကလေး . . . တဲကလေး၊ ကျွန်တော့ဘက်ကို လှည့်ပြီးရပ်စမ်းပါ”

တံငယ်သည် သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရပ်လိုက်၏။ တဲအတွင်း၌ အရုပ်ဆိုးလှသော အဘွားအိုကို ချည်ငင်လျက်တွေ့ရသည်။

“အိုအို၊ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ပါလား၊ ဒါကြောင့်လူနဲ့ရနေပါလား၊ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာသလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ မင်း ကိုငါအရှင်လတ်လတ်ဟင်းချက်စားရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့အရိုးတွေပေါ်မှာ စီးပြီးသွားရမယ်”

“ခရီးဝေးကလာတဲ့သူကိုအလျှင်စလို စားချင်ရသလား ဘာဘာယာဂါရယ်၊ ကျွန်တော်က ခရီးပန်းလွန်းလို့ ညောင်းညာကိုကဲခဲနေတယ်၊ ကျွန်တော်ရေချိုးဖို့ ရေနွေးအရင်တည်ပြီး သန့်ရှင်းသွားအောင် ရေချိုးစေပြီးမှ ကျွန်တော့ကို စားပေါ့ဗျာ”

ထို့ကြောင့် ဘာဘာယာဂါသည် ရေအင်တုံကို ရေနွေးလာဖို့မီးမွှေး၏။ အန်ထရေသည် ရေချိုးပြီးသောအခါ ဇနီးဖြစ်သူ မေးလိုက်သော မျက်နှာသုတ်ဖြင့် ရေကို သုတ်သည်။

ဘာဘာယာဂါက “ဒီမျက်နှာသုတ်ကို ဘယ်ကရခဲ့သလဲ၊ အဲဒါအဘွားရဲ့ သမီးဇာပန်းထိုးထားတဲ့ လက်ရာပဲ” ဟု ဆို၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ သမီးဟာ ကျွန်တော့်ဇနီးဖြစ်နေပြီ၊ ဒီမျက်နှာသုတ်ကို သူပေးလိုက်တာ”

“ဒါဆို မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ သမက်ဖြစ်နေတာပေါ့”

ဘာဘာယာဂါသည် စားသောက်ဖွယ် စုံစုံလင်လင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်၏။ ဝိုင်အရက်နှင့် အမြည်းများကို စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။ အန်ထရေသည် ဝိုက်ဆာနေသဖြင့် အားပါးတရ စားသောက်လေသည်။ ဘာဘာယာဂါက သူ့အနီးမှ ထိုင်လျက် မာရီယာခိုမင်းသမီးနှင့် မည်သို့မည်ပုံ တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး ချစ်ကြိုက်မိခဲ့သလဲဟု မေးမြန်းသည်။

အန်ထရေက အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်ကာ ယခုတုရင်ကြီးက စေခိုင်းသဖြင့် ဘယ်အရပ်မှန်းမသိတဲ့ နေရာနှင့် ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်းကို ရှာဖွေဖို့ လာခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

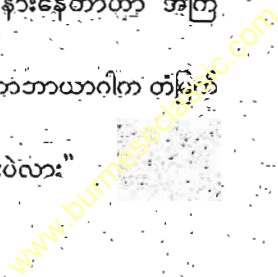
“အမေရယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကူညီပါ”

“ဖြစ်ရလေသားရယ်၊ အမေလဲ ဘယ်အရပ်မှန်းမသိတဲ့ နေရာဆိုတာ မကြားဖူးပါလားကွယ်၊ ဒါကို သိတာ ဖားအိုကြီးပဲ ရှိနိုင်မယ်၊ သူဟာ ရေအိုင်တစ်ခုမှာ နေနေတာ နှစ်ပေါင်းသုံးရာကြာပြီကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်၊ မင်း အိပ်ရာဝင်ချေ၊ အိပ်စက်နားနေတာဟာ အကြံအစည်ကောင်းကို ရစေပါတယ်ကွယ်”

အန်ထရေသည် အိပ်ရာဝင်သောအခါ ဘာဘာယာဂါက တံမြက်စည်းနှစ်ခုကို ယူ၍ ရေအိုင်ဆီ ပစ်လိုက်သည်။

“ဖားအိုကြီးရယ်၊ ရှင်အသက်ရှင်နေတုန်းပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ရေကန်ပေါ်လာခဲ့ပါအုံး”

ဖားအိုကြီးသည် ရေကန်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

“ဘယ်အရပ်မှန်းမသိတဲ့ နေရာနဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်းကို ရှင်သိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ကျွန်မရဲ့ သမက်ကို ကူညီပြီး ခေါ်သွားပါဖားအိုကြီးရယ်”

“အဲဒီနေရာကို သွားဖို့ ငါဟာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လှပြီ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ငါ့ကို နို့ခွက်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ခေါ်သွားပါ။ မီးမြစ်ကို အမြင့်ကြီး ခုန်ကျော်သွားပြီးမှ ဘယ်အရပ်မှန်းမသိတဲ့ နေရာကို ပြောလို့ရမယ်”

ဘာဘာယာဂါသည် ဖားအိုကြီးကို အိမ်ထဲခေါ်သွား၏။ ကရားတစ်ခုထဲနို့ကို လောင်းငဲ့ပြီး ဖားအိုကြီးကို နို့ခွက်ထဲထားလိုက်သည်။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ အန်ထရေကို သူက စောစောစီးစီး နိုးလိုက်သည်။

“ဖားအိုကြီးကို ထည့်ထားတဲ့ နို့ကရားကို မင်းယူသွားပါ။ ကဲကဲ... အဝတ်အစားလဲပြီး မီးမြစ်ဆီမြင်းစီးသွားပေတော့၊ မီးမြစ်ကို ရောက်ရင် ကရားထဲက ဖားအိုကြီးကို ထုတ်လိုက်ပါ။ သူက မင်းသိချင်တဲ့ နေရာဆီ လမ်းညွှန်ပြလိမ့်မယ်”

အန်ထရေသည် အဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါ နို့ကရားကို ယူလျက် ဘာဘာယာဂါ၏ မြင်းကို စီးသွားသည်။ စာမှာ ရေးချမပြနိုင်လောက်အောင် ဝေးလွန်းသော်လည်း နောက်ဆုံး မီးမြစ်ဆီရောက်လာသည်။

မီးမြစ်ကို မည်သည့်တိရစ္ဆာန်မှ ခုန်ကူးနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့အပြင် မည်သည့်ငှက်မျှလည်း သူ့အပေါ်မှ ဖြတ်သန်းနိုင်ကြမည် မဟုတ်

ချေ။

အန်ထရေသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လျှင် ဖားအိုကြီးက . . . “ငါ့ကို ကရားထဲက ထုတ်လိုက်ပါ။ မီးမြစ်ကို ခုန်ကူးရတော့မယ်” အန်ထရေသည် ဖားအိုကြီးကို ကရားထဲမှ ထုတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်ချလိုက်သည်။

“ငါရဲ့ ကျောပေါ်ကို တက်ပါ”

“အို . . . ကျွန်တော်က ခင်ဗျားအပေါ်တို့ တက်လိုက်ရင် ခင်ဗျားက သေးသေးလေးဆီတော့ ပိပြားသွားမှာပေါ့”

“မပူပါနဲ့ကွယ်၊ ငါ့အပေါ်ကို မြန်မြန်တက်ပါ”

အန်ထရေသည် ဖားအိုကြီးပေါ် ထိုင်လိုက်သောအခါ ဖားအိုကြီးသည် ဖောင်းကား၍ လာသည်။ သူသည် တဖြည်းဖြည်းကြီး ထွားသွားရာ ကောက်ရိုးစည်းအရွယ်မျှထိ ကြီးလာသည်။

“ငါ့ကို မြဲမြဲ ကိုင်ထားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖားအိုကြီး”

တစ်ဖန်ဖားအိုကြီးက ဖောင်းကားစေလိုက်ရာ တံတားကြီးတစ်ခုမျှ ကြီးမားလာသည်။ ဖားအိုကြီးသည် အားယူလျက် ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် မြေကို ကန်လိုက်တာ မီးမြစ်ကို ကျော်ဖြတ်ခုန်တူးသွားလေသည်။

တစ်ဘက်ကမ်းဆီ ရောက်လျှင် အန်ထရေသည် ဖားကြီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ဖားကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း နဂိုအရွယ် ပြန်ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဒီလမ်းကလေးအတိုင်းသွားပေတော့ လူကလေး၊ လမ်းအဆုံးကို ရောက်ရင် ရဲတိုက်တစ်ခုလိုလို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ ရဲတိုက်တော့မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ အိမ်လဲမဟုတ်ဘူး၊ စပါးကျိရုံလဲမဟုတ်ဘူး။ အထဲကို မင်းဝင်သွားပြီး မီးဖိုခုံဘေးမှာ ပုန်းနေပါ။ အဲဒီနေရာမှာ ဘာ

မှန်းမသိတဲ့ အရာကို မင်းတွေ့လိမ့်မယ်”

အန်ထရေသည် လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာသောအခါ ရဲတိုက်လိုလို အဆောက်အအုံကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် တကယ့်ရဲ တိုက်တစ်ခုတော့ မဟုတ်ပေ။ ပြတင်းပေါက်မရှိ တံခါးမရှိဘဲ ခြံစည်းရိုး ဖြင့်သာ ကာရံထားသည်။

သူသည် အထဲဝင်သွားပြီး မီးဖိုဘေးတွင် အသာပုန်းနေလိုက်၏။ အတန်ကြာလျှင် အပြင်ဘက်မှ ခြေနင်းသံကြားရ ပြီး မှတ်ဆိတ်တိုနဲ့နဲ့နှင့် တောတွင်းသား ငလက်မသည် အထဲဝင်လာ၏။

ငလက်မက “ငါ ထမင်းဆာပြီ ကိုယ်ပျောက်နတ်ရေ” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

သူ့ပါးစပ်မပိတ်ခင်မှာ ဘယ်က ရောက်လာမှန်းမသိရဘဲ စားပွဲ တစ်လုံးပေါ်လာ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ဝိုင်အရက်တစ်စည်၊ ကင်ထားပြီး ဖြစ်သော နွားတစ်ကောင်နှင့်အတူ ဓားငယ်တစ်ချောင်းပါ ရောက်လာ၏။

တောတွင်းသားငလက်မသည် နွားကင်ကို ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ဖြူ ကာ ဓားဖြင့် လှီးစား၏။ ပလုတ်ပလောင်းဖြင့် အားပေးတရစားပစ်လိုက်ရာ နွားတစ်ကောင်လုံး ချက်ချင်းကုန်သွားလေ၏။

နွားသားတစ်ဖုံမျှ မကျန်ဘဲ ကုန်အောင်စားသောက်ပြီးလျှင် ဝိုင် အရက်စည်တစ်ခုလုံး ကုန်အောင်သောက်ပြန်သည်။

“ကိုယ်ပျောက်နတ်ရေ . . . နွားရိုးတွေကို ရှင်းလိုက်ပါ”

ထိုအခါ စားပွဲမှာ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး အရိုးများနှင့် တကွ အရက်စည်ကိုလည်း မမြင်ရတော့ပေ။

စားသောက်ပြီးသဖြင့် တောတွင်းသား ငလက်မသည် တောထဲ ထွက်သွားသောအခါ အန်ထရေသည် မီးဖိုအနီးမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး အရဲစွန့်

လျက် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်ပျောက်နတ်ရေ ငါ့အတွက် စားစရာတစ်ခုခု ယူလာခဲ့ပါ”

သူ့ပါးစပ်မပိတ်ခင်မှာ စားပွဲတစ်လုံးဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။ စားပွဲ ပေါ်တွင် စားစရာမျိုးစုံနှင့် ဝိုင်အရက်ကို တွေ့ရသည်။ စားဖွယ်ရာတို့မှာ အလွန်ကောင်းမွန်သည်။

အန်ထရေသည် စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုယ်ပျောက်နတ်ရေ ကျွန်တော်နဲ့အတူ စားသောက်ပါ”

လူကို မမြင်ရဘဲ အသံကိုသာ ကြားရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒီနေရာမှာ သူ့ကို အလုပ်အကျွေးပြုနေတာ ကြာလှပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်ကို စားစရာတစ်ဖုံလေးတောင်မှ ကျွေးရမှန်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားနဲ့ အတူစားသောက်ပါ့မယ်”

အန်ထရေအဖို့ အလွန်အံ့ဩနေရပြီ။ သူ့ကို မမြင်ရပေ။ သို့သော် သူ့စားသောက်သဖြင့် စားစရာတို့မှ တံမြက်စည်းဖြင့် ခါလိုက်သကဲ့သို့ ချက်ချင်းကုန်သွား၏။ ဝိုင်အရက်များ အလိုလိုငဲ့နေသည်။ စားစရာများ အလိုလိုပျောက်ကုန်သည်။

“ကိုယ်ပျောက်နတ်ရေ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မြင်ချင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အရာအဖြစ် နေနေရပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မလား”

“ခင်ဗျားက စေတနာကောင်းသူဖြစ်လို့ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

သူတို့ စားသောက်ပြီးစီးလျှင် အန်ထရေက . . .

“စားပွဲကို ယူသွားတော့၊ ပြီးရင် ကျွန်တော့်နောက်လိုက်ခွဲ”

အန်ထရေသည် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး နောက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ်ပျောက်နတ်ရေ . . . ခင်ဗျား ရှိနေသလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့လာခဲ့ရာ မီးမြစ်ဆီရောက်လျှင် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော ဖားအိုကြီးကို တွေ့ရ၏။

“လူကလေး . . . ဘာမှန်းမသိတဲ့ အရာကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား။”

“တွေ့ခဲ့ပါပြီ ဖားအိုကြီး”

“ဒါဖြင့် ငါ့အပေါ်တက်ပါ”

အန်ထရေသည် ဖားအိုကြီးကို တက်စီးလိုက်သည်။ ဖားအိုကြီးသည် ကြီးမားသော ဖားကြီးဖြစ်သွားလျက် မီးမြစ်ကို ခုန်ကူးကာ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။

သူသည်ဖားအိုကြီးကို နှုတ်ဆက်၍ ဆက်လက်လာခဲ့သည်။ အတန်ကြာလျှင် နောက်ကို လှည့်၍ မေးလိုက်၏။

“ကိုယ်ပျောက်နတ်ရေ . . . ခင်ဗျားရှိနေသလား။”

“မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ရှိနေပါတယ်”

အန်ထရေသည် လျှောက်ရင်းလျှောက်ရင်းဖြင့် မောပန်းလာသည်။ ခြေဆောက်ညောင်းလာပြီ။

“ဟင် . . . မောလိုက်တာ”

“အို . . . စောစောက ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် မပြောတာလဲ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို လိုရာရောက်အောင် ချက်ချင်းပို့ဆောင်နိုင်ပါတယ်”

ထိုအခိုက်အန်ထရေသည် လေဟုန်ဖြင့် မျောပါလျက် တောများ

တောင်များပေါ် ဖြတ်သန်း၍ အလိုလိုပါသွားလေသည်။ မြို့များ၊ ရွာများကို ကျော်ဖြတ်လာရသည်။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာပေါ်မှ လာရသဖြင့် အန်ထရေသည် ကြောက်ရွံ့နေမိ၏။

“ကိုယ်ပျောက်နတ်ရေ . . . ကျွန်တော်တို့ ခဏနားကြစို့”

လေဟုန်ချက်ချင်းရပ်သွားသဖြင့် အန်ထရေသည် ပင်လယ်ထဲကျလာသည်။ သို့သော် ပင်လယ်ရေတို့နေရာတွင် ကျွန်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်းပေါ်တွင် နန်းတော်တစ်ဆောင်ရှိသည်။ နန်းတော်ခေါင်မိုးကို ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်။ လှပသော ဥယျာဉ်လည်း ရှိသည်။

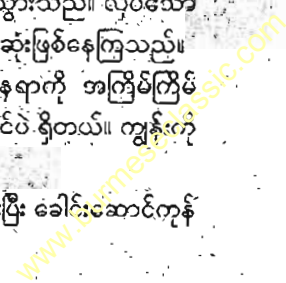
ကိုယ်ပျောက်နတ်က အန်ထရေကို ပြောသည်။

“အနားယူစားသောက်နေတုန်း ပင်လယ်ပြင်ကို သတိပြုစောင့်ကြည့်နေပါ။ ကုန်သည်သင်္ဘောသုံးစင်းရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကုန်သည်တွေကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ကျကျနန ကျွေးမွေးဧည့်ခံပါ။ သူတို့မှာ ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းသုံးခုပါလာတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လဲလှယ်ပါ။ ဒါပေမယ့် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားဆီ ပြန်ရောက်လာမှာပါ”

အန်ထရေ စားသောက်ပြီးစီးချိန်၌ အနောက်ဘက်မှ သင်္ဘောသုံးစင်းလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လှေပေါ်မှ ခရီးရှည်လာကြသူတို့မှာ ကျွန်းပေါ်မှ ရွှေခေါင်မိုးနှင့် နန်းတော်တို့ မြင်တွေ့သွားသည်။ လှပသော ဥယျာဉ်ကြီးကိုလည်း မြင်တွေ့ပြီး ရပ်သပ်ရှုမောမဆုံးဖြစ်နေကြသည်။

“သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းပါလား၊ ငါတို့ ဒီနေရာကို အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ဖူးပေမယ့် အရင်က ဒီနေရာမှာ ပင်လယ်ပြင်ပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်းကို မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ကမ်းပေါ်တက်ကြည့်ကြစို့”

သင်္ဘောသုံးစင်းသည် ကျောက်ဆူးချရပ်နားပြီး ခေါင်းဆောင်ကုန်

သည်သုံးယောက်သည် ကူးတို့လှောင်ယ်ဖြင့် ကျွန်းဆီလှော်ခတ်လာ၏။

အန်ထရေက သူတို့ကို အဆင်သင့် ဆီးကြိုနေသည်။

“လာကြပါမိတ်ဆွေတို့”

ကုန်သည်တို့မှာ ကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ပို၍ပင် အံ့ဩစရာကို တွေ့ရ၏။ ရွှေခေါင်မိုးမှာ မီးလျှံကဲ့သို့ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ ငှက်များ သီချင်းဆိုနေကြ၏။ လမ်းများပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန်များ မြူးထူးစွာ ပြေးလွှားနေကြသည်။

BURMESE CLASSIC .COM

ရွှေခေါင်မိုးရှိသော နန်းတော်ကို ကျွန်းပေါ်တွင် တွေ့ရသည်

“မိတ်ဆွေရေ၊ ဒီနန်းတော်ကြီးဟာ အတော်ထူးဆန်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကောင်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ အဆောက်အအုံကို ဘယ်သူဆောက်ခဲ့တာလဲ”

“ကိုယ်ပျောက်နတ်တည်ဆောက်ထားတဲ့ နန်းတော်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့တော့ ခင်ဗျားတို့ မြင်တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

အန်ထရေသည် ဧည့်သည်တော်များကို ခန်းမထဲ ထပ်မံတည်ခင်း လှတ်ညှို့ခံသည်။

“ကိုယ်ပျောက်နတ်ရေ၊ စားသောက်စရာတွေကို ယူခဲ့ပါ” ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် စားပွဲတစ်ခုသည် မည်သည့်နေရာမှ ရောက်လာမှန်း မသိဘဲ ပေါ်လာ၏။ စားပွဲပေါ်ရှိ စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ်တို့မှာ သွားရည်ယိုချင်စရာ ထူးကဲကောင်းမွန်လှပေသည်။

ကုန်သည်တို့မှာ အံ့ဩ၍ မဆုံးနိုင်တော့ပေ။

“ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပျောက်နတ်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းရှိတယ်။ ကိုယ်ပျောက်နတ်နဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းကို လဲယူပါ”

“ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ပစ္စည်းက ဘာလဲ”

ကုန်သည်တစ်ယောက်က အကျီအောက်တွင် ငှက်ယူခဲ့သော တင်းပုတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုတင်းပုတ်ကို “ရန်သူကို ရိုက်နှတ်ပေးပါ” ဆိုလိုက်ရုံနှင့်တင်းပုတ်သည် မည်မျှပင် ခွန်အားကြီးမားသူဖြစ်စေ ရိုက်နှက်နှိမ်နင်းနိုင်လေသည်။

ဒုတိယကုန်သည်က အကျီအောက်မှ ပုဆိန်ကို ထုတ်ယူကာ ထောင်လိုက်သောအခါ ပုဆိန်မှာ တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် အလိုလိုခွတ်ခိုင်းနေ၏။ တဒုတ်ဒုတ်ခွတ်ရင်း လှေတစ်စင်းဖြစ်လာသည်။ တစ်ဖန် သဒုတ်ဒုတ်ဖြင့်

ခုတ်ပြန်ရာ နောက်ထပ်လှေတစ်စင်းပေါ်လာသည်။ ရွက်စုံတက်စုံဖြင့် ရှိနေသည်။

လှေပေါ်၌ အမြောက်များနှင့် ရဲရင့်သော စစ်သားများ ရှိသည်။ ရွက်လွင့်ထားသည်။ အမြောက်များ ပစ်ဖောက်ကြသည်။ ရဲရင့်သော စစ်သားများကို စစ်ဗိုလ်မှူးများက အမိန့်များပေးလျက်ရှိ၏။ သူသည် ပုဆိန်ကို ဇောက်ထိုးကိုင်ဆောင်လိုက်သောအခါအလို . . . ထူးဆန်းပါတီ၊ လှေနှစ်စင်းမှာ လုံးလုံးပျောက်ကွယ်သွား၏။

တတိယကုန်သည်မှာ ကျူးရီးပလွေကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ကာ မှုတ်လိုက်သည်။

ဟော . . . ကြည့်ပါဦး။ စစ်တပ် တစ်တပ်ပေါ်လာ၏။ မြင်းသည် တော်များ၊ ခြေသည်တော်များ၊ သေနတ်များနှင့် အမြောက်များလည်း ပါဝင်သည်။ သူတို့ စစ်ချီတက်ကြသည်။ ခရာများ မှုတ်ကြသည်။ အလံများကို လွင့်ထူထားကြသည်။ မြင်းစီးစစ် သည်တို့မှာ အမိန့်များပေး လျက်ရှိသည်။

ထိုကုန်သည်က ပလွေကို “တူးတူး” ဟူ၍ အဆုံးသတ်ပြီးမှုတ် လိုက်ရာ အားလုံးပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။

လေးသည်တော်အန်ထရေက “ဒီထူးဆန်းလှတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်ကြိုက်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် ကိုယ်ပျောက်နတ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပစ္စည်းဆန်းကိုလဲ ချင်တယ်” ဟု ဆိုသည်။

- “သုံးခုစလုံးတောင် ယူမှာလားဗျ”
- “ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒီပစ္စည်းသုံးခုကိုရမှ လဲနိုင်မယ်”
- ကုန်သည်များက စဉ်းစားကြပြီ။
- “တင်းပုတ်ရယ်၊ ပုဆိန်ရယ်၊ ပလွေရယ်၊ ဒါတွေဟာ ဘာများ

လိုချင်စရာရှိလို့လဲ၊ ကိုယ်ပျောက်နတ်က ပိုပြီး ကောင်းသေးတာပေါ့၊ ဒါမှ တစ်နေ့လုံး ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ရခဲမလိုဘဲ စားချင်တာ၊ သောက်ချင်တာ တွေကို ရနိုင်ပြီပဲ”

ထိုသို့ဖြင့် ကုန်သည်တို့က အန်ထရေအား တင်းပုတ်၊ ပုဆိန်နှင့် ပလွေကို ပေးလိုက်ပြီး မေးသည်။

“ဟော . . . ကိုယ်ပျောက်နတ်၊ ငါတို့နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ် လား”

အသံထွက်လာသည်။

“လိုက်ခဲ့မှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ဆီမှာ ဖြစ်ဖြစ် အမိန့် ကို လိုက်နာရတယ်”

ကုန်သည်တို့သည် သင်္ဘောဆီ ပြန်သွားကြပြီး ကခုန်လျက် ရှိသည်။ သောက်ကြ၊ စားကြ၊ အော်ဟစ်ကြဖြင့် မြူးထူးပျော်ရွှင်နေ၏။

“ကိုယ်ပျောက်နတ်ရေ၊ ဒီကို စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ ယူခဲ့မိမိပါ”

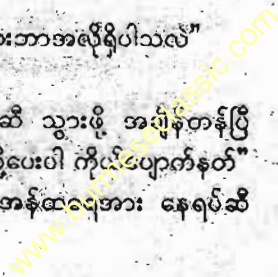
သူတို့ အရက်များကို အလွန်အကျွံသောက်ကြကာ ထိုင်နေရာမှာ ပင် အိပ်ပျော်ကုန်သည်။

အန်ထရေသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် နန်းတော်ထဲတစ် ယောက်တည်းထိုင်လျက် “အင်း . . . ကိုယ်ပျောက်နတ်တော့ ငါ့ဆီ လာမှ လာပါမလား” ဟု တွေးနေသည်။

“ကျွန်တော် ရောက်လာပါပြီ၊ ခင်ဗျားဘာအလိုရှိပါသလဲ”

အန်ထရေသည် ဝမ်းသာသွား၏။

“အခုဆိုရင် ကျွန်တော့ ဇနီးငယ်ဆီ သွားဖို့ အချိန်တန်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့ကို အိမ်ဆီပို့ပေးပါ ကိုယ်ပျောက်နတ်” လေဟုန်ကြီးတစ်ခု ပေါ်လာကာ အန်ထရေအား နေရပ်ဆီ

သယ်ဆောင်သွားလေ၏။

ကုန်သည်တို့ နိုးလာကြပြီ။ သူတို့သည် ဆာလောင်လျက်ရှိသဖြင့် “ဟေး . . . ကိုယ်ပျောက်နတ်၊ ငါတို့အတွက် စားစရာသောက်စရာတွေ ယူခဲ့ပါ” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ အော်ပြောကြမယ့် ကိုယ်ပျောက်နတ်က ပေါ်မလာပေ။ အပြင်ကို ထွက်ကြည့်သည်။ အလိုထူးဆန်းပါဘိ။ ကျွန်းမှာ ရှိမနေတော့ဘဲ ထိုနေရာတွင် ရေပြာပြာကိုသာ တွေ့ရ၏။

ကုန်သည်တို့မှာ အလွန်စိတ်ဆိုးလျက် “ဒီတောင် . . . ငါတို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားတဲ့လူပဲ” ဟု ရေရွတ်နေ၏။ သူတို့သည် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ သူတို့သွားမည့် ခရီးအတိုင်း ဆက်လက်ထွက်ခွာသွား ကြ၏။

ထိုစဉ်တွင် လေးသည်တော် အန်ထရေသည် အိမ်သို့ ရောက်ရှိ သွားကာ အိမ်အနီးတွင် ရစ်နားလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အိမ်ရှိသော နေရာတွင် အိမ်ကို မတွေ့ရဘဲ တစ်စစီ ပြန်ကျနေသော မီးလောင်ကျွမ်း ထားသည့် သစ်သားများနှင့် မီးခိုးပြောင်းတိုင်သာ အထီးတည်း ရှိတော့၏။

သူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ပင်လယ်ပြာအနီးရှိ လူသူမရှိသော နေရာဆီထွက်လာခဲ့သည်။

အန်ထရေသည် ဝမ်းနည်းစွာ ထိုင်နေစဉ် ခိုငှက်တစ်ကောင်မှာ မည်သည့်အရပ်မှ လာခဲ့မှန်းမသိဘဲ ရောက်ရှိလာ၏။ ခိုငှက်သည် မြေကြီး ပေါ်နားလိုက်လျှင် သူ့ဇနီးငယ်မာရီယာအဖြစ်ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပွေဖက်ရင်း သူတို့ကြုံ တွေ့ခဲ့ရပုံတို့ကို ပြန်ပြောကြသည်။

“ရှင် ဟိမ်ကထွက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မဟာ ခိုအဖြစ်နဲ့ တောထဲ မှာ နေနေရတယ်။ ဘုရင်ကြီးက သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကျွန်မကို လာခေါ်ပေ

မယ့် သူတို့ မတွေ့ကြလို့ အိမ်ကို မီးရှို့လိုက်ကြတယ်”

“ကိုယ်ပျောက်နတ်ရေ၊ ဒီပင်လယ်ပြာအနီးမှာ နန်းတော်တစ် ဆောင်ပြုလုပ်ပေးပါ”

“ရပါစေမယ်၊ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာပဲ ပြီးစီးနိုင်ပါတယ်”

သူဆိုသည့် အတိုင်းပင် သူတို့လှည့်မကြည့်ခင်မှာပင် နန်းတော်မှာ ပြီးစီးလျက်ရှိ၏။ နန်းတော်မှာ အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်သဖြင့် ဘုရင်ကြီး ၏ နန်းတော်ထက်ကောင်းမွန်နေသည်။ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ဥယျာဉ် ကြီးအလယ်မှာ တည်ရှိပြီး ကျေးဇူးကသာရကာများက ထေးသံသီကျူ နေကြ၏။

အန်ထရေနှင့် ဒိုမင်းသမီးမာရီယာတို့သည် နန်းတော်တွင် ဖျော် ရွှင်စွာ နေကြသည်။ သူတို့အဖို့ ဘာမဆိုအလိုရှိတိုင်း ရရှိနေ၏။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကြာသော် ထိုနေရာသို့ ဘုရင်ကြီးသည် အမဲလိုက်ရင်း ရောက်ရှိလာ၏။

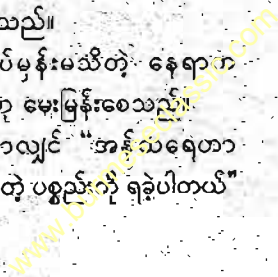
အရင်က ဘာမျှမရှိသော နေရာတွင် နန်းတော်ကြီးကို သူတွေ့ လိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူက ငါ့နယ်မြေမှာ နန်းတော်ဆောက်တာလဲ”

သူသည် အမတ်တို့ကို စုံစမ်းရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ အမတ် တို့ ပြန်ရောက်လျှင် လေးသည်တော် အန်ထရေနှင့် သူ့ဇနီးချောလေး မာရီယာတို့ နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။

တစ်ဖန် ဘုရင်ကြီးက “ဘယ်အရပ်မှန်းမသိတဲ့ နေရာက ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်းကို သူ့ရရှိခဲ့သလား” ဟု မေးမြန်းစေသည်။

အမတ်တို့ထွက်သွားကြပြီး ပြန်လာလျှင် “အန်ထရေဟာ ဘယ်အရပ်မှန်း မသိတဲ့ နေရာက ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပစ္စည်းကို ရခဲ့ပါတယ်”

၂၃၄ လင်းထွန်း

ဟု ပြောပြ၏။

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် စိတ်ဆိုးလျက် အန်ထရေနှင့် ခိုမင်းသမီး မာရီယာတို့ကို သတ်စေဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အမတ်ကြီးတို့ လူသူစုဝေးလျက် ရောက်လာကြသည်ကို ကိုယ်ပျောက်နတ်က သိနှင့်ပြီး အန်ထရေကို ပြောပြလိုက်၏။

အန်ထရေသည် ပုဆိန်ကို ထုတ်ကာ ထောင်လိုက်လျှင် ပုဆိန်သည် တဒုတ်ဒုတ်၊ တဒုတ်ဒုတ်ခတ်ကာ လှေတစ်စင်းကိုတည် ဆောက်လေသည်။ နောက်ထပ်တစ်ဖန် တဒုတ်ဒုတ်နှင့် ခုတ်ပြန်ရာ လှေ တစ်စင်းပြီး စီးပြန်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် အကြိမ်တစ်ရာခုတ်လိုက်လေလျှင် လှေအစင်းတစ်ရာ ဖြစ်သွားသည်။

အန်ထရေသည် ပုလွေမှတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ မြင်းသည်တော်တွေ လေးသည်တော်တွေ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

မှူးမတ်တို့သည် ထူးဆန်းသော ပုဆိန်နှင့် ကျူးရိုးပုလွေကြောင့် နန်းတော်တို့ ပြန်ပြေးသွားကြသည်။ ထို့နောက် အန်ထရေသည် တင်းပုတ် နှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သဖြင့် တင်းပုတ်သည် ဘုရင်ကြီးနောက်သို့ လိုက်ကာ သူ့အလိုလို ရိုက်နှက်လေသည်။

ကိုယ်ပျောက်နတ်နှင့် ထူးဆန်းသော ပုဆိန်၊ တင်းပုတ်၊ ပုလွေတို့ ရှိနေသဖြင့် အန်ထရေနှင့် ခိုမင်းသမီးတို့သည် ပင်လယ်အနီးရှိ နန်းတော် တွင် အသက်ထက်ဆုံးပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြလေသတည်း။

ငွေပဒေသာ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးများ

ဂိုးတွင် (တူးဖော်)

ဘာတွေပါဝင်သလဲ

- အခြေခံစကားလုံးများ
- အသံထွက်
- အဓိပ္ပာယ်
- သရုပ်ဖော်ပုံများ
- ဥပမာဓါကျများ

ဘယ်သူတွေဖတ်မလဲ

ကျောင်းသားကျောင်းသူများ
အင်္ဂလိပ်စာ လေ့လာသူများ

တန်ဖိုး ၁၄၀ ကျပ်